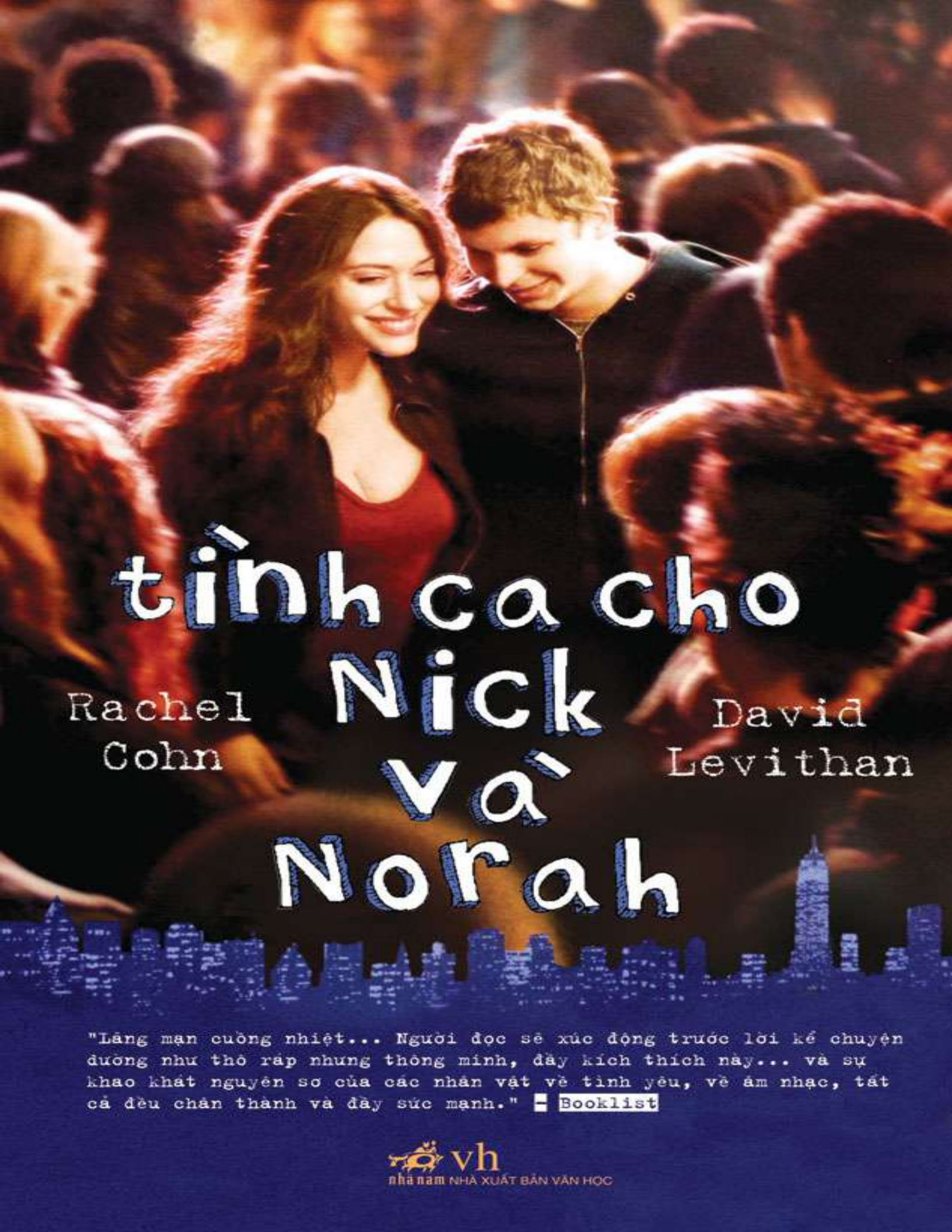

tình ca cho

Rachel
Cohn

Nick và

David
Levithan

Norah

"Lãng mạn cuồng nhiệt... Người đọc sẽ xúc động trước lời kể chuyện dường như thô ráp nhưng thông minh, đầy kích thích này... và sự khao khát nguyên sơ của các nhân vật về tình yêu, về âm nhạc, tất cả đều chân thành và đầy sức mạnh." **Booklist**

nh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tên eBook: Tình Ca Cho Nick và Norah

Tác giả: Rachel Cohn, David Levithan

Thể loại: Tiểu thuyết, Lãng mạn, Văn học phương Tây

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển (gram): 320

Kích thước: 13×20.5 cm

Dịch Giả: Thái Hà

Số trang: 276

Ngày xuất bản: 09-2010

Giá bìa: 49.000 đ

Hình thức: Bìa mềm

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Chạm trán bạn gái cũ. Bạn gái cũ đã có bạn trai mới. Bất chợt đề nghị cô gái đứng kế bên làm bạn gái của mình trong năm phút. Hôn cô ấy và sau đó là một cuộc phiêu lưu đầy bất trắc nơi những người trong cuộc cũng không chắc về bản thân. Tất cả những điều đó Nick đã trải qua trong chỉ một đêm. Cùng *Norah*.

Nụ hôn bất ngờ và nồng nhiệt hơn dự định ấy đã đưa cặp đôi năm phút khởi hành một chuyến phiêu lưu cảm xúc vô tiền khoáng hậu xuyên đêm *Manhattan*, và cái gọi là “cuộc hẹn đầu tiên” đã trở thành một đêm rực rỡ của những khoảnh khắc chên vênh trên trên ranh giới thảm họa và tình yêu, giữa âm nhạc, tiếng cười, những cảm xúc dâng tràn hơn mức trái tim có thể dung chứa, bối rối và đam mê, như một bản danh sách các khúc ca bất tận mà có lẽ chẳng mấy ai được trải nghiệm lần thứ hai trong đời.

Cuốn sách hay nhất trong năm do Kirkus Reviews bình chọn

Cuốn sách hay nhất cho độc giả trẻ do Hiệp hội Thư viện Mỹ bình chọn

Nằm trong top 10 cuốn sách do Hiệp hội Thư viện Mỹ lựa chọn

Mời các bạn đón đọc *Tình ca cho Nick và Norah* của tác giả *Rachel Cohn & David Levithan*.

Rachel Cohn và David Levithan không phải Nick và Norah, dù Rachel viết phần về Norah và David viết phần về Nick. Cả hai đều là những cây bút nổi tiếng viết cho độc giả trẻ, và *Tình ca cho Nick và Norah* là sản phẩm hợp tác đầu tiên giữa họ.

Trước đó, Rachel đã viết nhiều cuốn sách khác trong đó có *Gingerbread*, đoạt giải Tác phẩm Xuất sắc dành cho độc giả trẻ của Hiệp hội Thư viện Mỹ (ALA), được *Publishers weekly* và *School*

Library Journal chọn là cuốn sách xuất sắc của năm. Cuốn *Shrimp* của cô cũng đạt được nhiều thành tích, trong đó có giải Bình chọn của Biên tập viên từ *Kirkus Reviews* và giải Sách dành cho tuổi thiếu niên của Thư viện Công cộng New York. Ngoài ra, *Cupcake* và *You Know Where to Find Me* cũng là những đầu sách nổi tiếng khác.

David cũng từng xuất bản nhiều tác phẩm trong đó có *Boy Meet Boys* và *The Rmim of Possibility*, cả hai đều từng lọt vào top 10 cuốn sách dành cho độc giả trẻ theo đánh giá của Hiệp hội Thư viện Mỹ. Thư viện Công cộng New York cũng bình chọn *Are We There Yet* là cuốn sách xuất sắc dành cho tuổi thiếu niên. Ngoài ra *Wide Awcike*, *How They Met and Other Stories* cũng là những cái tên hay được nhắc tới.

Năm 2008, *Tình ca cho Nick và Norah* đã được dựng thành phim với phần sound track tuyệt vời, nhận được nhiều đề cử về mặt nghệ thuật và thành công về thương mại.

Hiện Rachel đang sống ở New York còn David, cũng như Nick, sống ở Hoboken, New Jersey. Website của họ: www.rachelcohn.com và www.davilevithan.com được liên kết với nhau, và liên kết với website của Nick và Norah: www.nickandnorah.com

Danh sách bài hát thay lời cảm ơn

1. Tina Turner - "*The Best - Điều tốt đẹp nhất*" (gửi đến Jennifer Rudolph Walsh, Lisa Grubka và Kathie Glick)
2. Ray Charles - "*You Are My Sunshine - Bạn là ánh mặt trời của tôi*" (dành cho Alicia Gordon và Bari Zibrak)
3. Lucinda William - "*2 Kool 2 B 4-Gotten - Quá tuyệt vời để lãng quên*" (dành cho Lorene Scafaria)
4. Belle & Sebastian - "*Wrapped Up in Books - Gói trọn trong sách*" (dành cho Jack Martin)
5. Prince - "*Nothing compares 2 U - Không gì sánh được với anh*" (dành cho Joe Monti)
6. Elvis Costello - "*Alison*" (dành cho Allison Wortche)
7. The Cure - "*Pictures of You - Những tấm hình của em*" (Melissa Nelson và Isabel Warren- Lynch)
8. Louis Armstrong - "*A Kiss to Build a Dream On - Một nụ hôn để xây dựng giấc mơ*" (dành cho tất cả những con người tuyệt vời ở NXB Knopf)
9. The Beatles - "*Paperback Writer - Nhà văn viết sách bìa mềm*" (dành cho những người bạn cùng làm nghề viết yêu quý của chúng tôi)
10. Julie Andrews - "*The Sound of Music - Âm thanh của âm nhạc*" (tặng gia đình thân yêu của chúng tôi)
11. Rufus và Chaka Khan - "*You Got the Love - Bạn có tình yêu*" (gửi tới Stephanie và Al)
12. Kylie Minogue - "*Can't Get You Out of My Head - Không thể thôi nghĩ về anh*" (dành cho Billy và Nicolicious)
13. Jens Lekman - "*You are the Light (By Which I Travel into This and That) - Anh là ánh sáng (đưa tôi đi khắp nơi)*" (tặng Nick)

14. Kelly Clarkson - "*Miss Independent - Cô nàng độc lập*" (dành cho Anna)

15. Q and Not U - "*Wonderful People - Những người tuyệt vời*" (dành tặng Martha)

16. The Magnetic Fields - "*How Fucking Romantic - Lãng mạn chết đi được*" (dành tặng Nancy)

Tặng Martha và Nick ngoài đời

MỤC LỤC

Về tác giả

Danh sách bài hát thay lời cảm ơn

1. Nick

2. Norah

3. Nick

4. Norah

5. Nick

6. Norah

7. Nick

8. Norah

9. Nick

10. Norah

11. Nick

12. Norah

13. Nick

14. Norah

15. Nick

16. Norah

17. Nick

18. Norah

19. Nick

20. Norah

1. Nick

Ngày bắt đầu từ nửa đêm. Tôi chẳng chú ý đến cái gì ngoài cây bass trong tay, tiếng ồn trong tai. Dev thì đang gào, Thom thì đang lắc, và tôi là người giữ nhịp, tôi là cái đồng hồ, tôi là người phối hợp cái thứ gọi là âm nhạc này với cái thứ gọi là thời gian kia. Tôi là tiếng tích tắc, tôi là phách nhịp, tôi chìm dưới tất cả mọi góc cạnh của phút giây này. Chúng tôi không có tay trống. Dev đã cởi phăng áo, Thom đang ngả người phiêu khi tiếng mic rít lên, còn tôi ở phía sau họ, tôi là cái máy phát điện. Tôi đang nghe và tôi cũng chẳng đang nghe gì cả vì tôi không nghĩ đến thứ mình đang chơi, tôi cảm nhận nó. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía chúng tôi. Hay ít nhất đó cũng là thứ tôi tưởng tượng khi đang đứng trên sân khấu. Đó là một khán phòng nhỏ, trong đó chúng tôi là những tiếng ồn lớn và tôi là tay bass không đồng tính trong một ban nhạc rất những thành viên đồng tính đang lấp đầy căn phòng những âm thanh trầm đục mỗi khi Dev vừa hát vừa gào, *Fuck the man/ Fuck the man/ I really want to/ Fuck the man* (Vui vẻ với anh ta/ Vui vẻ với anh ta/ Tôi thực sự muốn/ Vui vẻ với anh ta). Tôi ngắt nhịp, xuyên thủng và phang mình vào khoảng không trong khi những ngón tay vẫn ấn mạnh vào dây đàn. Mồ hôi, tà ý và cơn đói túa ra từ người tôi. Đây là sự giải thoát, hay có lẽ chỉ là lời thỉnh cầu được giải thoát. Dev giờ đang rên rỉ, Thom đang vẩy mạnh ghi ta tạo âm chát chúa, và dù chân không hề nhúc nhích tôi vẫn đang chuyển động rất nhiều. Tôi nhìn qua ánh đèn và thấy người ta lắc lư, người ta nháy chồm chồm, người ta xem Dev gí micro vào miệng mà tiếp tục gào thét mấy từ ngữ đó. Tôi ném vào họ những hợp âm, tôi nhấn họ chìm trong sóng âm thanh, tôi tăng nhịp bass lớn đến nỗi họ buộc phải nghe thấy. Tôi mạnh mẽ hơn lời bài hát và to lớn hơn cả cái hộp đêm đang chứa tôi, và rồi tôi nhìn thấy cô trong đám đông và tôi tan nát.

Tôi đã bảo với cô ấy là không được đến rồi. Trong khi cô ấy đang bận xé tôi ra thành từng mảnh nhỏ, đây chính là mảnh tôi đã van xin được giữ

lại. *Làm ơn đừng đến buổi diễn. Tôi không muốn thấy em ở đó.* Và cô đã nói vâng, và lúc đó nó đâu phải lời nói dối. Nhưng nó đã thành một lời nói dối vào lúc nào đó, bởi vì giờ cô ấy đang ở đây, và những ngón tay của tôi đang rời vị trí, và những âm thanh tôi tạo ra đang mất đi sự sắc bén vốn có, và mọi thứ quanh tôi đang chuyển từ gào thét dữ dội sang chỉ la hét xoàng xoàng - ngay khi tôi nhìn thấy đường nét bờ môi cô ấy. Và rồi tôi nhìn thấy - ôi, khốn kiếp, không - cô ấy không chỉ có một mình, cô ấy đang đi cùng một gã nào đó, và thể nào cô ấy cũng sẽ bảo là đến để xem tôi diễn, tôi chẳng nghi ngờ gì cái chuyện thực ra cô ấy đến để cho tôi xem cảnh cô ấy và gã kia. *Hết rồi*, cô ấy đã nói thế, nhưng chẳng phải đó vẫn là lời nói dối khủng khiếp nhất mọi thời đại sao? Tôi vấp nốt liên tục trong khi Dev sắp sửa sang khúc tiếp theo, Thom thì đang chơi nhanh hơn mức cần thiết. Tôi phải bắt kịp họ, giữa cảnh cô ấy ngả người vào gã đi cùng và lắc đầu như thể tôi chỉ chơi nhạc cho mình cô nghe, dù thực tế là nếu có thể thì tôi đã tung hê hết mà quăng cho cô sự tĩnh lặng nhiều không kém gì nỗi đau cô đã tặng cho tôi.

Tôi cố theo kịp Dev và Thom. Đêm nay chúng tôi có tên là The Fuck Offs (Cút Xéo), nhưng đó là một cái tên mới và nó sẽ chỉ tồn tại được trong ba hợp đồng biểu diễn trước khi Dev lại nghĩ ra một cái tên nào khác thôi. Chúng tôi đã từng có tên là Khiêu Dâm Tối Qua, Khăn Tay Đen, Thợ Làm Đầu Thù Hận, và Không Phải Việc Của Mày. Tôi thực ra không mấy khi dùng đến lá phiếu của mình, trừ khi để kéo Dev ra khỏi mấy ý tưởng quá điên rồ. (“Chiến hữu này,” tôi phải nói với cậu ta thế, “chẳng ai muốn đến xem một ban nhạc có tên là *Đau Chim đâu.*”) Dev luôn thích vui vẻ với dân nhiều khuyên hay xăm trổ, và luôn kiếm được mấy đồng chí mê punk, những kẻ đến xem chúng tôi biểu diễn mà không biết rằng cuối cùng mình sẽ muốn quậy tưng bừng với tay rocker cứ gào lên thách thức vào mic *How big is your cocker spaniel?* (*Con giống của bạn to đến cỡ nào?*) ấy. Dev quê ở một thị trấn tại Jersey có tên là Lodi, điều này khiến cho mọi chuyện trở nên cực kỳ dễ hiểu, vì thế có nghĩa là cậu ta chẳng thể làm gì khác ngoài một thần tượng biến thái⁽¹⁾. Thom quê ở South Orange, và mới có

chữ “h” trong tên mình được độ hai tháng. Tôi quê ở Hoboken, đủ gần thành phố mà không cần phải thực sự ở trong thành phố. Vào những đêm như thế này, với cơ hội được biểu diễn không chỉ trước bạn bè mình, để đến được một câu lạc bộ giống như cái động này thì có phải bơi qua sông Hudson tôi cũng bơi. Ít nhất cho tới khi Tris xuất hiện và tôi thấy mình chảy máu vô hình lên khắp sân khấu.

Take the power/ Fuck the man/ Take the power/ And fuck the man.
(Chiếm lấy thế thượng phong/ Vui vẻ với anh ta/ Chiếm lấy thế thượng phong/ Và vui vẻ với anh ta). Dev đang đưa bài hát đến một nơi nó chưa từng đặt chân tới: phút thứ tư. Tôi oái quá rồi, chỉ chực đợi giải lao. Có vẻ như Thom sắp hát solo đến nơi, điều chưa từng là sở trường của cậu ấy. Tôi di chuyển, quay lưng lại cô, cố giả vờ như cô không ở đó, trò lơ khố kiếp nhất từng không làm tôi cười. Tôi cố kéo sự chú ý của Dev ra khỏi đám đông, nhưng cậu ấy bận lau mồ hôi trên ngực đến nỗi chẳng thèm để ý. Cuối cùng thì, cậu ta cũng kiểm đủ năng lượng để kết thúc việc đó. Cậu ta dang tay ra và hú lên, rồi tôi đưa cả ban lên đỉnh điểm bằng một cú lắc người cuối cùng. Đám đông đáp lại chúng tôi bằng tiếng ầm ĩ của chính họ. Tôi cố nghe giọng cô, cố phân biệt giọng nữ cao ấy trong số những tiếng hò hét và vỗ tay. Nhưng cô đã biến khỏi tôi y như cái đêm tôi đã khóc mà cô chẳng thèm quay lại xem tôi có ổn không. Ba tuần, hai ngày và hai mươi ba tiếng đồng hồ trước. Và cô đã đi ngay được với thằng khác rồi.

Ban nhạc tiếp theo đã đứng sẵn ở rìa sân khấu. Chủ câu lạc bộ đang ra hiệu thời gian của chúng tôi hết rồi. Tôi không quá mất hồn đến độ không thấy mãn nguyện trước những tiếng gọi hát thêm nữa, những tiếng thở dài thất vọng khi ánh đèn hắt lên soi đường cho đám đông quay lại chỗ quầy bar. Tôi là thằng cu li lo thiết bị cho buổi biểu diễn, vì thế trong khi Dev nhảy vào đám đông để tìm người hâm mộ cậu ta nhiệt tình nhất và Thom ngượng ngùng về lại chỗ anh bạn trai rất biết-thông-cảm-nhưng-đa-cảm, tôi phải lập tức đi chất đồ lên xe. Tôi dọn hết từ dây đàn đến dây điện, từ âm li đến loa. Một gã của nhóm nhạc sắp lên biểu diễn đã tử tế giúp tôi khuân hết đồng kệ ở góc sau sân khấu đi. Nhưng tôi là người duy nhất được động vào

nhạc cụ, cẩn thận đưa chúng đi ngủ. Rồi tôi đề nghị nhóm nhạc kia cho mình được giúp đỡ đỡ, và sung sướng khi họ đồng ý để tôi có thể giúp họ chỉnh bảng điều khiển âm thanh thay vì dành toàn bộ năng lượng cố kìm nén tình cảm dành cho cô.

Mắt tôi vẫn quen với việc luôn tìm kiếm cô trong đám đông. Hơi thở của tôi vẫn quen với việc nín lại mỗi khi tôi nhìn thấy cô và ánh sáng liền được chỉnh đúng góc. Cơ thể tôi vẫn quen với việc có cơ thể cô chuyển động bên mình. Vì thế khoảng cách - tất cả những gì thiếu đi sự va chạm và liên hệ - đều là sự từ khước kiên trì. Chúng tôi bên nhau được sáu tháng, và trong mỗi tháng đó khao khát của tôi luôn tìm được cách mới để bùng lên trước cô. *Hết rồi* không thể khiến nó lụi tàn. Tất cả những lời ca tôi viết trong đầu đều dành cho cô, và giờ tôi không thể bắt chúng ngừng vang lên. Cái thứ nhạc phim nhạt nhẽo này. *Em chán*, cô nói thế, và tôi đáp lại với cô rằng tôi cũng chán, rằng tôi cũng muốn có chút thời gian rảnh rỗi của riêng hai người. Và rồi cô nói, *Không, em chán anh*, vậy là tôi liền trượt vào cái vũ trụ không-tưởng-nhưng-rất-thật nơi chúng tôi đã kết thúc còn tôi thì chưa. Cô không còn là bất cứ kiểu *hiện thực* nào mà tôi có thể chạm tới nữa.

Tôi quay lưng lại đám đông trong lúc cất nhạc cụ và thiết bị vào nơi an toàn. Rồi cũng đến lúc tôi không thể xoay lưng lại thêm chút nào nữa, vì bạn chẳng thể cứ nhìn chăm chăm vào bức tường mãi mà không cảm thấy mình như một thằng ngu. Tôi đã được ban nhạc sắp trình diễn cứu, cái ban nhạc vận volume thậm chí còn to hơn chúng tôi lúc trước và chẳng mấy chốc đã nuốt chửng tất cả trong một sự hỗn loạn tuyệt đẹp. Họ có tên là Are You Randy? (Bạn Có Dâm Đãng Không?) và ca sĩ hát chính đã thực sự hát chứ không chỉ tru tréo và eo éo. Tôi liều liếc vào đám đông một cái nhưng không thấy cô ở đó nữa. Tôi không nhìn thấy nhiều cô lắm - cả một biển anh đang chen lấn xô đẩy khi ca sĩ chính vừa hát những bài ca bất hủ, đập tan thành từng mảnh nhỏ “I Want You To Want Me”, “Blue Moon” và “All Apologies” (“Anh muốn em muốn anh”, “Mặt trăng buồn” và “Mọi lời xin lỗi”) vừa phiêu theo vũ điệu Salome của riêng mình.

Tôi nghĩ Tris sẽ thích ban nhạc này, và chuyện tôi biết điều đó lại như một nhát dao đâm vào tim tôi, vì tất cả tri thức về việc cô thích gì giờ đã trở nên hoàn toàn vô dụng. Tôi không biết tay bồ mới là ai. Tôi không biết có phải hai người bọn họ đã biết nhau được ba tuần và ba ngày rồi không. Tôi thấy mừng đã không nhìn thấy gã vì nếu thế thì tôi sẽ lại mừng tượng ra cảnh họ không mặc gì. Giờ tôi chỉ nghĩ đến cảnh cô không mặc gì, và đó là một ký ức sống động đến nỗi những ngón tay của tôi thực sự đã vươn ra định chạm vào nó. Tôi quay đầu lại, như thể tôi thực sự đang nhìn thấy cô, và nhìn thấy Thom đang hôn gã bạn trai Scot của cậu ấy theo điệu nhạc với cái cách vũ-trụ-này-là-của-riêng-ta. Dev vẫn đang trong quầy bar biểu diễn, tôi đoán vậy. Chúng tôi vẫn chưa đủ tuổi, nhưng ở đây chuyện đó chẳng quan trọng. Khán giả hầu hết đều lớn tuổi hơn chúng tôi - đại học hoặc lẽ-ra-đã-vào-đại học - và tôi nhận ra mình không hợp với chỗ này lắm. Vài gã già dặn trong đám đông sẫm soi tôi, gật đầu với tôi một cái. Không phải là tôi đeo Huy hiệu Không Đồng Tính hay cái gì tương tự. Tôi thỉnh thoảng gật đầu lại, khi tôi nghĩ đó là sự hưởng ứng theo điệu nhạc chứ không phải lời gạ gẫm. Tôi luôn chuyển động.

Tôi tìm thấy Dev chỗ quầy bar, cậu ta đang nói chuyện với một đứa trẻ tuổi chúng tôi, trông quen quen theo đúng kiểu mấy chàng loại đó. Khi đến chỗ họ, tôi được giới thiệu là “thần bass, Nick,” và anh ta được giới thiệu là, “Thợ Săn giỏi nhất trong các Thợ Săn.” Dev cảm ơn tôi vì đã coi sóc thiết bị, và xét qua cái kiểu cuộc nói chuyện chẳng tiến được thêm bước nào thì tôi biết rằng mình đang phá quấy. Nếu đó là Thom, sự bức bối của tôi sẽ bị nhận ra ngay. Nhưng Dev luôn cần ta phải nói rõ ra mới hiểu, mà ngay lúc này thì tôi chẳng có tâm trạng nào để làm thế. Thế là tôi chỉ nói cho cậu ta chỗ tôi đã để đồ đạc và giả vờ rằng tôi phải đi tìm một chỗ trống trong quầy bar để gọi người phục vụ. Và một khi đã giả vờ đó là sự thật, tôi nghĩ nó cũng có rất nhiều khả năng sẽ là sự thật. Tôi vẫn chưa thấy Tris đâu cả, và có một phần nhỏ trong tôi đang băn khoăn không biết liệu thật ra người trong đám đông khán giả đó có phải là cô không. Có thể chỉ là ai đó

trông giống cô, nếu vậy thì có thể giải thích tại sao tay bồ trông chẳng giống ai cả.

Are You Randy? lần lượt ngừng chơi nhạc, cho tới khi ca sĩ hát chính nhẹ nhàng cất câu cuối cùng, không có nhạc đệm. Tôi ước gì có thể nói rằng cả câu lạc bộ đã lặn đi vì họ, nhưng sự thật thì nửa bầu không khí là những cuộc chuyện trò. Tuy thế nó vẫn khá hơn mức bình thường, và ban nhạc vẫn được một tràng pháo tay cổ vũ. Tôi cũng vỗ tay và để ý thấy cô gái bên cạnh mình đang cho hai ngón tay vào miệng huýt sáo theo kiểu cổ. Âm thanh trong trẻo và mạnh mẽ, làm tôi nghĩ đến giải bóng chày thiếu nhi Little League. Cô mặc áo vải len, và tôi không thể biết được cô mặc thế là vì đang cố đưa kiểu quần áo duy nhất chưa được hồi sinh của thập niên năm mươi quay lại hay vì mặc chiếc áo ấy rất thoải mái nữa. Da cô rất sáng và kiểu đầu thì đúng vị *nữ sinh trường tư* dù cô đã cố làm nó rối bù lên để che đậy. Ban nhạc tiếp theo là nhóm Con Hồ, diễn đêm cuối cùng trong chuyến lưu diễn của họ, và tôi đoán rằng cô gái này đến đây để xem họ. Nếu tôi là loại con trai khác thì có lẽ tôi đã thử bắt chuyện, chỉ để làm bạn, tôi không biết nữa. Nhưng tôi cảm thấy nếu lúc này tôi nói chuyện với một ai khác thì tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là trút bầu tâm sự.

Có lẽ Thom và Scot sẽ sẵn sàng rời đi nếu tôi muốn, nhưng tôi khá tin chắc rằng Dev vẫn chưa quyết định rõ liệu cậu ta có định quay lại với chúng tôi hay không, nên tôi sẽ là một thằng khốn nếu ra trước mặt cậu ấy mà hỏi. Thế là tôi kẹt không biết phải làm gì và tôi biết thế, và đó là khi tôi nhìn sang bên phải thì thấy Tris cùng tay bồ mới đang tiến lại chỗ quầy bar vương vãi bia để gọi một châu nữa. Đó chắc chắn là cô, và tôi chắc chắn đã bị mắc kẹt, vì sau khi ban nhạc kia vừa kết thúc biểu diễn đám khán giả liền túa ra đâm bổ về phía tôi, và nếu muốn bỏ đi tôi sẽ phải rẽ lối mà ra, mà nếu tôi phải rẽ lối mà ra, cô sẽ nhìn thấy tôi đang cố trốn chạy và biết chắc là tôi không thể chịu đựng được - dù cho đó đúng là một sự thật đáng nguyên rủa thì tôi cũng không muốn cô có được bằng chứng xác thực về nó. Cô trông thật nóng bỏng còn lòng tôi thấy quá lạnh lẽo, và gã đi cùng đang đặt bàn tay lên cánh tay cô theo cái kiểu người bạn đồng tính sẽ không

bao giờ, không bao giờ có thể nghĩ tới, và có lẽ đó là bằng chứng tôi cần. Tôi là tập cũ rồi còn đây là tập mới. Tôi có thể bỏ cả năm trời chăm chút luyện bass mà chẳng có gì, hoàn toàn chẳng có gì thay đổi.

Cô nhìn thấy tôi. Cô không thể giả bộ ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây, bởi dĩ nhiên cô biết rất rõ là tôi sẽ ở đây. Thế là cô cố nặn một nụ cười và thì thầm gì đó vào tai bồ mới và tôi có thể nhìn qua nét mặt của cô mà nói được rằng sau khi uống xong món đồ uống giờ-đã-rót kia họ sẽ tiến lại chỗ tôi mà nói *xin chào và buổi biểu diễn thật tuyệt* và - liệu cô có thể ngu ngốc và độc ác đến thế không nhỉ? - *anh có khỏe không?* Tôi không thể chịu nổi cái ý nghĩ đó. Tôi hiểu hết và tôi biết mình phải làm gì đó - bất cứ cái gì - để dừng việc này lại.

Thế là tôi, một tay bass tầm thường trong một nhóm nhạc đồng tính trung bình, đã quay sang phía cô gái mặc áo vải len mà tôi còn chẳng hề biết là ai và nói:

“Tôi biết điều này nghe sẽ rất kỳ cục, nhưng liệu cậu có thể làm bạn gái của tôi trong năm phút tới được không?”

2. Norah

Randy trong nhóm Are You Randy? khẳng định nói rằng tay bass trong nhóm đồng tính đó là một tên ái, nhưng tôi đã bảo anh ta là Không, cậu trai đó hoàn toàn bình thường. Cậu ta có phải là người viết cái lời nhạc rác rưởi cho ban nhạc ấy hay không thì tôi không biết (*Vui vẻ với anh ta/ Vui vẻ với anh ta* - thứ nhố nhăng ấy là cái gì vậy?), nhưng cậu ta không ái. Tin tôi đi. Có những thứ mà con gái chẳng đưa nào không biết, ví dụ như là để một bài punk kéo dài tới tận bốn phút là một ý tưởng rất, rất tồi, hay không đời nào một tay bass người Jersey với kiểu đầu bình dân, mặc quần bò đen mài bạc phếch te tua và áo phong đen cũ xỉn phun chữ vàng cam *Khi tôi nói Jesus*, cậu nói Christ, đang lắc lư giữa hai người đồng tính kia lại là một tên ái; cậu ta bắt chước gã punk thích mai mĩa Jonny Cash giống đến thế thì làm sao có thể là ái được. Có lẽ cậu ta có hơi chút đa cảm, tôi nói với Randy, nhưng cậu ta trông không giống một di tích tiêu tụy của ban Whitesnake như tất cả những người trong nhóm của anh không có nghĩa cậu ta hiển nhiên là dân đồng tính.

Nhưng chuyện Không Ái tình cờ là người bình thường không có nghĩa là tôi muốn làm bạn gái năm phút của cậu ta, như thế tôi là một bến đỗ thoáng qua của con tàu hư hỏng là cậu ta ấy. Chỉ vì tôi là kẻ thất bại duy nhất ở đây vẫn chưa mất hết trí khôn do bia rượu, chất kích thích hay hoóc môn giới tính nên tôi mới còn chút lý trí để ghìm cái ý định ban đầu của mình - là gào lên “ĐIÊN À, KHÔNG!” để đáp lại lời đề nghị của Không Ái.

Tôi phải nghĩ tới Caroline. Tôi lúc nào cũng phải nghĩ tới Caroline.

Tôi để ý thấy Không Ái đang cất thiết bị sau buổi biểu diễn trong khi bạn cùng ban nhạc đã bỏ rơi cậu ta để đi kiếm chút trò vui. Tôi hiểu cái cảnh đó. Tôi là cái cảnh đó, suốt ngày phải đi dọn đồng lõa xộn của người khác.

Không Ái ăn mặc tệ quá - cậu ta hẳn phải từ Jersey đến. Và nếu Chàng Jersey là một đứa lo dụng cụ, cậu ta sẽ có một cái xe tải. Cái xe tải có lẽ chỉ là một mẫu kim loại vút đi với bộ chế hòa khí rò nước liên tục, tuy không đến nỗi bị xịt lốp hay hết xăng ở giữa đường hầm Lincoln nhưng nếu phải chui vào nó thì cũng mạo hiểm phết. Ai đó phải đưa Caroline về nhà. Cô say quá nên không thể tự bò đi bắt xe buýt. Cô còn say đến nỗi nếu không có tôi ở đó mà đưa về nhà ngủ cho già rệu thì cô đã về nhà Randy rồi. Đồ con gái hư. Tôi mà không yêu quý cô quá như thế, tôi đã giết cô rồi.

May cho cô là bố mẹ tôi cũng yêu cô như tôi; bố và mẹ kế của cô đã đi chơi cuối tuần rồi, họ chẳng quan tâm xem cô làm gì, miễn là cô không dính bầu hay hẹn hò một gã xuất thân từ gia đình không có thu nhập hơn-sáu-con-số. Lũ khốn. Bố mẹ tôi thì, họ ngưỡng mộ Caroline, Caroline xinh đẹp với mái tóc dài màu caramel, đôi môi đỏ mọng ngon như một cây kẹo Tootsie Pop, và tiền án trẻ vị thành niên phạm pháp. Họ chẳng bận tâm nếu chiều hôm sau cô có đầu bù tóc rối say khật khưỡng đi từ phòng tôi ra nhà bếp. Cô mới là người tuyệt nhất, không phải tôi, người đáp ứng đủ các kỳ vọng cần có của cô con gái một kẻ sống ở Engelwood Cliffs, CEO một công ty thu âm hàng khủng: *hoang đại*.

Caroline không phải một Nỗi Thất Vọng Lớn như cô con gái Xoàng Xĩnh của họ, mặc áo len vải flannel thoải mái, đi cùng mẹ ra tiệm cắt đầu quả dưa tống những ba trăm đô (tiệm Bergdorf) và một bình xịt tóc màu xanh giá năm đô (tiệm Ricky), bà tu khổ hạnh, đưa con gái ngoan ngoãn đầy tinh thần trách nhiệm được chọn đọc diễn văn trong lễ tốt nghiệp trung học. Tôi đã quyết định sẽ nghỉ một năm chưa đi đại học vội để đến một khu *kibbutz* ở Nam Phi thay vì đi học đại học Brown. *TẠI SAO, Norah, TẠI SAO?* Tôi viết bài luận xin vào học đại học Brown về tất cả những bản nhạc bố đã lấy của nhóm The Street rồi vô tư phá hỏng nó để mang lợi nhuận cho nhóm The Man. *Bố đâu phải một tay doanh nhân hippy khốn kiếp nào*, bố nói thế, cười, sau khi đọc bài luận. Bố không phủ nhận việc ông đã cho Top 40 radio một tỷ lệ lớn những bài hit dở kinh khủng, nhưng ông tự hào đã truyền thụ cho tôi từ thuở ấu thơ âm thanh của tất cả những

bài hát ngoài kia để giờ đây, khi mười tám tuổi, tôi có thể trở thành một DJ hoành tráng nếu tôi muốn, đồng thời cũng biến tôi thành một kẻ hợm âm nhạc không ai chịu nổi. Bố mẹ tôi cũng đã ám quẻ tôi bằng việc có một cuộc hôn nhân hạnh phúc trong suốt một phần tư thế kỷ, điều này, không nghi ngờ gì, đã tiêu diệt mọi viễn cảnh được trải nghiệm tình yêu đích thực của tôi. May mắn chả bao giờ gõ cửa hai lần.

Bố mẹ sẽ từ tôi nếu họ biết tối nay tôi ở trong cái câu lạc bộ này. Chết tiệt, nếu tôi có đang chơi cần sa ở công viên Tompkins Square ngay lúc này, trên đường tới một quán bar bệnh hoạn ở đại lộ D, thì bố mẹ tôi cũng sẽ chỉ vỗ tay hoan nghênh. Nhưng cái câu lạc bộ này, trong vô số điểm ở Manhattan, là nơi tôi bị cấm tới, do một mối thâm thù dài lâu liên quan tới một hợp đồng ăn chia nhạc nhẽo giữa bố và chủ câu lạc bộ, Lou Diên (người từng là cha đỡ đầu của tôi, *Bác Lou*, cho tới khi vụ đó làm Lou được gán cái biệt hiệu *Diên*). Lou đúng là một gã punk thứ thiệt, punk từ cái thời nhóm The Ramones được biết đến trước tiên là những kẻ đầy nhiệt huyết rồi mới đến là nghệ sĩ âm nhạc, khi punk nghĩa là một cái gì thiêng liêng hơn là một khái niệm sản xuất hàng loạt để giúp đám đông nhà quê thấy mình sành điệu.

Nhưng mẹ và cha sẽ nhanh chóng từ tôi và thẳng tay giết tôi nếu họ nghĩ tôi không chăm sóc cho Caroline đáng yêu của họ. Cô tạo cảm hứng cho cái kiểu sống hết mình ấy trong tâm hồn con người. Đáng buồn nôn, trừ việc tôi cũng hoàn toàn bị Caroline bỏ bùa, là con cún để cô dắt mũi từ hồi mẫu giáo.

Tôi nhìn khắp câu lạc bộ khi đám người chuyển đổi giữa các suất diễn đi ngang/qua/húc tôi như thể tôi là một bóng ma mà lại có thể xác không biết co kéo cho hợp để tránh không cản đường họ đến quầy rượu vậy. Chết tiệt, tôi lại lạc mất Caroline nữa rồi. Cô cực kỳ thích Randy tối nay, tốt - Are You Randy? cũng không hoàn toàn là đùa - nhưng bản thân Randy thì tối nay đang rất phấn khích nhờ pin, và tôi phải liệu sao cho chắc là anh ta không dụ được cô ấy vào một góc nào đó. Nhưng tôi chỉ cao có hơn mét sáu kiềng chân, và mét tám Không Ái thì đang đứng trước mặt, che tầm

nhìn của tôi, muốn hỏi xem tôi có muốn làm bạn gái năm phút của cậu ta không và trông như một con vật lạ chuồng đi loanh quanh hỏi “Cô là mẹ cháu à?” trong mấy cuốn sách thiếu nhi.

Đứng đằng sau cậu ta tôi không thể thấy Caroline nhưng tôi thấy rõ cái con ngu đấy, Tris, vờ với *bris* - nghi lễ cắt bao quy đầu cho trẻ em Do Thái - đó cũng là việc cô ta làm với bọn con trai, xé tan khẩu đồ nghề của họ. Cô ta đang ngúng nguẩy đi theo phong cách Tris, bộ ngực to sụ chĩa ra phía trước, mông ngoáy cái kiểu sẽ khiến mọi thằng ngu chú ý ngay lập tức, thậm chí cả mấy cậu đồng tính, những đại biểu chủ đạo của đêm nay, Không Ái cũng không phải ngoại lệ. Cô ta đang đi thẳng tới chỗ tôi. Không Không KHÔÔÔÔÔÔÔÔNG. Sao cô ta biết tối nay tôi và Caroline tới đây chứ? Cô ta có mặt thám rài bất cứ nơi nào Caroline và tôi tới vào các tối thứ Bảy à?

Bạn trai sẽ cứu bồ! Tôi trả lời câu hỏi của Không Ái bằng cách quàng tay lên cổ cậu ta và kéo mặt cậu ta sát vào mặt tôi. Chúa ơi, tôi phải làm mọi thứ có thể để tránh bị Tris nhận ra và tới đây nói chuyện với tôi.

KHỐN KIẾP! Tôi không nghĩ Không Ái lại hôn giỏi thế. Đáng ghét. Thấy chưa, Randy? KHÔNG. ÁI. Đã được thẩm định. Nhưng tôi đâu phải đang tìm kiếm cảm xúc ở đây, chỉ kiếm một chuyến xe về nhà cho cô gái của tôi thôi. Tôi cũng không kiếm tìm lưỡi, nhưng Không Ái chẳng để mất giây nào và cho luôn lưỡi cậu ta vào miệng tôi. Miệng tôi phản kháng lại lý trí: *Ừm, dưới này thích quá, từ từ thôi cô gái, từ từ thiiiiii!*

Dù cậu ta có hôn giỏi thế nào đi nữa, cô bạn gái năm phút này vẫn cần có vài giây để thở. Tôi giật miệng mình ra, hy vọng hít chút không khí và hy vọng nhìn thấy Tris đi khỏi mà không nhận ra tôi.

WOW. Tôi thấy thích ở trong đám đông hỗn độn này, tôi đã từng bị thúc vào bụng, nhưng là bởi những tên cảnh sát đầu đất. Quên nhu cầu ôxy đi. Miệng tôi muốn quay lại nơi nó vừa rời ra.

Thật bất hạnh, Tris đang đứng ngay trước mặt chúng tôi, bám lấy nạn nhân xấu số mới nhất của cô ta, người đứng đủ gần để tôi có thể chắc chắn

nhận dạng cậu ta là một trong số mấy gã bị Caroline bỏ gần đây; cậu ta là bạn của Hunter from Hunter thuộc nhóm Hunter Does Hunter, dự kiến sẽ chơi tiếp theo (chào mừng ra mắt Lou, Hunter). Tris ôm chặt eo cậu chàng, có lẽ đang cố vắt cho kiệt bất cứ tí sự sống nào mà ả phù thủy hút hồn đó chưa bóp hết khỏi cậu ta trong ba tuần qua từ khi Caroline đá bay cậu ta.

Tris nói, “Nick? Norah? Sao hai cậu lại... quen nhau?”

Ả đấy không nên ở trong một câu lạc bộ như thế này. Cứ như ngôn từ còn chưa đủ kinh, cô ta còn phải khoác thêm cả một bộ cánh khuôn vẽ sau những lần lượn lờ shopping cùng mấy con bạn từ chuỗi cửa hàng Hot Topic nữa: váy da ngắn màu đen có khóa hai bên, áo phông Ramones giả vintage sản xuất hàng loạt, leggings vàng màu phân kèm giày hồng da bóng trông phát khiếp. Cô ta trông như một con bọ hung sáng rực bằng cách bắt chước phong cách của Debbie Harry thời kỳ đầu.

Tôi cần phải nói chuyện mặt-đối-mặt với bác Lou về những tiêu chuẩn liên quan đến việc sở hữu và điều hành một câu lạc bộ. Ông bác có thể móc được hàng tá tài năng tuyệt vời - những loại đói khát, chưa từng trải sẵn sàng đổ hết máu ruột hay các bộ phận cơ thể hữu dụng khác lên sân khấu nhà Lou chỉ để có cơ hội được biểu diễn ở đó - nhưng ông ấy chả biết quái gì về việc duy trì chuyện kinh doanh này cả. Nhìn những thằng nhãi ranh Jersey ông ấy cho vào mà xem! Ông ấy thậm chí còn cho các thành viên ban nhạc uống bia nữa! LOU! Sao bác không chịu nghĩ xem tại sao cái lũ ngớ ngẩn này lại rất một bọn nghiện ngập và đập phá? Âm nhạc của chúng OK. Chúng có thể chơi những bản punk một cách thuyết phục - mạnh, nhanh, đầy giận dữ - nhưng chúng vẫn chưa đủ khôn để nhận ra dân punk thật sự giờ phải đứng đắn: không rượu bia, không chích choác, không hút hít, không đàn đấm. Giờ đây punk thực thụ là thứ punk duy nhất còn lại sau khi tất cả những thứ điên dại đó đã biến đi hết: âm nhạc, thông điệp.

Mà thôi, cứ uống đi các đồng chí, bởi vì năm tới đây khi tôi đi Nam Phi về và tiếp quản câu lạc bộ này như bác Lou đã hứa thay vì lại nộp đơn xin vào đại học Brown như tôi đã hứa với ba mẹ, thì sẽ có một cảnh sát trưởng

quần quanh vùng Lower East Side này, các bạn của tôi ạ. Cứ thác loạn đi, cứ sướng đi, vì đồng hồ cát của các cậu sắp cạn rồi.

Tuy nhiên có lẽ tôi sẽ xem xét lại lệnh cấm hú hí định ban hành. Phần hú hí thì rất là thú, nó mở ra nhiều cơ hội, với đôi môi thích hợp.

Tôi chẳng biết tại sao, nhưng tôi đã làm cái điều mà Caroline làm với các nạn nhân của mình: thay vì cầm tay Không Ái, tôi đã đặt tay mình lên phía sau cổ cậu ta và gài cái gáy một cách nhẹ nhàng, sở hữu, trong khi Tris nhìn. Những ngón tay của tôi lướt trên chỗ tóc húi cua của cậu ta, và tôi cảm nhận được da gà nổi khắp trên cổ cậu. Tôi thích thế. Được thấy môi dưới của Tris gần như rơi bịch xuống cằm vì sốc mới sướng làm sao. Đó là vấn đề của Tris: cô ta chẳng bao giờ tỉnh tã cả.

Dù việc tôi đang làm là gì đi nữa, nó cũng có tác dụng. Cô ta quày quả bỏ đi, không nói được câu nào. Phù. Dễ dàng hơn tôi tưởng.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Tôi tin là bạn trai mới của tôi và tôi còn khoảng hai phút bốn mươi lăm giây nữa trước khi chúng tôi chia tay. Tôi nhắm mắt lại và hơi ngoẹo cổ đi một chút, nghiêng đầu để chờ môi cậu ta viếng thăm lần nữa.

Caroline nói tôi bị lãnh cảm. Thỉnh thoảng tôi nghĩ cô ấy chỉ trêu để tôi lại lặp lại những điều đã xảy ra giữa tôi và Bồ Cũ Xấu Xa, thế là tôi phải hỏi rõ ra: *Cậu muốn nói là tớ khó tính á?* Cô ấy trả lời rõ ra: *Không, cô ngốc, tớ muốn nói là bọn con trai còn chưa kịp quyết định xem liệu có nên thử làm quen với cậu hay không thì cậu đã dọa họ phát khiếp bằng một cái liếc xéo hay một lời châm chích rồi. Cậu hay phán xét lắm. Ngoài lãnh cảm ra.*

Không Ái hẳn phải biết điều này về tôi, vì cậu ta không lại tiếp tục môi-đụng-môi nữa. Cậu ta nói, “Thế quái nào mà cô biết Tris?”

Tôi nhớ ra rồi. Tris đã gọi cậu ta là NICK. Khôôôôôôông. *Là cậu ta!* NICK! Cậu chàng Hoboken! Cậu chàng đã viết tất cả các bài hát và thơ thần chỉ về cô ta, gã bạn trai tốt nhất mà những người khác ở Sacred Heart như chúng tôi không bao giờ có, cậu ca sĩ trong một ban nhạc mà Tris câu

được sau khi gặp trên chuyến tàu cao tốc New York-New Jersey hồi đầu năm học và đã dối trá và lừa lọc cậu ta suốt từ đó đến giờ. NICK có bao giờ suy nghĩ tại sao cậu hẹn hò với cô ta bao lâu thế mà chưa bao giờ gặp bất kỳ cô bạn nào cùng trường với cô ta không? NGU THẾ CHỨ!

Nhưng dĩ nhiên là Tris chả đại gì giới thiệu cậu ta với chúng tôi. Không phải vì cô ta sợ chúng tôi sẽ mách lẻo chuyện xấu của mình với gã bạn trai - mà ngại gã sẽ đổ trước Caroline. Tris có thể kiếm những chàng Caroline đã đá, nhưng cô ta chẳng bao giờ nhường Caroline cho bất cứ ai. Tris quá đúng điệu Phụ Nữ Da Trắng Độc Thân đến nỗi chúng tôi vẫn thích nói đùa là Caroline nên đặt hàng rào giới nghiêm với cô ta, mỗi tội Tris có thể cho chúng tôi nhiều trò thú vị đến nỗi chúng tôi chẳng nỡ đẩy cô ta quá xa. Mỗi quan hệ của chúng tôi với cô ta khá giống kiểu yêu-ghét nhăng nhit. Chúng tôi chẳng thấy tội lỗi gì vì cũng chỉ còn một tháng nữa là kết thúc năm học và tôi chẳng tưởng tượng nổi chúng tôi còn trông thấy mặt cô ta sau khi gặp lại cuốn kỷ yếu “chúc mùa hè vui vẻ, mong nhiều may mắn ở đại học” ủy mị đầy giả tạo. Và nói theo nghiệp thì tôi cũng đã trả hết nợ chơi xấu với Tris hàng chục lần rồi. Nếu cô ta qua kỳ thi hóa hay toán năm nay, đó là nhờ tôi. Hừ, nếu cô ta mà tốt nghiệp được thì cũng toàn là nhờ tôi hết.

Tôi chả buồn trả lời Nick tôi quen Tris thế nào. Tôi còn bận tìm Caroline.

Tôi đứng lên cái ghế chỗ quầy bar. Đó là cách duy nhất tôi có thể tìm ra cô ấy trong cái đông người này, cái thứ âm nhạc này, cái thứ mờ hôi chua nồng này, cái thứ bia này và cái ngày dường như mới chỉ bắt đầu vào lúc nửa đêm và chẳng bao giờ kết thúc này. Tôi đặt tay lên đầu Nick cho vững trong khi quét mắt quanh đám đông, và tay tôi đã không thể không lùa qua đồng tóc bù xù của cậu ta, chỉ chút thôi.

Cô ấy ở kia! Tôi thấy Caroline đang rúc vào Randy bên cái bàn cạnh tường thu lu trong góc phòng ngay cách sân khấu một đoạn, bên phải Hunter của nhóm Hunter Does Hunter, người giờ đang cầm mic hát. Tôi không biết nhóm đó đã chuẩn bị bài gì nhưng lời Hunter đang hát rõ ràng là

vừa ứng tác và chẳng liên quan gì đến đoạn ghi ta dồn dập điên cuồng đang chơi cả: *Dev, go home with me, Dev Dev Dev, I want you to fuck this man.* (*Dev, về nhà với tôi, Dev Dev Dev, tôi muốn cậu vui vẻ với thằng này.*)

Tôi nhảy khỏi ghế và đi ra chỗ Caroline, nhưng Nick nắm chặt lấy cổ tay tôi từ phía sau, kéo tôi về phía cậu ta.

“Nghiêm túc đấy,” Nick nói, “thế quái nào mà cô biết Tris?”

Cậu ta ghì chặt lấy chiếc đồng hồ trên tay tôi, và tiếng ối vì đau đã làm mắt tôi quay sang cậu ta thay vì nhìn về phía Caroline. Tôi nhận ra cậu ta trông thất thần đến thế nào, nhưng vẫn rất muốn tôi ở lại, mắt cậu ta hiền lành nhưng cũng đầy vẻ tức giận, và việc nhận ra ấy đã làm tôi nhớ tới lời nhạc từ một bài hát cậu ta viết cho Tris mà cô đã truyền cho hết người này đến người kia trong giờ tiếng La tinh vì cô ta nghĩ nó quá sến.

The way you are singing in your sleep

The way you look before you leap

The strange illusion that you keep

You don't know

But I am noticing

(*Cách em hát trong giấc ngủ/ Nét mặt em trước khi em nhảy/ Mơ mộng kỳ lạ em ấp ủ/ Em không biết/ Nhưng tôi vẫn hằng để ý*)

Quý tha ma bắt Tris. Tôi sẽ hiến dâng mọi bộ phận cơ thể mình cho anh chàng nào viết những lời đó cho tôi. Thận á? Ồ, cả hai luôn! Đây, Nick, chúng là của cậu - chỉ cần viết cho tôi thêm nhiều nữa. Để tôi gợi ý tưởng cho cậu nhé: chàng trai trong câu lạc bộ punk đề nghị một cô gái không quen làm bạn gái của anh ta trong vòng năm phút, cô gái hôn chàng trai, chàng trai hôn lại, chàng trai gặp lại cô gái - ta thấy gì ở cô gái này nhỉ? Nick, cùng nghe vài lời nhạc nào. Nhé? Sẵn sàng. Chuẩn bị. Xong.

Tôi muốn giậm chân bình bịch vì tức giận - vì cậu ta, và vì tôi. Vì tôi biết, bất kể Tris đã nói hay làm gì cậu ta, điều đó cũng đã khiến cậu có cái

vẽ mặt cún con ám ảnh tuyệt vọng và thảm hại ấy. Cô ta là lý do khiến sau này cậu có thể trở thành một lão già đau khổ trước cả khi đủ tuổi uống rượu, ghét phụ nữ và viết những bài hát tục tĩu về họ, và rất có khả năng là từ giờ cho đến tận thế sẽ nghĩ tất cả con gái là một lũ điểm thích đối lừa chỉ vì một trong số họ đã làm tan nát trái tim cậu. Cậu ta là loại con trai làm con gái kiểu như tôi trở nên lãnh cảm. Tôi là cô gái biết cậu rất có khả năng văn thơ, vì như tôi đã nói, có những thứ tôi cứ thế là biết thôi. Tôi là người có thể cho cậu bài ca cổ lỗ có tựa là Cống Hiến và Tình Yêu Đích Thực (Dù Có Khó Khăn Đến Thế Nào Đi Nữa), nếu cậu chịu liếc loại con gái như tôi đến lần thứ hai. Tôi là cô bạn gái-chưa-tới-năm-phút, người chỉ với một nụ hôn ngắn ngủi cũng đã mơ mộng có thể tiếp tục với cậu, punk tới bên với cậu, trong một câu lạc bộ jazz ở Village hay gì đó. Có lẽ tôi sẽ mời cậu một châu xúp cái ở quán Veselka vào năm giờ sáng, có lẽ tôi sẽ đi dọc Battery Park với cậu ta lúc bình minh, tay trong tay, biết rằng tôi sẽ là người luôn tin tưởng cậu ta. Tôi sẽ nói với cậu, tôi đã nghe nhạc cậu chơi, tôi đã đọc thơ cậu viết, không phải cái thứ vớ vẩn ban nhạc của cậu vừa chơi, mà là lời thơ tình và những bài hát cậu đã viết cho Tris. Tôi biết cậu có thể làm được những gì và chúng chắc chắn không chỉ bó hẹp ở việc làm một tay bass quen trong một ban nhạc đồng tính hạng tầm tầm - cậu giỏi hơn thế nhiều; và này, phải có một tay trống, nó là chìa khóa thành công đấy, cậu bắt buộc phải có. Tôi sẽ làm cu li lo thiết bị cho cậu hàng đêm, không phàn nàn gì hết. Nhưng không, cậu là loại người mang phức cảm mê mẩn kiểu gái như Tris: ngực lớn, cười ngớ ngẩn, giỏi thổi phồng. Theo nghĩa đen ấy.

Cậu muốn dễ dàng - được thôi, cậu có nó rồi đấy, bạn thân mến.

Tôi gỡ tay mình ra khỏi nắm tay của cậu ấy. Nhưng vì lý do nào đó, thay vì bỏ đi, tôi đã dừng lại một chút và lại đưa tay mình lên mặt cậu, vuốt nhẹ má cậu, vẽ những đường tròn lên xương hàm cậu bằng ngón tay trỏ của mình.

Tôi nói với cậu, “Gã khờ tội nghiệp.”

3. Nick

Khi Tris đi qua tôi, thế giới ba chiều dường như không còn tồn tại. Chiều thứ ba rụng đi, rồi chiều thứ hai, rồi tất cả những gì còn dành cho tôi là một chiều duy nhất, và cái chiều đó là cô ấy.

Nhưng dĩ nhiên là cũng có một chiều khác nữa, cái chiều đó là thời gian, nó cứ trôi đi và Tris cứ đi qua và tất cả các chiều khác lại quay trở lại, song dù giờ đây đã có nhiều chiều hơn, tôi vẫn có cảm giác là nó đã ít đi rất nhiều.

Và giờ tôi ở bên cô gái này, cái Còi Tín Hiệu Lấn Lộn này, cái cô Norah này. Cô ta là một người hôn cực giỏi, nhưng rõ ràng là có nhiều vấn đề quy mô lớn về tính nhất quán. Tôi hỏi cô ta làm sao mà cô lại biết Tris, bởi vì việc đó đã làm tôi hoàn toàn bối rối, và lúc đầu cô ta nhìn tôi như thể tôi là một thằng cô chỉ sướng lên thì hôn, nhưng rồi cô ta đặt tay mình lên cánh tay tôi theo một cách làm tôi thực sự thấy là mình cũng có một cánh tay, thế rồi cô ta lại có ý bỏ đi, và cùng lúc đó lại nhìn tôi như thể tôi là một đứa trẻ bị ung thư. Rồi tôi nắm lấy cánh tay cô ta và cô kháng cự mà không hẳn là kháng cự. Cuối cùng cô giật ra, chỉ để chạm vào mặt tôi theo cung cách làm tôi nhớ tới nụ hôn của cô ta.

Rồi cô ta gọi tôi là “gã khờ tội nghiệp.”

Và như một gã khờ tội nghiệp, tôi đã hỏi, “Sao lại vậy?”

Tôi có thể thấy là cô ta biết chuyện gì đó, nhưng cô không nói. Thay vì thế cô lại nói với tôi thế này, “Tôi phải ra tìm bạn tôi.”

“Tôi đi với,” tôi đề nghị. Tôi biết Tris đang ở chỗ nào đó sau lưng, có lẽ đang quan sát. Và có vẻ như tôi không còn lựa chọn nào tốt hơn là đi theo một cô gái hôn cực kỳ tới bất cứ nơi nào cô ta muốn. Dev giờ đang trèo lên sân khấu để nhảy phụ họa cho Hunter, còn Thom và Scot thì chả thấy đâu.

“Thế này nhé,” Norah nói. “Cậu cho chúng tôi đi nhờ, rồi tôi sẽ cho cậu thêm hai phút khuyến mãi ngoài năm phút ban đầu cậu đề nghị.”

“Bảy là số may mắn của tôi,” tôi nói với cô.

Và cô chỉ nhìn tôi.

“Nhưng tôi hỏi thật đấy,” tôi nói. “Sao mà cậu biết Tris?”

“Hồi lớp năm tôi đã phá hết mấy con búp bê Barbie của cô ta,” cô nói với tôi. “Và từ đó mọi chuyện cứ thế diễn ra.”

“Cậu là dân *Englewood* à?”

“*Englewood Cliffs*. *Englewood* là chỗ có những căn hộ rất tử tế.”

Cô đang cố len qua đám đông, và tôi đi theo.

“Một giây trước cô ấy còn ở đây mà,” cô nói.

“Ai?”

“Không ai cả. Caroline. Tôi muốn nói là, im miệng một giây cho tôi nghĩ, có được không?”

Cứ như là nếu tôi không nói gì thì cô có thể nghe được mọi tiếng bước chân trong cái câu lạc bộ này ấy.

Trong khi cô đang căng mắt nhìn quanh thì tôi đã làm một cử chỉ ngu ngốc là quay lưng nhìn ra sau, và thấy Tris cùng gã bạn trai mới đang quần lấy nhau. Cô trông thật hấp dẫn trong chiếc áo phong Ramones và đôi tất vàng ánh kim tôi luôn muốn cô đi vì chúng làm cô trông như vừa bước ra từ truyện tranh Marvel. Tôi nhớ cảnh mình cởi chiếc áo ấy ra, cởi đôi tất ấy ra - tiếng cô hét lên *cẩn thận, cẩn thận!* khi tôi bắt đầu lần tới đùi cô. Và giờ tay của một gã trai khác đã quờ quạng lên mặt của Joey và xuống cầm của Dee Dee và - ôi, khốn thế, hạ xuống giữa chữ A và chữ M, đi thẳng tới chữ V dưới chữ H&M-gặp-S&M trên cái váy ngắn.

Và cô cứ nhìn tôi suốt. Tôi thề là cô đang nhìn tôi.

Tôi quay người lại và Norah không còn ở đó nữa, nhưng may mắn là cô chỉ cách đó độ vài bước chân. Và cô gái mà cô đang cuống cuống tìm thì

trông khá quen. Không phải theo cái kiểu Có Phải Chúng Ta Đã Cùng Dự Trại Walla Walla Với Nhau Không Nhỉ?, mà có vẻ giống Không Phải Tôi Đã Giẫm Vào Cậu Khi Cố Chen Vào Nhà Vệ Sinh Nam Tối Qua Đây Chứ? hơn. Ngay lúc này đây thì cô ta đang tút tát với Randy của nhóm Are You Randy? cứ như là cô đang diễn thử để được làm một cái túi trên áo jacket của cậu ta không bằng. Và tôi có thể thấy rõ là cậu ta chuẩn bị khâu cô vào đến nơi. Có điều cô Bạn Gái Bảy Phút của tôi lại cản đường. Cô gọi tên Caroline theo đúng kiểu chị gái gọi em, và qua cái vẻ căm hờn bắn ra từ mắt Caroline, nếu Norah không gọi cô ta là bạn từ trước hẳn tôi đã tin họ là chị em thật. Trong một phần nghìn giây tôi cũng đã nghĩ họ là một đôi đồng tính, nhưng có gì đó trong nét mặt của Norah đã thể hiện rõ ràng họ chỉ là bạn bè đơn thuần.

Caroline định nói gì đó rất xằng, nhưng Hunter và Dev bất ngờ lao vào một cover nhạc của *Green Day* hay khủng khiếp, và chúng tôi lại thành trẻ con bảy tuổi mà nhảy múa như thể đang nhổ ra Ritalin⁽²⁾ trong khi mẹ không để ý. Chúng tôi trở thành một khối đơn bào chuyển động cuồng nhiệt, được kết nối với nhau bằng cơn sốt khi tay ghi ta chơi những đoạn riff điện tử. Thậm chí cả Tris cũng là một phần trong vũ điệu này, và nếu chúng tôi đều là một phần của nó, thì chúng tôi vẫn còn có một mối dây liên kết nào đó. Tất cả mọi người trong căn phòng này đều có vẻ đang kết nối với nhau, trừ Norah - cô là loại tượng họ chẳng bao giờ buồn tặc, bức tượng của một người hoàn toàn thất thế. Caroline đang nhảy múa với cái gã trong nhóm Are You Randy? cứ như là Chúa hay Billie Joe Armstrong ra lệnh cho cô ta làm thế. Tôi cố hòa mình vào bản nhạc, nhưng có gì đó trong tôi cứ không chịu bùng lên. Tôi nghĩ cô bạn gái bảy phút của mình đang đứng chặn chỗ kíp nổ.

“Vấn đề gì thế?” tôi gào lên. Và cô nhìn tôi như thể đã quên bég rằng tôi tồn tại. Điều này có nghĩa là cô cũng quên luôn việc phải tự vệ trước tôi, thế là tôi có thể thấy câu được viết rõ trên mặt cô. *Tôi không thể làm việc này được. Quá khó.*

Tôi đổi câu hỏi. Tôi nói, “Có chuyện gì thế?” Và lại thế, những câu chữ của cô lại bị khóa sau tấm màn đen. Nhưng tôi đang rất tò mò. Phải, tôi đang tò mò không chịu được.

“Chả có chuyện quái gì cả,” cô nói. “Và tôi nghĩ có lẽ thời gian dành cho chúng ta đã hết rồi.”

“Cậu không cần đi nhờ nữa à?” tôi hỏi. Tôi không thực sự thích dùng xe mình để kiểm thêm chút thời gian với một cô gái phức tạp thế này.

“Chết tiệt.” Bài hát giờ đã kết thúc và mọi người đang reo hò. Tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng cô gào, “Chờ ở đây.”

Dev và Hunter cúi đầu chào y như họ chuẩn bị ôm nhau đến nơi, Dev gập người lại trên lưng Hunter trong khi họ như gắn vào nhau. Trong khi gã nhóm Are You Randy? đang vỗ tay, Norah đặt hai tay lên vai Caroline và gào vào tai cô ta. Điều xảy ra tiếp theo là trận chiến của những sợi dây vô hình, được đo đạc bằng những xăng ti mét kéo và đẩy. Tôi không thể nghe thấy gì cho đến khi Caroline gào lên, “Tôi không phải đồ bỏ đi!” - điều này dĩ nhiên có nghĩa cô ta đúng là đồ bỏ đi, vì ngoài ra thì còn ai dùng một cái cụm từ vô nghĩa đến thế chứ? Gã trong nhóm Are You Randy? bắt đầu xía vào và đang cố khoa tay múa chân. Nhưng cậu ta đã hoàn toàn bị bản năng chế ngự, vì tay sờ soạng thế nào lại vào đúng ngực cô ta, nơi không phải là điểm tựa tốt cho cậu ta lắm. Norah giật được cái tay lông lá ấy ra trong cuộc tỉ thí này, và Caroline nhanh chóng ngã về phía tôi.

Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, Caroline đã đổ về phía tôi và tôi đang đỡ lấy cô. Rồi cô ta cúi người xuống, tôi tưởng chắc chắn là cô sẽ nôn hết lên người tôi, nhưng cô lại ngẩng lên nhìn tôi và nói, “Giày của cậu xấu tệ.”

Norah giờ đang đứng bên cạnh tôi, nói, “Đi thôi.” Cô để Caroline cho tôi trong khi gào lên với mọi người, “Tránh đường cho tôi đi,” rồi đám đông bằng tiếng gầm giận dữ. Tim tôi hiểu chúng tôi đang đi về đâu, vì nó bắt đầu đập như thế nó có điều gì đó cực kỳ quan trọng cần phải nói ra, và khi đầu tôi loạn đến mức tôi khó mà dùng được mắt, tôi thấy ai đó đang cản

đường chúng tôi, và cái ai đó ấy là cô gái đã lấy chìa khóa mở trái tim tôi và nuốt chửng nó với một nụ cười.

“Em cần xe anh,” cô nói.

Dường như tôi đã quên luôn rằng từ dùng khi muốn nói “Cái gì?” là “Cái gì?”, vì tôi cứ đứng đó nhìn Tris mà nghĩ *cô ấy đang nói chuyện với mình* và cái ý nghĩ đó thế nào lại được dịch thành *cô ấy đang cho tôi một cơ hội*.

“Em muốn tới một chỗ,” cô bảo tôi. “Em hứa sẽ mang trả.”

Tôi lục chùm chìa khóa trong túi quần. Tôi đang nghĩ *Anh sẽ đi với em*. Tôi đang nghĩ tới những cuộc nói chuyện trên băng ghế sau và sáng tác vài bài ca ngợi cô trong đầu. Khuôn mặt cô bừng sáng trong ánh đèn xe buýt tối - hai cái chỗ chắn bùn, một cái đèn pha quét từ làn đường đối diện. Tôi nhớ thời ấy lắm.

Khốn kiếp, khi ấy tôi đã yêu cô. Và *khi ấy* đang nhòa vào *bây giờ*. Tôi đang nghĩ là *sao lại không?* Tôi đang nghĩ *chúng ta vẫn là những con người như xưa thôi mà*. Nhưng rồi một giọng nói từ bên ngoài trí óc tôi đã cất lên, “Tôi e là xe giờ đã chật rồi. Không còn chỗ cho cậu đâu, *Tris*. Xin lỗi.”

Cô gái tên Norah này giờ đang cười toe toét, rõ ngọt ngào và rạng rỡ.

“Gì cơ?” Tris hỏi.

“Tôi xin lỗi. Tôi đã không nói đủ rõ. Để tôi cố giải thích lại cho rõ hơn nhé. BIẾN ĐI.”

“Tôi nghĩ cô mới phải biến về nhà *của mình* ấy, Norah. Sao cô không đưa con Quái Vật Say Rượu này đi và kiếm vài tay hâm mộ Weezer để chơi trò làm siêu sao nhạc rock. Tôi đang nói chuyện với Nick, không phải với cô.”

Và tôi nghĩ: *Cô ấy đang cãi vã vì mình. Cô ấy đang cãi vã vì mình.*

Nhưng thế nào đó Norah mới là người quàng lấy tôi và cho tay cô vào túi quần sau của tôi.

Tôi đã toan hẩy cô ấy ra, nhưng Tris nói, “Thôi nào, Nick - muộn rồi, bọn em rất cần xe mà. Em sẽ trả anh tiền xăng.” Và tôi đã biết ngay tôi không phải là một phần trong cái “bọn em” của cô. Tôi đã bị đẩy khỏi cái “bọn em” mà cô nhắc tới.

“Tôi đi tìm Randy đây,” Caroline nói.

“Còn khuya, không, cậu không được đi đâu,” Norah nói, bỏ tay khỏi vai tôi và khoác lấy khuỷu tay Caroline. Cảnh này đã làm chúng tôi rơi vào cái thế kỳ quặc như cảnh có bài *We're off to see the Wizard*⁽³⁾, với Tris chặn giữa chúng tôi như Mụ Phù Thủy Xấu Xa Đến Từ Quá Khứ.

Cô có thể có được tôi thật dễ dàng. Nhưng thay vì thế cô chỉ khịt mũi mà nói, “Cô có thể giữ anh ta. Tôi chỉ cần cái xe thôi.”

Và với câu nói đó, Tris đã bỏ tôi mãi mãi. Mọi lúc tôi nhìn cô, từ bây giờ cho tới chết, cô sẽ bỏ tôi mãi mãi. Mãi mãi, mãi mãi và mãi mãi.

Norah bỏ tay ra khỏi túi quần của tôi và dùng cả người để đỡ cho Caroline đứng vững. Đã đến lúc tôi phải đứng ra chỉ huy, và tôi hầu như không làm được thế. Không phải là tôi say, tôi phê hay tôi thăng. Chỉ là tôi đã thất bại hoàn toàn. Và việc đó đã xóa sổ mọi giác quan của tôi.

Chỉ có một giai điệu tử tế duy nhất trong cái đồng tạp âm này, và đó là cái cô gái tôi đang đi theo đây. Tôi biết tôi có thể bảo cô đi taxi - tôi có cảm giác là cô thừa sức làm thế - nhưng tôi thích cái ý tưởng được đi cùng với cô và được ở cạnh cô. Cô chào tạm biệt chủ câu lạc bộ khi chúng tôi đã ra tới cửa và lại được ủa ra đường. Vĩa hè đầy những người hút thuốc, nói chuyện và tạo dáng trong khi điếu thuốc cháy thành tro tàn. Tôi chỉ nhận được cái gật đầu từ một cặp tôi lơ mờ biết. Bình thường nếu người ta thấy tôi đi với hai cô gái nóng bỏng thì sẽ còn có vài cái nhìn ngưỡng mộ nữa cơ. Có lẽ đó là do sự tức giận lộ rõ giữa Norah và Caroline, hay có lẽ vì họ

đều nghĩ tôi là dân đồng tính - dù lý do là gì đi nữa, tôi chẳng nhận được nhiều sự tán dương hơn là một anh tài xế nhận được khi đi thu tiền khách.

Tôi biết tôi phải đề nghị được giúp Norah đẩy Caroline về phía trước, nhưng sự thật là ngay lúc này tôi nghĩ tôi không thể đỡ được ai ngoài chính bản thân mình. Thành phố trống rỗng. Tôi trống rỗng. Không - tôi đang tràn ngập đau đớn. Thứ trống rỗng là cuộc sống của tôi kia.

Tôi lục tìm chìa khóa. Tris sẽ không đợi tôi ở trong xe. Tris sẽ không bao giờ đợi tôi nữa.

Lẽ ra tôi không nên đến đây. Lẽ ra tôi không nên ở bất cứ đâu cô có thể tìm thấy.

Chúng tôi đang ở chỗ cái xe.

“Của đấy là cái gì vậy?” Norah hỏi.

Tôi nhún vai nói, *“Xe Yugo.”*

4. Norah

Cuối cùng thì cuộc đời đầy hứa hẹn của tôi rút lại còn thế này. Công chúa Do Thái đến từ Englewood Cliffs, cô trò ngoan từng được đọc diễn văn tốt nghiệp khốn kiếp, kẻ từng chọn một trường trung học nữ sinh Công giáo làm nơi đưa bạn thân nhất của mình đến trải nghiệm cuộc sống, kẻ từng chọn từ chối đại học Brown, cô gái mà giờ khi sắp được thả rông ra thế giới lẽ ra phải đứng trước những cơ hội vô tận - rốt cuộc lại đang phải ngồi qua hết đêm tháng Tư trên hàng ghế sau của một chiếc Yugo có mùi như mùi dầu hoặc hương của Tris. Có lẽ chỉ có động cơ xe là không chịu khởi động, nhưng tôi có cảm giác đời mình cũng đang giậm chân tại chỗ. Phải, cái Yugo có ghế tòi cả phần kim loại khỏi nệm bọc, cọ cả vào đùi tôi, cái di tích của thời Chiến Tranh Lạnh không chịu phản ứng gì khi Nick xoay chìa khóa này, nó cũng giống như một ẩn dụ khốn kiếp cho cuộc sống khốn nạn của tôi: TRÌ TRỆ.

Nick có lẽ đúng là một thần bass, nhưng cậu cũng là một thần đồ xe nữa vì cậu đã tia được một chỗ ngay trước mặt câu lạc bộ, và thế là giờ tôi phải chịu hậu quả bất hạnh khi đôi tai trì trệ của tôi phải hứng trọn tiếng nhạc chơi bên trong câu lạc bộ, đã thế họ còn chơi thật hay và điều đó khiến tôi ức chế không chịu nổi. Tôi không chắc mình đang quay trở lại với cuộc sống của mình bằng việc vào trong chiếc Yugo này với cậu gần-như-bạn-trai-mới này, hay đang từ bỏ nó bằng việc rời câu lạc bộ và cứu lấy Caroline lần nữa, nhưng dù có là gì đi nữa, tôi vẫn muốn được thưởng thức âm nhạc thêm. Hunter vẫn đang ở trên sân khấu nhưng giờ tôi có thể nghe thấy tiếng Dev đang hát cùng với Hunter một bản cover của Green Day khác, “Time of Your Life”. Hunter Does Hunter đang chơi bài kinh điển trên đài FM đó với nhịp điệu nhanh khủng khiếp (vì punk làm sao được nếu trình diễn nguyên xi phiên bản gốc đều đều như đập ghim ấy - Chúa phù hộ anh, Billie Joe⁽⁴⁾) và tôi thì là đang có một tay DJ phối âm cực điệu nghệ đoạn ngài lập dị Michael Jackson rên rĩ *Billie Jean is not my lover, the kid*

is not my son (Billie Jean không phải người yêu của tôi, đứa trẻ đó không phải con tôi) vào phần trình diễn đó. Làm sao điều đó có thể xảy ra, tại sao nó lại hay đến thế, và nếu chiếc Yugo này không chịu khởi động trong vòng một giây tới thì tôi sẽ nhảy ra, chẳng quan tâm đến việc mình muốn được thử thêm bảy phút làm bạn gái của Nick biết bao sau khi chúng tôi đã đưa Caroline về nhà tôi. Dẫu là một gã khờ tội nghiệp, cậu dễ thương quyến rũ khiếp lên được.

“Cậu nghe thấy không?” tôi hỏi Nick.

“Cái gì? Động cơ hoạt động rồi à?” Gã khờ tội nghiệp không chỉ dễ thương và là một người nhảy siêu khủng, cậu có lẽ cũng là một chàng trai tốt. Ít nhất thì cậu cũng chứng tỏ được sự khéo léo trong cái việc nhét nữ thần say rượu Caroline vào băng ghế sau của một chiếc Yugo chết giẫm mà cô ấy vẫn tưởng là mình muốn thế. Đừng nên quên vụ cậu hôn siêu giỏi. Cậu xứng đáng những thứ tốt hơn một ả Tris - và một cái Yugo.

Tôi nói với cậu, “Không. Cậu ngốc. Nghe đi, nghe thấy cái giai điệu âm âm phát ra từ trong câu lạc bộ không? Nó được gọi là trống, hiểu chưa. Nó như là, tuyệt như những âm thanh dồn nén chảy ngầm từ những nền văn hóa nguyên thủy.” Tôi gõ nhịp lên hộp đựng đồ lật vạt của chiếc Yugo. Nó bật mở dưới nhịp đập của tôi. Bên trong dán một bức ảnh của Tris. Tôi giật nó ra. Khốn kiếp! Caroline đúng là không bị hoang tưởng - Tris thực sự đã chôn chiếc áo phong lững của Caroline với chữ ký của Flea trên ngực trái. Tôi ném cái ảnh ra ngoài cửa sổ rồi quay ra đối diện với Nick. “Ban nhạc thôi của cậu cần một tay trống. Tôi đã thấy cậu mê mẩn khi Hunter cover bài ‘Chump’ của Green Day lúc trong câu lạc bộ. Tôi biết cậu có thể cảm nhận được nhịp điệu nhiều hơn cả khả năng chơi ghi ta quyến-rũ-đến-đau-tim của cậu nữa. Nghĩ đi. ‘Chump’ sẽ trở thành cái gì nếu thiếu Tres Cool? Kiếm một tay trống cho ban nhạc của cậu đi, cậu trai. Thật đấy.”

Caroline vẫn chưa tới cái ngưỡng say quắc cần câu, hậu tháo cống và tiền kéo bể, nghĩa là giờ cô đang trong giai đoạn nói linh tinh, và đúng thế thật, từ hàng ghế sau, cô xen vào, “Thật đấy,” vì Caroline luôn nói tiếp cái

câu tôi đã bỏ lại. “Anh lái xe. Này!” Cô vỗ vào vai Nick từ phía sau. Nick liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng quay sang đối mặt với tôi. Thật là một cô gái xinh xắn, với hơi thở vương mùi tequila. Caroline muốn biết, “Sao anh lại đi đôi giày xấu thế? Trả lời tôi đi, anh lái xe. Đi mà!”

“Giày phải hợp với xe, Caroline,” tôi nói với cô. “Những người lái xe Yugo bị bắt buộc phải đi giày thể thao Chucks rách rưới bẩn thỉu như phân. Nó như là một quy tắc ấy. Trong sách hướng dẫn sử dụng xe có ghi thế.” Tôi lấy sách hướng dẫn sử dụng xe Yugo từ trong hộp để đồ lật vật ra. Một dây bã kẹo cao su kéo dài nổi từ cuốn sách tới cái hộp. Tôi lấy miếng giấy ăn McDonald cũng từ trong hộp ra lau chỗ kẹo cao su. Tris và cái thói Mê bong bóng khốn kiếp của cô ta. Tôi ném cuốn sách ra băng ghế sau cho Caroline ngồi nghiền ngẫm.

Cô lờ cuốn sách đi. “Anh là người Nam Tư⁽⁵⁾ à, anh lái xe?” Caroline hỏi Nick. “Norah, đây có phải lý do anh ta chở chúng ta về nhà không? Anh ta là tài xế taxi à?”

“Chắc chắn rồi,” tôi đáp. Cậu sẽ là tài xế taxi ngay khi chiếc taxi Yugo khốn nạn này chịu khởi động. Chúng tôi đang làm mọi việc với cơ may suôn sẻ cực kỳ hạn hẹp. Đã mất tới mười phút chỉ để nhét Caroline vào hàng ghế sau. Tôi có thể thấy Randy lảng vảng phía ngoài câu lạc bộ, phì phèo thuốc lá, nói chuyện với Lou Điên nhưng mắt cứ liếc về phía chiếc Yugo, sẵn sàng lao vào Caroline lần nữa, tôi chắc chắn đấy, nếu cái xe này không phớt khỏi đây ngay.

“Đến giờ vẫn còn một dân tộc có tên là Nam Tư sao?” Nick hỏi. “Khi hiện giờ cái đất nước ấy đã bị tan đàn sẻ nghé? Tưởng hồi đó đã có vài sự vụ khốn kiếp xảy ra ở Serbia và Croatia? Quá chán.” Cậu lắc đầu, tay thôi vặn chìa khóa khởi động, dường như đã bỏ cuộc. Cậu đập đầu vào vô lăng, rồi tung nắm đấm vào cái cần gạt. Hết cách. Không thể làm gì được nữa. Cái xe này sẽ chẳng chịu đi đâu hết. Cậu trông thật thiếu não và hết hy vọng, nhưng tôi chẳng nở lòng nào móc máy cậu vì đang cư xử như thế tiếc thương cho cái nước Nam Tư khi rõ ràng là cậu đang nhớ thương Tris.

Caroline cho chúng tôi biết, “Mọi người biết không, tôi có gốc Nam Tư đấy. Từ đảng ông cố ngoại của tôi.”

Tôi nói, “Cậu cũng có gốc Transylvania nữa đấy, chị ạ. Trật tự đi. Tôi phải nghĩ.” Thế quái nào chúng tôi về được nhà bây giờ? Mà sao tôi lại phải đưa Caroline về nhà? Có một anh chàng nóng bỏng ngồi cạnh tôi, dù cậu chỉ là thứ vừa bị Tris thải ra, nhưng cậu có thể nhào nặn được. Tôi đang ở Manhattan, như bài hát của Stevie Wonder mà bố thích: *New York, New York, just like I picture it - skyscrapers, and everything. (New York, New York, hết như tôi tưởng tượng - nhà chọc trời, và tất cả mọi thứ.)* Người ta vẫn biết những thứ khốn kiếp luôn tồn tại ở đây, nhưng không phải chiếc Yugo khốn kiếp cứ ì ra này. Qua kính chắn gió tôi có thể thấy tòa nhà Empire State, sáng hồng sáng xanh đón chào lễ Phục sinh. Tôi nhớ ra rằng Chúa Jesus chết để cứu chuộc những tội lỗi của Caroline chứ không phải của tôi - tôi thuộc một tộc người khác - vậy tại sao tôi lại phải cứu cô khi tôi có thể nhảy ra khỏi chiếc Yugo này và kiếm chút hơi thở cuộc sống? Tôi còn chưa dùng cho hết hai phút khuyến mãi làm bạn gái của Nick cơ mà.

Caroline nói, “Cậu không phải chủ của tôi, đồ Tủ Đá.”

Đó là bản năng tự nhiên, tôi không thể dừng được: Tôi quay lại nhìn Caroline và gắt lên, “Dừng gọi tôi thế!” Cô cười khúc khích, thỏa mãn vì đã làm tôi điên lên.

Thật hạnh phúc làm sao, tiếng khúc khích của Caroline đã chuyển thành tiếng ngáy gà gặt. Nhìn vào tấm gương phía ghế phụ, tôi thấy Caroline hình như đã ngủ thiếp đi, má gục lên cửa sổ cạnh băng ghế sau. Tôi chưa bao giờ thấy cô gục xuống mà không nôn trước. Nick và chiếc Yugo của cậu hẳn phải có phép thần gì đó. Lạy Chúa, xin Người hãy để nó kéo dài tới khi chúng tôi về được đến Jersey.

Một tiếng ngáy từ phía ghế sau báo rằng Caroline thực sự đã chết giấc. TUYỆT! Jesus đáng yêu, cảm ơn Người - vì đã dừng chân một chút bên con, và, con sẽ thêm vài lời cảm ơn nữa về chuyện chết-để-chuộc-tội-cho-con. Người THẬT HOÀN HẢO TRẮNG, J.C. (Jesus Christ)! Con sẽ không

nhấn mạnh vào chuyện ngay khi về đến nhà con sẽ phải ngủ cạnh em Rõng Ngáy này để đảm bảo cô không chết sặc trong cái đồng mình nôn ra trong khi ngủ đâu ạ. Lần nữa.

“Một vấn đề đã được giải quyết,” tôi nói với Nick. Tôi đặt tay trái mình lên tay phải cậu, cái tay đang giữ chặt lấy cần số. “Giờ thì chúng ta sẽ làm gì với vấn đề kia nhỉ?”

Cậu hơi nhăn mặt khi tôi đung vào và giật tay ra để xoay cái chìa khóa khởi động lần nữa. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại chạm tay vào cậu nữa.

Cậu muốn biết, “Tại sao cậu lại phá mấy con búp bê Barbie của Tris?” và giờ tôi cứng họng. Khốn thật, đây có phải cái giá phải trả cho việc Caroline chết giấc sớm đến bất ngờ không - rằng Nick đã tiếp quản giai đoạn u uất thường gặp sau giai đoạn nói linh tinh của Caroline? “Tôi có ba cô em và tôi biết đó là chuyện rất nghiêm trọng, cái chuyện phá búp bê Barbie của người khác ấy.” Được thôi, có lẽ cậu không u uất, vì nụ cười mỉa mai kia cho tôi hay rằng cậu đã trở lại làm sinh vật giỏi mai mỉa thành viên ban nhạc đúng điệu. Khốn kiếp, đó lại là thứ khiến tôi muốn làm chuyện ấy với cậu.

Tuy thế, tôi vẫn thấy cậu đang muốn có thêm thông tin, nhưng tôi sẽ không tiếp tục nói chuyện về Tris với cậu nữa đâu. Tôi không thể. Trong vòng một đêm thì Tủ Đá tôi cũng chỉ có thể làm tổn thương tinh thần nam nhi của một người đến thế thôi.

Mặt khác, có lẽ tôi có thể lôi Nick vào một chương trình, cai nghiện Tris cho cậu, cải tạo cậu, cho cậu trải nghiệm chương trình làm bạn với một cô-gái-tốt. Tôi thích số bảy - chúng tôi có thể có những giây phút ngọt ngào tuyệt vời, trong suốt bảy ngày chứ không chỉ bảy phút. Rồi tôi sẽ trả tự do cho cậu, cậu sẽ bớt là cái bị của Tris, sẽ được cải tạo thành một cậu trai hoàn hảo như bản chất của cậu trước đôi mắt đau khổ của Tris. Cậu sẽ là món quà tôi dành tặng cho giới nữ, một sinh vật giống đực lý tưởng, giỏi âm nhạc và chuyện ấy. Tôi sẽ trả cậu lại cho thế giới hoàn toàn không chút

mĩa mai châm biếm, hoàn toàn không còn căm ghét mọi thiếu nữ và nhìn họ như những nghi phạm Tris tiềm tàng nữa. Nào, giờ ai mới hoành tráng vậy, J.C.?

Một chiếc xe tải trắng đi ngược chiều phóng hết tốc lực, đổ xích trước một cái vòi cứu hỏa thẳng ngay phía trước chiếc Yugo.

“Ôi, tạ ơn Chúa,” Nick nói. Hay đây. Chúng tôi thật có duyên với việc bị chen ngang. Số phận chăng?

Một cậu nháy ra khỏi xe và tôi nhận ra đó là người đã vui vẻ với thành viên không phải ca sĩ trong nhóm nhạc của Nick sau khi ban nhạc diễn xong. Tôi chỉ bắt được một phút trong toàn bộ màn hôn của họ trước khi phải quay mặt đi. Tủi đá tôi rất hứng thú trước cảnh hai thằng con trai hôn nhau. Tôi không hiểu sao việc nhìn chăm chú một nụ hôn đồng giới lại là lãnh địa độc quyền của bọn con trai đại học lúc vừa xem hai lesbian vừa tự sướng, thật quá trọng nam khinh nữ. Bình đẳng giới phải được tôn trọng ở mọi phương diện - nó phải mang lại tự do tình dục, công bằng thu nhập, và quyền cơ bản của con gái được ngưỡng mộ những gì hai thằng đồng tính làm với nhau.

Nếu không vì cú hôn thực sự nóng bỏng tôi chứng kiến giữa hai gã đó, có khi tôi đã chẳng đáp lại lời đề nghị làm bạn gái năm phút của cậu bằng việc kéo miệng cậu xuống với tôi đâu. Cái cô Ròng Ngáy và chiếc Yugo cứ ì ra này dường như đã ở đây hàng năm rồi, chứ không phải mới vài phút, mà đằng nào thì SAO tôi lại phải nghĩ ngợi nhiều đến thế về chuyện bị kẹt giữa dòng thời gian và trong chiếc Yugo với cái cậu Nick này chứ? Cậu ta chỉ mê TRIS thôi!

Bạn trai của cậu trong ban nhạc - cậu ta quá ủy mị đến mức trông y hệt một con rối Muppet thật - dựa người vào cửa kính xe của Nick. Cậu ta nói với Nick, “Mở nắp ca pô ra đi, chúng ta sẽ thử khởi động em bé này bằng tay xem sao.”

“Ừ nhỉ,” Nick nói như thể đó là việc họ rất thường xuyên làm. “Cám ơn, Scot.”

Scot nhìn sang phía tôi. Cậu ta nói, “Thom cần người giúp bên xe tải, nếu cậu không phiền.”

Quái gì thế? Thôi được rồi.

Tôi nhún vai ra khỏi chiếc Yugo trong khi Scot nâng nắp ca pô lên gí hai dây ắc quy vào nhau. Tôi đi qua Randy đang tựa vào tường câu lạc bộ và đẩy hẳn ta một cái, chỉ vì thích thế. Rồi tôi bước tới bên ghế phụ của chiếc xe tải và thấy các thiết bị nhạc chất ở phía sau. *Tôi biết ngay* là ban nhạc của Nick có một cái xe tải rồi mà! Tại sao lúc này xin đi nhờ về Jersey tôi không nói rõ là xe tải, mà lại bảo là Yugo cơ chứ?

Cậu ngồi ghế lái trong cái xe tải ấy nói, “Chào. Tôi là Thom. Viết có chữ ‘h’ ấy nhé.”

Tôi bảo cậu ta, “Tôi là Gnorah. Viết có chữ ‘g’. Âm ‘g’ câm. Như trong từ ‘gnome’ (quỷ lùn) ấy.”

“Thật à?” Thom hỏi.

“Không, không hẳn thế. Tên tôi còn có một chữ ‘h’ nữa. Ở cuối tên ấy. Trước đây chỉ là N-O-R-A nhưng rồi tôi chính thức thêm chữ H nữa sau khi bố tôi không mời được Norah Jones khi ông ấy có cơ hội. Tôi không muốn ông ấy dễ quên chuyện ấy thế.”

“Thật à?” Thom lại hỏi.

Không hẳn thế. “Thật đấy,” tôi trả lời. “Nhưng tôi không nghĩ mình vào cái xe này để nói chuyện về mấy chữ H. Có gì mới không?”

Thom đưa tôi một tờ năm mươi đô nhàu nát. Cậu ta nói, “Scot và tôi góp đấy. Chúng tôi đã thấy cậu với Nick hôn nhau.” Thom không phải ca sĩ của nhóm nhưng cậu ấy vẫn có thể hát “*Giving him something he can feel*” theo đúng nguyên bản của Aretha, chứ không phải như bản cover En Vogue.

“Tôi không hiểu,” tôi nói.

Ca pô xe tải chần tằm nhìn của chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe tiếng xe Yugo lạch xạch chuẩn bị hồi sinh. “Không có thời gian giải thích nữa,” Thom nói. “Cứ hiểu là Scot và tôi ghét cay ghét đắng cái tính của em bồ cũ của Nick và chúng tôi muốn giúp cậu ấy một chút trong việc sống tiếp. Thế nên, xin cậu đấy, hãy đưa cậu ta đi chơi tối nay, ngắm thành phố hay ngắm băng ghế sau của chiếc Yugo cũng được, tôi không quan tâm, cứ đưa bạn tôi đi chơi tối nay là được. Chúng tôi đã quyết là chúng tôi thích cậu và cậu sẽ là Chúa Cứu thế của Nick. Không áp đặt hay gì hết nhé.”

Nịnh nọt tâng bốc có thể giúp cậu ấy đạt được mọi việc và ngay lúc này thì tôi cũng đang thích cứu thế, nhưng, “Không được,” tôi nói với cậu ta, dù tôi rất muốn. Thực sự rất muốn. Tôi tò mò không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi cả gan quệt lần nữa vào tay Nick - hay những chỗ khác, như cái miệng Không Ái cực kỳ ngọt ngào kia. “Nick phải chờ tôi và cô bạn say khướt của tôi về Jersey. Caroline giờ đang ngủ trên băng ghế sau của chiếc Yugo rồi.”

Thom nói, “Chúng tôi có một cái đệm ở sau xe tải. Chúng ta trao đổi nhé. Chúng tôi sẽ đưa Caroline về nhà nếu cậu đưa Nick đi chơi tối nay.”

Tôi quyết định là cũng có vài việc nên làm để sống cho thoải mái. “Được,” tôi nói với cậu ta. Tôi rút tờ năm mươi đô vào túi áo trong, rồi về đường về nhà tôi lên tay Thom. Tôi chỉ cho cậu ta phải tìm chìa khóa nhà dưới cái chậu cảnh và đừng lo gì về bố mẹ tôi - có khi họ thậm chí còn cho cậu ấy tiền vì đưa Caroline về nhà và giúp tôi có thể đi chơi với một cậu con trai thực thụ ấy chứ. Và tôi chẳng cảm thấy thờ ơ lãnh đạm gì với Nick hết. Tôi không thể nhớ lần cuối cùng mình cảm thấy hồi hộp là khi nào - không phải hồi hộp vì tình dục (phải nói hẳn ra thế), mà vì chuyện có thể được quen một người mới thực sự hấp dẫn, ngay cả nếu cậu ấy chỉ là một gã khờ tội nghiệp.

Thế là chúng tôi thu xếp xong, và tôi ra khỏi cái xe tải cùng Thom, cậu ta nhờ Scot giúp đưa Caroline từ chiếc Yugo sang xe tải. Nhưng khi vào lại

trong chiếc Yugo, tôi chẳng có cơ hội giải thích cho Nick nhiệm vụ mới vào lúc nửa đêm này nữa.

Vì qua cái kính chắn gió tôi đã thấy Randy đứng góc tường đang bắt tay kiểu anh em thân thiết với một người mới đến ngẫu nhiên lại là thằng khốn đã biến tôi thành Tủ Đá năm ngoái. Rõ ràng là cháu thật của bác Lou không thể trụ được ở cái trại *kibbutz* tại Nam Phi ấy. Tiếng gọi của nơi hoang dã thực sự - Manhattan - hẳn là quá lớn đến mức anh ta chẳng thể bỏ qua. Và khốn kiếp, thằng Bồ Cũ Xấu Xa cũng đã thấy tôi và giờ hẳn đã ra bên cửa phụ của chiếc Yugo, ngay cạnh tôi và nói, “Này cưng, cưng đã sẵn sàng đi tiếp chỗ chúng ta bỏ lại chưa?”

5. Nick

Tôi chưa bao giờ nghĩ Jessie có thể phản bội tôi thế này. Tôi chẳng làm gì trừ việc yêu và đối xử tử tế với nó cả. Tôi đã luôn bên cạnh nó và bảo vệ nó khi người ta gọi nó là đồ rác rưởi và nói họ không hiểu vì sao tôi lại cứ giữ khư khư lấy nó. Tôi nghĩ việc đó cũng có chút ý nghĩa. Nhưng không. Khi tôi cần nó nhất thì nó lại bỏ rơi tôi. Tôi xoay chìa khóa, tôi xoay chìa khóa và tôi xoay chìa khóa nhưng nó cũng chẳng cử động gì cả. Giờ tôi mới cô đơn làm sao! Cả cái xe của tôi cũng đã quyết bỏ tôi.

Tôi có thể thực sự điên lên với nó. Nhưng chủ yếu là tôi sợ. Sợ rằng chuyện này sẽ không thể cứu vãn được. Rằng chúng tôi có thể cố khởi động nó cho tới tận khi mọi ánh đèn ở Manhattan tắt hết mà nó vẫn đứng trơ ra ở đó. Không một cái nháy mắt. Tôi không thể lại tiếp tục sửa nó thêm nữa. Nếu kết thúc ở đây, thì thực sự đã là kết thúc rồi đấy.

Tôi chẳng thực sự để tâm đến việc Scot và Thom đưa Caroline ra khỏi băng ghế sau. Sau bao nhiêu công sức nhét cô ấy vào đó. Nhưng tôi có thể hiểu mong muốn được rời khỏi tàu chìm.

Tôi đang định giúp Scot nối lại dây điện thì một gã tôi chưa thấy bao giờ tựa vào cửa sổ xe chỗ Norah ngồi và nói, “Chào cưng, cưng đã sẵn sàng đi tiếp chỗ chúng ta bỏ lại chưa?”

Cái. quái. gì. thế?

Được thôi, có lẽ đúng là tôi đang giao du với một nhóm nhạc đồng tính và các thứ kiểu thế, nhưng mà - tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ, trong một nghìn tỷ năm có thể tưởng tượng rằng một đứa con trai có thể dùng cái từ “này cưng” và đầu thực sự nghĩ như thế. Gã ta nói như thế gã ta đang huyết sáo khi thấy ngực một cô nào đấy khi cô ta đang đi xuống phố không bằng. Ai làm cái trò ấy cơ chứ?

Tôi nghĩ Norah sẽ cho gã biết gã đang ở đâu. Nhưng thay vì thế cô lại đông cứng lại. *Cô nhìn đi chỗ khác*, cứ như là làm thế thì cô có thể xong

chuyện. Với một chút suy nghĩ logic, điều này có nghĩa là giờ cô đang nhìn tôi, vì tôi đang ở cách gã khách không mời mà tới này một góc 180 độ. Nhưng thay vào đó, cô lại dán mắt vào cái bảng điều khiển, nơi cái đèn tín hiệu giờ lẽ ra phải sáng rồi. Và tôi nghĩ mình đã có hơi bất ngờ, vì mọi thứ đều trông có vẻ là chúng tôi sẽ đi đâu đó cùng nhau, rằng đây không chỉ là một chuyến chở về nhà bình thường. Giờ nó thành một chuyến chẳng đi về đâu cả, và tôi cảm thấy buồn vì chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

“Cưng, anh về rồi đây,” gã tiếp tục nói. “Ra khỏi cái đồng sắt vụn này và nói chào một tiếng xem nào?”

Hừm, cố lôi Norah ra khỏi cái ghế phụ là một chuyện. Nhưng nói xấu Jessie thì hoàn toàn không chấp nhận được.

“Tôi có thể giúp gì được không?” tôi hỏi.

Gã vẫn nhìn Norah trong khi nói với tôi. “Có, anh bạn. Tôi mới vừa về Mỹ và đang tìm tiểu thư đây. Cậu có thể thả cô ấy ra một giây được không?”

Gã với tay vào trong cửa sổ, tháo then, mở cửa ra.

“Chúng tôi sẽ về ngay,” gã nói tiếp. Và tôi định nói với Norah rằng cô chẳng việc gì phải làm thế. Nhưng ngay lúc đó thì cô với tay cởi dây an toàn ra. Tôi nghĩ đây là quyết định của cô... cho tới khi cô không thực hiện thêm một cử động nữa để hoàn tất việc đó. Cô cứ ngồi yên trong xe.

“Cưng...,” gã vừa thò tay vào với lấy cô vừa nựng nịu, như thể cô chỉ là một đứa trẻ ngồi trong xe. “Anh nhớ em nhiều lắm.”

Tôi vặn chìa khóa khởi động. Vẫn không động đây. Scot ra chỗ cửa sổ bên phía tôi, nhìn vào trong xe, và nói, “Ở đây có chuyện à?”

Giờ Scot mới là người Norah nhìn. Và vì lý do nào đó, việc này đã lôi cô lại với thực tại.

“Tal,” cô nói với giọng sắc như dao cạo, “anh chưa bao giờ nhớ tôi dù chỉ một phút. Chưa một giây nào trong cả cuộc đời khốn nạn của anh nhớ tôi hết. Anh có thể nhớ làm tôi điên lên, và anh có thể nhớ cái niềm sung

sống có được từ việc hủy hoại tôi, và đó là mọi cảm xúc anh đang nhớ, không phải tôi. Tôi e là tôi không giúp gì cho anh được đâu.”

“Thôi nào, cưng,” Tal nói, chúi về phía cô. Cô giật lùi lại. Tôi đoán Scot định nói gì đó, nhưng tôi giành luôn.

“Anh bạn, không ai dồn cứng vào chân tường như thế đâu,” tôi nói. “Cút ra khỏi xe của tôi ngay.”

Tal giờ tay lên, bước xa khỏi cái cửa.

“Tôi chỉ đang để phụ nữ lựa chọn thôi mà,” gã nói. “Tôi không hề nhận ra là cô ta đã kịp bắt tay hại đời người khác rồi. Mong cậu được may mắn hơn tôi.”

“Thằng khốn,” Norah lẩm bẩm.

Tal cười phá lên. “Cái xe bản: năm đô. Giá trị ý kiến của Norah: ba xu. Độ mĩa mai của việc cô ta gọi tôi là thằng khốn: vô giá.”

“CÚT. ĐI,” Norah nói.

“Gì cơ? Em sợ anh sẽ nói sự thật à?” Tal giờ nhìn thẳng vào tôi. “Đừng để bị lừa, anh bạn ạ. Cô ta giỏi nói lảm, nhưng khi cậu thực sự ra đến thực địa, cậu sẽ nhận ra rằng nó *trống không*.”

Từ chỗ nào đấy bên dưới cái mui xe, Thom gào lên, “Quý ông, khởi động xe đi!”

Tôi không thể tìm ra cách nào hay để cầu Chúa hay một quyền lực tối cao nào đó. Nhưng tôi cực kỳ thoải mái với việc cầu Jessie, và ngay lúc này đây tôi dành tặng cho nó hết tất cả mọi bài kinh Phúc Âm của mình.

Làm ơn nổ máy đi. Tôi sẽ mua xăng loại thượng hạng suốt cả tháng sau nếu em vui lòng, vui lòng, vui lòng, vui lòng khởi động.

Tôi xoay chìa vào ổ. Có một tiếng cạch. Và rồi...

Jessie lại chịu nói chuyện với tôi rồi. Và nó đang nói, *Ta biến khỏi chỗ này thôi*.

“Tôi rất muốn được ở lại nói chuyện thêm,” tôi bảo Tal, “nhưng chúng tôi có việc phải đi rồi.”

“Tốt thôi,” Tal nói, đóng cái cửa lại nhẹ nhàng hơn tôi nghĩ nhiều. “Chỉ cần đừng có nói là tôi chưa cảnh báo cậu. Cậu đang hẹn hò với Nữ Người Thiếc⁽⁶⁾ đấy. Cứ tìm một trái tim đi, cậu chỉ vớ được khí độc thôi.”

“Cám ơn lời khuyên!” tôi mĩa mai đùa.

Gã với tay về phía cửa sổ chạm vào má Norah, cứ thế một lúc.

“Em yêu, là em chọn đây,” gã nói. Rồi gã đi về phía lề đường, thẳng tiến vào câu lạc bộ.

“Có vẻ là người tử tế đấy,” tôi nói. Norah chẳng phản ứng gì.

Scot giờ tựa vào cửa kính phía tôi.

“Đừng lo gì về bạn cô,” cậu ta nói. “Chúng tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Hai bạn trẻ giờ vui vẻ nhá, nghe không?”

“Hắn rồi,” tôi nói với cậu ấy, dù Norah trông cứ như tác dụng duy nhất của từ vui vẻ là làm thế giới trông thật *tang tóc*.

Thom đập nắp ca pô xuống và bật ngón cái khích lệ tôi. Rồi cậu ta và Thom tay trong tay đi về phía cái xe tải, mớ dây ắc quy lủng lẳng trên vai y như con trăn Nam Mỹ.

Norah vẫn chưa có ý định thắt đai an toàn. Tôi không biết như thế có nghĩa là gì. Cô quay lại nhìn vào cánh cửa câu lạc bộ.

“Cậu ổn chứ?” tôi hỏi.

“Nói thật là tôi cũng không biết nữa,” cô nói.

Tôi quay Jessie lại và nhường chỗ đậu xe của chúng tôi cho bất cứ ai tới sau. Tôi cảm thấy chút thanh thản khi nghĩ rằng việc mình ra đi sẽ mang lại may mắn cho ai đó.

Chỉ khi cho xe ra tới đường tôi mới nhận ra rằng mình chẳng biết sẽ đi đâu.

“Cậu có muốn tôi chở về nhà không?” tôi hỏi.

Tôi coi sự im lặng là câu trả lời không. Vì muốn về nhà là chuyện người ta sẽ nói to lên.

Tôi mớm tiếp, “Thế cậu muốn làm gì?”

Đối với tôi đây có vẻ là một câu hỏi khá thẳng rồi. Nhưng cô nhìn tôi với cái vẻ hoàn toàn chẳng hiểu gì, cứ như là cô đang xem cảnh thể giới nổ tung, còn tôi chỉ là cái dòng chữ bé tí xíu ở góc màn hình thông báo thông tin về tình hình thời tiết.

Tôi thử lại.

“Cậu có đói không?”

Cô chỉ đưa tay che miệng và nhìn qua kính chắn gió trước.

“Cậu khát không?”

Nếu tôi đoán đúng, cô đang đếm đèn đường.

“Có biết ban nhạc nào còn đang chơi không?”

Im lặng thối dọc thành ghế chắn giữa hai chúng tôi.

“Có muốn nhìn vài cô xơ mát mẻ không?”

Có phải tôi đang nói to quá không?

“Hay là xem liệu người ngoài hành tinh có thích làm tình tay ba không?”

Lần này cô nhìn tôi. Và nếu cô không thực sự đang mỉm cười, thì ít nhất tôi nghĩ mình đã nhìn thấy dấu hiệu tiềm ẩn của một nụ cười.

“Không,” cô nói. “Tôi thích nhìn các cô xơ mát mẻ hơn.”

“Được rồi,” tôi nói, lái chiếc xe hướng về khu Lower East Side. “Đến lúc quậy phá một chút rồi.”

Tôi nói điều đó với giọng khá cứng cỏi, dù tôi chỉ có ý nghĩ mờ nhạt nhất trong những ý nghĩ mờ nhạt về chuyện chúng tôi sẽ đi đâu. Dev có lần nói với tôi về cái chỗ những người thoát y vũ ăn mặc như các bà xơ và nhại

bài “Climb Ev’ry Mountain” (Lên mọi đỉnh núi). Và đó mới chỉ là một trong các màn ở đây thôi. Tôi nghĩ nó quá quen thuộc để có thể bị coi là biến thái - nhưng dường như nó là thứ Norah đang quan tâm. Ít nhất thì tôi cũng nghĩ thế.

Khi chúng tôi đang đi qua Houston, Norah với tay bật đài. Một bài hát cũ của rockband lập dị The Cure (Phương thuốc chữa lành) - “Pictures of You” (Hình bóng em) - bài bốn trong tuyển tập Breakup Desolation Mix (Cô độc vì chia tay) của tôi.

Bài này, và mọi bài khác trong đĩa, đều là dành cho Tris...

Và nếu đây là nhạc phim thì cả tâm hồn lẫn trái tim tan vỡ của tôi đều hợp lại để giúp tôi làm nên chính bộ phim ấy - cái đêm cô bảo quá mệt mỏi và muốn nghỉ, cô đã trèo qua ghế và nằm xuống băng phía sau. Tôi nghĩ mình đã mất cô, nhưng rồi năm phút sau chuông điện thoại reo và đó là cô, gọi tôi từ chính băng ghế sau xe tôi. Với giọng ngái ngủ, cô nói với tôi mình cảm thấy thoải mái và an toàn ra sao, về việc cô nhớ tất cả những đêm lái xe về muộn khi kỳ nghỉ kết thúc, về chuyện cô đang đuổi thẳng người và cảm giác như cha mẹ cô đang đưa cô đi ngủ thế nào, chẳng có vấn đề với mặt đường dưới những bánh xe và những cành cây đập vào kính chắn gió hết. Cô nói những giây phút làm cô nghĩ cái xe như là nhà của mình vậy, và có lẽ đó cũng là những gì tôi đã khiến cô cảm nhận.

Cuối cùng cô cũng ngủ thiếp đi, nhưng tôi vẫn áp điện thoại vào tai mình, để được chìm trong tiếng thở của cô trong điện thoại, rồi tiếng thở của cô từ ghế sau. Và đúng thế, cảm giác như được ở nhà vậy. Như thế tất cả mọi thứ đều đang ở đúng chỗ của nó.

“Ngay lúc này tôi rất không cần nghe bài này,” Norah nói. Nhưng cô cũng chẳng đổi bài.

“Bạn đã bao giờ nghĩ về tên của chúng chưa?” tôi hỏi, chỉ để cho có chuyện. “Tôi muốn nói là, để làm gì?”

“Bạn muốn nói tới cái gì?”

“The Cure. Họ nghĩ những bài hát của họ chữa lành cái gì? Hạnh phúc chẳng?”

“Một tay bass cho nhóm có tên là *The Fuck Offs* mà lại hỏi câu này sao?”

Thế là tôi không thể kìm nén được nữa. *Tôi nghĩ, Tuyệt, cô ấy biết tên nhóm nhạc của mình.*

“Dev đang định thay tên nhóm thành The Fuck Ons,” tôi nói với cô.

“Nếu chỉ đơn giản là Fuck On thì sao?”

“Một từ thì thế nào nhỉ? Fuckon ấy?”

“The Friendly Fuckon?” (Bọn Khốn Thân Thiện?)

“My Fuckon Or Yours?” (Tên Khốn của Tôi hay của Cậu?)

“Why is he such a fucking Fuckon?” (Sao hắn lại là một gã khốn khốn kiếp đến thế nhỉ?)

Tôi nhìn cô. “Đó là một cái tên cho ban nhạc hay là một câu nói bình thường đấy?”

“Anh ta không có quyền làm thế. Không có.”

Chúng tôi lại đột ngột im lặng. Tôi đặt ngay một câu hỏi vào đó.

“Thế hắn ta là ai?”

“Một người cũ,” cô nói, lùi vào cái ghế thêm một chút. “Người cũ, tôi nghĩ thế.”

“Như Tris,” tôi nói, cố liên hệ.

Cô ngồi thẳng lại và bắn cho tôi một cái liếc cực kỳ ác. “Không. Không giống Tris chút nào hết. Đây là thật.”

Tôi ngừng lại một giây, nghe chuyện chúng tôi chia tay bị đem ra làm đề tài.

“Ác ý quá đấy,” tôi nói. “Cậu chẳng hiểu đâu.”

“Cậu cũng thế. Nên bỏ qua đi. Tôi phải giúp cậu có chút thời gian hạnh phúc.”

Tôi coi câu cuối cùng là một lời xin lỗi. Chủ yếu là vì tôi muốn thế.

Tôi đang phóng như bay qua khu Lower East Side, trên những con phố chỉ có tên mà không có số. Đêm vẫn tụ tập những người rất trẻ, những đám hippy tụ tập nhả khói hết vệ đường này đến vệ đường khác. Tôi tìm được một chỗ đậu xe ở góc tối trên phố Ludlow, rồi thuyết phục Norah đi ngược lại theo vết Jessie đã đi cho tới khi chúng tôi đứng trước một cánh cửa màu hồng.

“Camera Obscura^(Z)?” Norah hỏi.

Tôi gật đầu.

“Từ trong đó những cô xơ xuất hiện,” cô nói.

Tôi không biết mình có nên gõ hay cứ thế mở cửa bước vào. Câu trả lời được trao cho tôi dưới dạng một tay bảo kê lực lưỡng mặc bộ Playboy Thỏ Con.

“Căn cước?” anh ta hỏi.

Tôi với tay lấy cái thẻ căn cước của ông anh họ Illinois của mình, thắng được trong một cuộc độ sức chơi game Xbox cực kỳ ác liệt.

Norah lộn các túi áo túi quần ra. Trống không.

Và đúng như tôi nghĩ, *Ôi khốn thật*, cô nói ra chính xác cụm từ đó.

6. Norah

Ôi khốn thật. KHỐN KHỐN KHỐN KHỐN
KHỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐỐN!!!!

Sáng nay tôi vừa đi gửi thư từ chối trường Brown. Chỉ để giờ đây, giữa cái đêm này hay vào cái buổi sáng này - sao thời gian lại ngừng trôi khi tôi thấy Tal? - bây giờ tôi mới hiểu: *kibbutz* ở Nam Phi: MỘT SAI LẦM CỰC KỲ TAI HẠI. Tôi nghĩ gì chứ? Thế là chúng tôi đã chia tay nhau năm lần trong vòng ba năm. Thế nào đó tận sâu trong đầu tôi hiện lên cái suy nghĩ là hoặc (1) lần tới Tal và tôi sẽ khiến mọi chuyện trở nên tốt đẹp, và còn nơi nào tốt hơn là một kiểu hợp tác xã chốn tận cùng thế giới, xa lánh gia đình và bè bạn, hoặc (2) chúng tôi sẽ không làm mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn, nhưng tôi sẽ là người giỏi nhất cái *kibbutz* ấy từng thấy, và như một phần thưởng phụ thêm, Tal sẽ ghen tị muốn chết khi thấy tôi điên cuồng yêu một anh lướt sóng đẹp trai nào đó ở Capetown và để Tal nhổ cỏ vườn trong khi tôi chia tay *kibbutz* để chu du khắp thế giới với cậu lướt sóng-tình yêu mới của tôi, hy vọng anh sẽ có một cái tên dễ thương kiểu như Ndgijo.

Chỉ có điều chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra. Làm sao một cô gái có tiếng là thông minh lại dính vào chuyện vớ vẩn này, khi nàng sắp trưởng thành mà chẳng có tí tương lai nào để bám lấy? Những tuần gần đây tôi đã khốn khổ vì nhớ Tal cũng nhiều như rên rỉ căm ghét anh ta là đồ Bồ Cũ Xấu Xa. Tôi đã bám lấy cái hy vọng sẽ làm anh ta bất ngờ với việc xuất hiện trước mặt anh ta ở Nam Phi, nhưng khi anh ta Ở ĐÓ ngay trước mắt tôi tại Manhattan này, tôi đã làm gì? Tôi đông cứng lại. Đột ngột mọi ảo tưởng hàn gắn của tôi đều bay biến hết, đột ngột tất cả những gì tôi có thể nhớ là anh ta luôn thấy tôi không xứng với anh ta đến thế nào, không đủ Do Thái, không đủ chính trị, không đủ cam kết. Tal không phải một con khốn hay lừa tình như Tris, nhưng tôi đã đùa ai chứ? Anh ta, như Caroline hay nhắc tôi nhớ, là một “thằng khốn thích điều khiển người khác”. Thế là ngay nơi đó, ngay trong một chiếc Yugo khốn khổ, cạnh một gã khờ tội nghiệp

tôi tự giới thiệu bằng việc hôn đấm đuổi anh ta, cuối cùng tôi cũng nhận ra cái điều bố mẹ và Caroline đã đợi tôi nhận ra từ khi tôi mười lăm tuổi: ĐÚNG RỒI! Caroline luôn đúng. Tốt nhất là Tal và tôi nên sống tách nhau ra càng xa càng tốt.

Ôi khốn thật. Tôi đang nói to lên đấy à? Tôi đang cố dồn hết sự chú ý cho cậu Nick đây nhưng tôi vẫn không thể ngừng những lời Tal nói trước cửa câu lạc bộ day đi day lại trong đầu tôi: *Cô ta giỏi nói lắm, nhưng khi cậu thực sự ra được đến thực địa, cậu sẽ nhận ra rằng nó trống không.*

Nữ Người Thiếc! Tal gọi tôi bằng cái tên Nữ Người Thiếc khốn kiếp! Tôi mất cả trình lẫn tuổi trẻ cho hắn ta mà hắn gọi tôi như thế! Ít nhất tôi có thể cảm thấy được an ủi đôi chút về chuyện Tal rời Nam Phi để về Manhattan mà không nói với ai hết, anh ta chắc vẫn chưa nhận được thư của tôi; tôi vừa mới gửi thôi mà. Tôi thật tình cảm thái quá, tôi gửi thư tay quốc tế chậm như sên trong khi chỉ cần gửi thư điện tử cho anh ta là đủ. Tôi còn vẽ mặt cười lên phong bì nữa chứ! Ôi, Chúa ơi, con muốn nôn ngay bây giờ.

Norah, sao người có thể là một con khốn chậm tiến thế chứ? Tuần trước khi dành cả đêm nằm tóc giữ đầu Caroline lại trong lúc cô ấy nôn vào toa lét, tôi cảm thấy thật cô đơn và mất mát - cho chính mình ấy, chứ không phải Caroline; cô ấy luôn có cả đội con trai chờ ngoài cửa nhà tắm cho tới lúc cô ấy tỉnh táo trở lại - tôi đã để cái góc tối trong tôi, cái góc chỉ dành cho Tal, chiến thắng. Cũng đêm đó, khi Caroline ngủ cho lại sức ở phòng tôi, trên cái giường giống hệt giường tôi kê thêm để dành cho cô ấy từ thời mẫu giáo, tôi đã viết cho Tal. Là tại chỗ cà phê tôi uống để lái xe với Caroline cả đêm, hay do hơi cần sa từ cái câu lạc bộ reggae nơi chúng tôi đã chơi qua đêm ấy? Hít khói thụ động có thể còn nguy hiểm chết người hơn là trực tiếp hít ấy chứ, ít nhất khi nó làm tôi mất khả năng phân biệt giữa việc cô đơn mong ngóng Bồ Cũ Xấu Xa với việc thực sự cố quay lại với anh ta.

Tôi mong Tal sẽ không bao giờ phát hiện ra rằng Nữ Người Thiếc đã sẵn sàng thỏa hiệp. Tôi đã không nói hẳn ra là tôi muốn hai chúng tôi quay lại. Nhưng tôi đã nói là tôi sẽ xem xét cái khả năng ấy. Tôi nói với anh ta tôi có thể là người ăn chay. Tôi có thể Do Thái hơn. Tôi có thể là một người hoàn toàn chỉ ăn chay! Tôi có thể nghiên cứu về cách cứu bọn rái cá biển và sẽ chỉ uống cà phê được sản xuất và vận chuyển theo đường hợp pháp. Tôi có thể tin rằng Tal và các anh em ở Tel Aviv của anh ta thực ra cũng có tài và sẽ trở thành một thế hệ nổi đình nổi đám, một phiên bản mới của nhóm Hanson, nhưng già dặn hơn, pha chất punk, thân Israel, chống châu Âu, được chính trị hóa. Tôi ít nhất cũng sẽ xem xét cái khả năng sống ở Aviv với bà mẹ điên khùng khốn khổ thích ra lệnh cho người khác của anh ta khi anh ta bắt đầu thực hiện nghĩa vụ quân sự bắt buộc của công dân Israel vào năm tới, và thật tuyệt làm sao, bà ấy có thể sẽ dạy tôi nấu những món anh ta thích và dạy tôi cách phơi quần áo trên dây dưới ánh mặt trời sao cho những bộ đồ và chăn màn của anh ta luôn được thẳng thớm và mới cứng.

Cái lá thư điên khùng ấy! Khốn kiếp! Tôi giống như là Saddam Hussein trong phim South Park (Công viên phía Nam), tuyên bố với Satan, *Tôi có thể thay đổi! Tôi có thể thay đổi!*

Không, tôi không thể thay đổi. Tôi không nên thay đổi.

Caroline có thể là một cô nàng hấp dẫn phóng đảng nhưng cô ấy không hoàn toàn là đồ ngu. Cô đã xin tôi đừng gửi cái thư ấy đi nhưng tôi không nghe. “Việc quái gì cậu phải thay đổi chứ?” cô nói. “Hắn mới là người phải thay đổi, cái đồ siêu khốn nạn ấy. Sao cậu phải làm mấy chuyện này? Nếu cậu cần vài việc để cưỡng lại giai-đoạn-cuối-tuổi-thiếu-niên, sao cậu không đem cái xe Jaguar của bố cậu lên đường Palisades Parkway mà phá tan nó ra hay cái gì đấy đại loại thế chứ? Cậu lại định làm cả chúng ta phải khổ vì chuyện giữa cậu và Tal, một cặp đôi ác mộng, thêm một lần nữa à? Và bỏ trường Brown chỉ vì thế à? Norah, cậu biết mình sẽ gặp một người khác, cậu biết mà?” Chỉ là tôi đã không tin cô, cho tới tối nay.

Caroline giờ thì làm được gì chứ; ngủ mê mệt trên băng ghế sau trong cái xe tải của bạn Nick? Tôi hẳn đoán không biết di động của cô có bật không. Tôi cần phải nói với cô là Tal đã trở lại! Trước đó lòng tôi đã đủ bối rối bấn loạn, nhưng giờ tôi mới chính thức đánh thức cái sự bối rối bấn loạn ấy đây.

“Norah à?” tay bảo kê mặc đồ Playboy Thỏ Con đáp lại khi tôi buột ra *ôi khốn thật*, quả là một sự giải vây không nhỏ, vì tôi đâu có căn cước giả như Nick. Khi cha bạn là người đứng đầu một hãng đĩa nổi tiếng, bạn sẽ hầu như chẳng cần đến căn cước giả tại hầu hết các câu lạc bộ ở Lower Manhattan.

“Toni?” tôi nói. Cô/anh ấy ôm chầm lấy tôi. Toni đã thực tập chỗ cha tôi năm ngoái trong khi đang phân vân xem liệu cô/anh ấy có thực sự muốn theo đuổi sự nghiệp trong ngành âm nhạc hay không; cô/anh ấy cũng là người đã bênh vực cho tôi rất nhiều trong cái kế hoạch phù phiếm (gần đây) thuyết phục cha làm một album nhạc punk để tôn vinh Spice Girls. “Vẫn làm tiếp cái bản demo ấy chứ?”

Cô/anh ấy lấy ra một đĩa CD buộc trong cái đuôi thỏ sau lưng. “Mới xong! Cậu có muốn thử không?”

“Chắc chắn rồi,” tôi nói, hy vọng Nick sẽ không chất vấn tôi về việc tôi là ai, một cô mười tám tuổi mặc áo B&T vải flannel lại có thể thẩm định bản demo.

“Đi thẳng tới khu dành cho VIP ấy,” Toni nói, “tớ đảm bảo là đồ uống của các cậu luôn miễn phí.”

“Tớ không uống rượu đâu,” tôi nhắc Toni.

“Ôi, sống một chút đi,” cô/anh ấy nói, ngúng nguẩy đập vào hông tôi. “Tiểu thư Đúng Mực, nghịch tí một lần trong đời đi.” Toni quay sang Nick. “Illinois? Hai mươi ba tuổi? Lạ hồn! Nhưng cứ vui vẻ nhé, các cô cậu.”

Cô/anh ấy phát nghịch vào dưới lưng Nick một cái khi chúng tôi đi vào nhưng Nick chẳng phản ứng như Tal, Tal sẽ nhảy dựng lên khi có một nữ

hoàng đồng tính nào đó dám chạm vào anh ta. Thay vì thế, Nick cười và quay lại phát cho Toni một phát. Cô/anh ấy đáp lại bằng một cú ngúng nguẩy. “Tớ thích cậu này, Norah!” anh/cô ấy nói. “Tiến bộ lớn đấy. Trúng tốt.”

Ngược với, cái gì nhỉ? - trứng thối, lên men, những thứ thường bị gán cho những kẻ Tris vứt đi?

Chúng tôi ngồi xuống một cái bàn tự nhiên vắng người một cách kỳ diệu khi chúng tôi tới. Mẹ khi, tim tôi thực sự đã rung lên một thoáng khi Nick kéo ghế ra cho tôi. Thời này còn ai làm thế? Và tại sao cái hành động giản đơn này lại làm tôi trong một thoáng quên đi cái việc TÔI THỰC SỰ ĐANG RẤT BỰC MÌNH và ĐỜI MÌNH THẾ LÀ HẾT. Tôi bị lãng khỏi tình trạng ủ dột vì Tal nhờ các cô xơ hôn hít nhau theo điệu “Climb E’vry Mountain” trên sân khấu, và thấy mình ngồi cười khúc khích, đột nhiên hình dung ra cảnh tôi và Nick vui vẻ tay ba với người ngoài hành tinh. Tôi nghĩ mình đã hơi nhoèn miệng cười và một cảm giác không-lãnh-cảm truyền suốt người. Trong ánh đèn neon nhập nhòe, với trò giải trí sân khấu mang lại, tôi cuối cùng cũng thực sự có cơ hội để tán dương Nick. Tôi ngưỡng mộ cái áo jacket vintage kiểu nhân viên trạm xăng với cái tên “Salvatore” thêu dưới logo Texaco, và tôi phải thú thật rằng mình rất muốn luồn tay vào mớ tóc rối bù rối xù của cậu. Cậu dường như luôn giữ được một nụ cười nửa miệng đầy vẻ mỉa mai nhưng vẫn ngọt ngào trên gương mặt, dù vẫn chưa hết vầng vất sau cơn say Tris.

Nick vẫy tay cảm ơn Toni đang đứng chỗ cửa ra vào. Cậu nói, “Bạn cậu kiểm cho chúng ta chỗ tốt thật đấy. Tôi phải thú nhận là giữa cô bạn say khướt và cậu bạn trai cũ dám sỉ nhục chiếc Yugo, thật hạnh phúc khi thấy cậu cũng có vài người bạn tử tế.” Cậu nháy mắt với tôi và tôi chẳng hiểu sao cái kiểu cười ấy lại không biến đi luôn vì tôi biết nếu chúng tôi đi hết cái đêm/sáng - bất cứ cái gì chúng tôi đang trải qua đây, rốt cuộc tôi sẽ nói với cậu tất cả về Tris và nụ cười đó sẽ biến mất, mà tôi thì chẳng muốn dính líu tới việc giết chết nó chút nào.

Tôi chẳng nợ cậu lời giải thích nào hay bất cứ cái gì đại loại thế nhưng tôi vẫn phải nói, “Tôi rất lấy làm tiếc vì chuyện của Tal.” Thực ra tôi chỉ lấy làm tiếc vì những gì tôi nói về Tris, nhưng tôi không thể tìm được lý do nào để nói lời xin lỗi đó ra cả. Chưa tìm được.

Nick nói với em thỏ con phục vụ cocktail đang tiến tới bàn chúng tôi là mang chúng tôi ít đồ uống với mấy cái ô trang trí, chúng tôi không quan tâm chúng là loại gì, chúng tôi tới từ Jersey, kiểu gì thì chúng tôi cũng chẳng phân biệt được đâu mà. Cậu nói chỉ cần bảo đảm không cồn là được.

Rồi cậu quay sang tôi nói, “Tôi không uống rượu. Tôi khá là đúng mực đấy. Tôi hy vọng cậu sẽ không phiền.”

Tôi chỉ “hơi” đúng mực chút thôi. Tôi muốn nói là, tôi không rượu bia hay hút hít, nhưng cũng không quá khích như mấy người đúng mực đến mức chẳng cả ăn thịt lẫn làm chuyện ấy. Đúng mực kiểu tôi khá giống với kiểu tôi theo đạo Do Thái: vững chắc, nhưng có cái cách đôi chút.

Tôi muốn trả lời Nick rằng, “Tôi chẳng phiền đâu. Quá tuyệt ấy chứ.” Nhưng hình như tôi chỉ làm được vài cái gật ừ/không ngó ngán vì sốc thì phải.

Ôi! Tris hẹn hò với một cậu sống đúng mực, và biết nói cả từ vui lòng? Sao cậu có thể chịu được cô ta mà không trở nên say xỉn hay nghiện ngập, như đám còn lại nhỉ? Tôi chẳng biết nên ngưỡng mộ hay thương hại Nick vì cậu đúng mực, nhưng tôi thấy bất ngờ. Tôi đang hẹn hò với một chàng trai tốt, một người có thể thoải mái vui chơi mà không cần sa đọa? Vũ trụ thật lắm điều kỳ diệu. Đôi lời cảm kích gửi tới Tris.

“Có muốn kể tôi nghe về chuyện đó không?” Nick hỏi khi em thỏ con đã chạy đi.

“Về chuyện gì cơ?”

“Về Người cũ ấy?”

Đây là chuyện người ta hay nói khi đi hẹn hò à? Bạn hôn trước khi bạn kịp nhìn mặt người ta, rồi nói về chuyện tại sao chuyện tình trước của bạn

lại đổ vỡ? Tôi chả biết phải làm gì. Cậu con trai duy nhất tôi từng hẹn hò là Tal, và cái ý tưởng hẹn hò tuyệt vời của anh ta là ngồi xem *Schindler's List* (*Bản danh sách của Schindler*) trong phòng ký túc của anh ta ở trường Columbia. Ngoài chuyện ngẫu nhiên với Nick đây, tôi chưa thực sự hôn ai ngoài Tal, trừ phi bạn tính cả Becca Weiner ở trại mùa hè khi tôi mười ba tuổi, lần đó tôi không tính. Tôi chẳng có ý niệm gì về cái trò “hẹn hò” này cả. Có lẽ đây chính là lý do sao tôi cứ lạnh như bom.

Tôi thực sự không muốn nói về Tal. Tôi muốn quên đi cái ý tưởng rằng mình có lúc đã muốn quay về với anh ta. Tôi muốn quên đi cái việc tôi đã ném cả tương lai của mình đi và giờ tôi phải đối mặt với một kế hoạch hoàn toàn mới. Thế là tôi nói với Nick, “Tôi biết lái xe đấy.” Vì tôi biết Tris không biết lái xe.

“Thế cậu muốn nói là cậu có thể lái Jessie về Jersey tối nay, nếu nó lại có thể khởi động?”

“Jessie là ai?”

“Xe Yugo của tôi.”

“Cậu đặt tên cho xe Yugo à? Đừng có nói với tôi rằng cậu là một trong những gã đến cái ấy của mình cũng đặt tên cho đấy nhé.”

“Thật đáng tiếc; tôi vẫn chưa tìm ra cái tên hợp nhất cho cái ấy của tôi, nên giờ nó đang ở ngay trong thế giới không tên phía dưới đây.” Nick liếc xuống rồi lại nhìn tôi. “Nhưng nếu cậu nghĩ ra một cái tên hay nào thì nhớ cho tôi biết nhé. Chúng tôi thích cái gì đó nghe lạ một tí, như Julio chẳng hạn.”

Băng giá cũng có thể tan chảy, đúng không?

Nick nói thêm, “Dev muốn đặt tên cho ban nhạc của chúng tôi là Đau Chim. Cậu nghĩ thế nào?”

“Xin lỗi, giờ tớ chỉ nghĩ tới cái tên Cút Xéo thôi. Dễ nhớ dễ nghe. Mấy cô bán hàng ở Wal-Mart sẽ rất thích nó đấy.”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi bị gián đoạn bởi một trò mới trên sân khấu. Hai trong số những cô chị kết nghĩa của Toni đang làm một màn nóng bỏng trên sân khấu theo nhạc bài “Edelweiss” (Cành nhung tuyết) khiến những người biểu diễn đóng vai nữ tu trước đó trông cứ như là... ừm, nữ tu thật. Nick đứng dậy và chìa tay ra cho tôi. Tôi chẳng biết cậu muốn gì nhưng, khỉ thật, tôi cứ nắm lấy tay cậu, và cậu lôi tôi đứng dậy rồi dìu tôi vào một điệu slow và chúng tôi như đang sống trong mơ với cậu là Christopher Plummer còn tôi là Julie Andrews và chúng tôi đang khiêu vũ trên sàn cẩm thạch trong một khu vườn kiểu Áo. Thế nào đó đầu tôi lại tựa sát vào áo phông của Nick và trong giây phút ấy tôi quên luôn thời gian, quên luôn Tal vì có lẽ đời tôi vẫn chưa kết thúc. Có lẽ nó chỉ mới bắt đầu.

Tôi run lên trước ý nghĩ đó, thấy thế Nick cởi cái áo jacket ra quàng lên vai tôi. Tôi cảm thấy thật an toàn và chẳng còn chút lạnh lẽo, cái áo khoác ấy đã làm tôi cảm thấy khá tự tin rằng ban đầu Texaco Salvatore cũng là một người đàn ông tốt trong gia đình, có lẽ cũng có thói xấu như thích mặc đồ lót của vợ hoặc lấy tiền đóng học phí của các con ra bài bạc, nhưng nhìn chung vẫn là người tử tế.

Tôi tỉnh khỏi giấc mộng khiêu vũ trước tiếng vỗ tay của khán giả khi buổi trình diễn kết thúc mà Nick vẫn tựa sát vào tôi dù nhạc đã tắt. Nick/Salvatore/Christopher Plummer/cậu bạn nhảy đáng yêu không thể tồn tại trong thế giới thực được. Không thể. Tốt hơn là dừng cái giấc mơ này lại trước khi nó biến thành ác mộng.

“Sau cậu lại tử tế thế nhỉ?” tôi hỏi, đẩy Nick ra. Tôi chẳng quan tâm đến nét mặt sừng sốt của cậu. Thằng rồi, Norah. Tôi đã giết chết nụ cười của cậu mà thậm chí còn chẳng cần nói với cậu về Tris. “Tôi phải đi vệ sinh.”

Tôi chạy biến đi, về phía nhà vệ sinh. Vài người đang đứng đợi trước cửa chỉ cần Toni búng tay một cái là tất cả biến hết.

Thực ra tôi chẳng cần đi vệ sinh. Tôi cần nghĩ. Tôi cần ngủ. Tôi cần Caroline tỉnh táo để tôi có thể nói chuyện với cô. Sáng hôm nay, đời tôi mới tươi sáng làm sao. Từ chối trường Brown, xong. Vào thành phố để

xem ban nhạc Caroline thích thay vì phải chịu trận cả tối cùng bố mẹ tiếp bọn hip-hop trong nhà, xong. Đêm nay lẽ ra phải kết thúc như mọi đêm với Caroline - nhìn cô vui vẻ với một gã nào đó, rồi đưa cô về nhà an toàn. Xong. Tôi không phải loại con gái tình cờ gặp một cậu đêm nào đó và tự thay đổi đời mình theo cậu ta. Tôi mặc áo flannel có thắt dây. Tôi không có cái dáng sát trai như Tris hay Caroline. Thỉnh thoảng ba ngày tôi mới gội đầu một lần và thỉnh thoảng tôi còn không dùng chỉ nha khoa. Cái cậu Nick này làm gì ở đây với tôi chứ?

Tôi bước vào trong nhà vệ sinh khi người chiếm chỗ trước đã đi khỏi. Tôi lau bệ toa lét bằng một miếng giấy vệ sinh rồi ngồi lên. Một loạt graffiti được vẽ lên trên bức tường cạnh đấy.

Miệng Jimmy rất đỉnh. Đưa bạn Lên Mọi Đỉnh Núi thật. (Có hình minh họa.)

Hạnh phúc chẳng có ích gì hơn là giúp bất hạnh dễ xảy ra. - Proust.

Béo ời, em là người đặc biệt của anh. - Morrissey.

Anh muốn nó thế này. - *Backstreet Boys*. (Cũng có hình minh họa, trông tục hơn tranh vẽ Jimmy nhiều, kỹ thuật vẽ cũng xịn hơn).

Claire, gặp anh ở Rivington trước cửa hàng kẹo sau buổi diễn. Em mang Pez nhé. Em biết rồi đấy.

Xịt xịt - Ngồi trên toa lét và bắn khoản khi nào thì cái đêm này mới kết thúc? Trả lời: KHÔNG KHI NÀO HẾT. Where's Fluffy, buổi diễn không báo trước, TỐI NAY, sau buổi thăm sát von Trapp, trước lúc bình minh. Không đến được đó không thành sành điệu, ayyy...

Chẳng cột mốc ngày tháng nào được viết trên tường nhưng nét chữ viết bằng bút dạ đen thì khá mới. Tôi bắn khoản không biết ai là người đầu tiên quyết định gọi nhà vệ sinh là “toa lét”? Liệu buổi diễn nói ở đây có phải buổi diễn tối nay không? Đơn giản tôi cực kỳ tôn sùng nhóm Where's Fluffy. Họ từ chối đề nghị của bố tôi mà ký hợp đồng với hãng đĩa độc lập của Bác Lou. Họ có thể khiến tôi nhảy nhót cả đêm. Họ có thể làm tôi quên

việc tôi muốn bò lên giường và trốn dưới những lớp chăn, quên đi rằng tôi chỉ đang lãng phí tuổi xuân với Tal, và rằng tôi đang hẹn hò với một chàng trai tốt và tôi đã phát cho cậu ta những tín hiệu khó hiểu hơn cả một kẻ thiếu năng đọc viết dùng tín hiệu Morse.

Tôi có dám chường mặt mình ra với Nick ở chỗ cái bàn ấy không, nói với cậu về Where's Fluffy? Tôi biết cậu rất hâm mộ họ. Tôi đã liếc thấy trong chỗ mấy bài tuyển tập cậu ấy ghi cho Tris có bài của Where's Fluffy. "Take Me Back, Bitch" (Hãy lại đón nhận anh, Em). Chúa ơi, cậu làm cho Tris list bài hát thật tuyệt vời. Tal làm cho tôi toàn mấy cái đồng Dylan và Yma Sumac. Nick có thể phối Cesaria Evora tới Wilco rồi Ani, theo sau bởi Rancid, kết thúc bằng Patsy Cline hòa vào Fugazi. Dù lúc nào đó, nếu cái thứ vừa xảy ra đêm nay giữa chúng tôi tiến triển được thêm, tôi sẽ phải lên lớp cho Nick vì đã quá vụng về khi dùng những bài hát của Patti Smith và Velvet Underground để làm list nhạc thất tình. Cực kỳ ghét họ. Patti Smith là một đứa chỉ giỏi khoe dáng, còn Lou Reed chỉ là một gã tầm thường đến tận cái ấy.

CÁI ẤY! Có phải tôi thực sự đã hỏi Nick là liệu cậu có đặt tên cho cái ấy của mình không?

Có lẽ Tal nói đúng - tôi lẽ ra nên biết ơn anh ta hơn, vì ngoài Tal ra thì chẳng có ai chịu nổi tôi cả.

Caroline có lẽ đang bất tỉnh trong một cái xe tải lạ hoặc nào đó ngay lúc này, nhưng tôi biết cô sẽ nói luôn với tôi bây giờ là: "Tal KHÔNG đúng. Và trở lại ra ngoài kia và làm mọi thứ tốt đẹp hơn nào. Cậu có thể làm được. Cô ngốc, đi ra khỏi đây ngay."

Tôi nhặt cái bút Sharpie màu đen treo lủng lẳng trên một sợi dây gần vào gương và nguệch ngoạc mấy chữ tiếp vào cái hàng dài dặc trên tường kia:

The Cure. Phương thuốc chữa lành. Cho chuyện với Bồ cũ? Tôi xin lỗi, Nick. Cậu biết đấy. Cậu hôn tôi lần nữa được không?

Tôi đứng bên bồn rửa vẩy ít nước lên mặt và hít thật sâu. Đã đến lúc quay lại ngoài kia và sửa chữa mọi thứ. Tôi mới cứng. Tôi có thể thay đổi. Không phải vì Tal. Mà vì tôi.

7. Nick

Tôi đang làm mọi thứ rất chuẩn rồi. Và tôi cũng đang nhận được những phản ứng cực kỳ chuẩn xác. Với tôi như thế gần như một điều kỳ diệu.

Tôi cực kỳ cảm thấy không thoải mái khi ở trong khu dành cho VIP. Tôi hơi bị nữ tu bên trái mê hoặc một chút, cái người đang vừa chơi ghi ta bài “Edelweiss” vừa nghịch đồ lót ấy. Tôi sợ cái lối Norah nhìn tôi như thế tôi cũng có một cơ hội. Nhưng thế nào đó tôi cũng cố bước ra khỏi ghế và kéo cô ra khỏi ghế theo. Tôi biết đích xác tay mình phải đặt ở đâu và ôm cô thế nào và chúng tôi đã khóa vào nhau được một thoáng, điều đó, thật khác thường, đích thực là một điều đúng đắn nên làm vào cái thời khắc ấy.

Tôi không quen với việc này.

Tôi thậm chí còn không nhận ra nhạc đã dừng, tôi quá chú tâm vào tiếng nhạc của chính tôi. Nhưng rồi cái đĩa bị xước, DJ lo phần nhạc lắc đầu quây quây, khoảnh khắc ấy tan vỡ, đúng chuyển thành sai, Norah đẩy tôi ra và bắn cái từ từ tế về phía tôi rồi chạy biến.

Tôi cũng không quen với việc này, nhưng tôi đã hy vọng mọi thứ tốt đẹp hơn.

Tôi đứng nhìn cô đi mất. Tony/Toni/Toné cư xử y như bố/mẹ đỡ đầu cho cô vậy, vầy vầy một cái khứ mùi Playboy Thỏ Con trong không khí để tách cái đám đông đang bu lấy WC Nữ (đối diện WC Nam, cái phòng mà trông nét mặt tức tối của đám người đang xếp hàng thì có vẻ như đang bị một đôi nào đó chiếm đóng). Màn trình diễn trên sân khấu giờ đã đến đoạn các nữ tu phá bỏ hết giới luật để diễu hành, với những cành hoa mà tôi chỉ có thể tưởng tượng ra là cành nhung tuyết. Tôi có thể thấy trên hàng ghế trước một gã say cô độc đang hau háu nhìn.

Chuyện này lẽ ra phải giúp tôi giải trí, nhưng tâm trí tôi cứ quay về một sự thật đơn giản mà rất đáng sợ:

Tôi bắt đầu thích Norah rồi.

Tôi thích cách cô làm bạn với mấy người mặc bộ Playboy Thỏ Con. Tôi thích việc cô biết lái xe. Tôi thích việc tôi cứ muốn có được cả nụ cười lẫn tiếng cười của cô. Tôi thích cách cô hôn tôi. Tôi thích cái lối cô dường như luôn có thể vượt qua quá khứ. Tôi có thể học cô điều đó. Tôi thích việc tôi có thể ném mọi câu nói về phía cô mà không phải băn khoăn rằng nó quá ngớ ngẩn.

Tôi có thể dễ dàng bắt đầu cảm thấy bị ám ảnh (hoặc ít nhất là căng thẳng) vì điều này, nhưng thật may mắn là một nguồn giải trí khác đã nhanh chóng đến bên bàn tôi. Đó là Tony/Toni/Toné, giờ mặc như một linh mục. Tôi muốn nói là, anh ta ăn mặc như một người phụ nữ mặc quần áo linh mục.

“Mười phút nữa tôi sẽ lên sân khấu,” cô ta nói, giải thích lý do thay trang phục. “Norah vẫn đang trong ấy à?”

“Cô ấy là siêu nhân bám trụ nhà cầu.”

“Tuyệt vời! Giờ chị em ta có thể tán gẫu được rồi.” Cô cúi đầu chào tôi, sẵn sàng lắng nghe, nhưng còn sẵn sàng hỏi hơn. “Hai cậu là một cặp như thế này được bao lâu rồi?”

Tôi nhìn vào đồng hồ. “Được khoảng một tiếng, tính cả thời gian di chuyển.”

Tony/Toni/Toné huýt gió tán thưởng. “Lâu gấp bốn lần các mối quan hệ của tôi rồi.”

“Ồ tội này không có ý lập thêm một kỷ lục thế giới nào đâu,” tôi ngạc nhiên khi thấy mình nói thế.

“Không!” Tony/Toni/Toné thốt lên. “Tôi thấy hai người ôm nhau. Cậu đúng là một Johnny Castle thực thụ.”

Tôi chẳng biết Johnny Castle là ai nhưng hoàn toàn thích cái tên ấy.

Tony/Toni/Toné áp lòng bàn tay vào nhau và nhìn vào tôi với sự thân thiện bạn bè thuần túy. “Cậu có muốn nói về chuyện đó không?”

“Có. Không. Tôi không biết.”

“Lần cuối cậu tỏ tình cách đây bao lâu rồi?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh/cô ta và trả lời.

“Ba tuần, hai ngày và hai mươi tư tiếng đồng hồ - khốn kiếp. Ba tuần ba ngày trước, tôi đoán thế.”

“Và cái lời tỏ tình ấy thế nào?”

“Anh yêu em.”

“Nghiêm túc quá nhỉ. Nó được phản ứng lại thế nào?”

“Lời thề giữ im lặng. Và trình tiết, cho tới khi anh chàng tiếp theo xuất hiện.”

“Thế giờ cậu muốn thú nhận điều gì?”

Tôi chẳng biết tại sao tôi lại nói mấy lời này, trừ việc nó hoàn toàn là sự thật.

“Tôi muốn thú nhận là giờ tôi không biết mình đã sẵn sàng cho việc này chưa nữa.”

“ ‘Việc này’ là việc gì?”

Cứ mở lòng ra. Đau đớn cũng được. Thích. Không được thích lại. Nhìn tia sáng lóe lên. Nhìn tia sáng vụt mất đi. Nhảy. Rơi. Tan tành.

“Norah. Tôi không biết mình đã sẵn sàng để đến với Norah chưa.”

Tony/Toni/Toné mỉm cười, rằng cô trắng đồng màu với cổ áo luôn.

“Chẳng có gì là sẵn sàng hay không cả,” cô nói. “Chỉ có sẵn lòng hay không thôi.”

Cô nhào người ra và đặt tay mình lên tay tôi. Cô không định đánh tôi - cô chỉ định đưa một cái gì đó.

“Tôi đã có mọi bằng cứ tôi cần,” cô nói. “Bằng cứ luôn lẫn trong những điệu nhảy.”

Cô quay khỏi tôi trong một giây, tôi nhìn theo và thấy Norah hiện ra từ WC Nữ.

Tony/Toni/Toné đứng lên.

“Thêm một điều nữa được không?” tôi hỏi cô.

Cô nhướn mày.

“Cha của Norah là ai?”

Lông mày xếch cao hơn, làm nó dựng đứng lên so với mắt cô.

“Cậu thực sự không biết à?” cô hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Điều đó,” cô nói, “thật tuyệt vời.”

Norah không hề nhìn về phía bàn - không nhìn về phía tôi, tôi đoán thế. Cô không thấy Tony/Toni/Toné lẫn vội về phía sau sân khấu. Cô không thấy tôi đang đợi cô.

Tôi quyết định kiểm tra ví, để chắc chắn rằng tôi có đủ tiền trả cho mấy ly cocktail của chúng tôi (sự hoàn hảo của chúng chỉ bị làm hỏng vì mấy cái ô). Nhưng dĩ nhiên khi cô quay lại bàn, trông cứ như là tôi đang khốn khổ nghĩ cách trả tiền vậy. Tôi nhét vội cái ví vào túi quần, mỗi tội nó bị mắc vào mấy cái dây xích và đồng xu có hình Washington văng tóe ra sàn. Tôi nhặt hết chúng lên trước khi cô ngồi xuống, việc này càng giết tôi tụt xuống trên thang điểm chấm độ vụng về. Đặc biệt là khi bây giờ tôi đã nhớ ra là chúng tôi được mời, nên lẽ ra ngay từ đầu tôi không phải lấy ví ra làm gì.

Cô giờ đã có vẻ trầm hơn.

“Cậu trông tỉnh rồi đấy,” tôi nói với cô. Rồi không thể dừng được, tôi nói thêm, “Mọi thứ ổn cả chứ? Có phải tôi đã nói gì không phải không? Hay là tại ấn tượng Johnny Castle của tôi vẫn chưa đủ tốt?”

Mắt cô lấp lánh khi nghe thấy Johnny Castle.

Cám ơn Tony/Toni/Toné.

“Nghe này,” cô nói, giọng Tina Colada lên. “Tôi nợ cậu một lời giải thích. Tôi biết có lẽ cậu nghĩ tôi là một con điên nào đó từ hành tinh Tâm Thần Phân Liệt đến, nhưng tôi thực lòng không muốn làm cậu rối trí. Tôi chỉ đang làm rối trí chính mình và hình như đang lồi cậu theo thôi. Tôi nghĩ cậu rất tốt với tôi và điều đó làm tôi sợ muốn chết. Vì khi đối diện với một thằng ngu hay một tên khốn thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn vì ta biết đích xác mình đang đứng ở đâu. Khi ấy thì chắc chắn không tin tưởng từ đầu, nên cũng không cần phải hoảng sợ nếu như có khi mình phải tin anh ta. Ngay lúc này tôi đang nghĩ về mười chuyện một lúc, và ít nhất bốn trong số đó có liên quan đến cậu. Nếu giờ cậu muốn rời khỏi đây, lái xe về nhà, quên tên và quên tôi trông như thế nào, tôi sẽ chẳng mảy may trách cậu. Nhưng điều tôi muốn nói là nếu cậu làm thế thì tôi sẽ rất tiếc. Và không chỉ tiếc theo cái kiểu tôi-xin-lỗi-tôi-rất-lấy-làm-tiếc-đâu, mà tiếc theo cái kiểu một chuyện nào đó lại không xảy ra theo cách nó nên xảy ra. Thế đấy. Giờ cậu có thể đi. Hoặc chúng ta có thể ở lại chờ xem Where’s Fluffy khi tiết mục của Toni kết thúc. Tôi nghĩ đêm nay họ sẽ trình diễn một tiết mục rất bất ngờ.”

Rồi, cuối cùng cô cũng uống một hớp.

Đúng hơn là ực một ngụm.

Tôi hít một hơi thật sâu, và nói:

“Áo khoác của tôi hợp với cậu nhỉ.”

Cô đặt ly xuống. Nhìn tôi chăm chăm. Và tôi nghĩ, *Tốt thôi, Mình là một thằng dở.*

Kệ thế đi.

“Không,” tôi nói tiếp. “Thực sự đấy. Và nếu tôi đi, có lẽ cậu sẽ phải trả áo lại cho tôi. Và nếu cậu làm thế, tôi sẽ không thể mặc nó lại được nữa, vì suốt cả buổi tôi đã thấy nó hợp với cậu đến thế nào rồi. Hợp dù tay áo có dài một cách dị hợm và cổ áo có lùnh nhùng và dù tôi biết có thể một tay nào đó tên Salvatore sẽ đến chính cái câu lạc bộ này trong vòng hai phút nữa mà nói, ‘Này, đây là jacket của tao’, nói vài câu linh tinh rồi kéo cậu đi

khỏi tôi - dù tất cả những chuyện này là thật hay chỉ có thể là thật chẳng nữa, tôi đơn giản là không thể làm hỏng hình ảnh cậu ngồi đó đối diện với tôi và mặc áo jacket của tôi đẹp hơn tôi hay bất cứ ai khác. Nếu tôi không phải đưa nó cho cậu mà cũng chẳng giữ lại nó cho mình, ít nhất tôi cũng phải trả lại cho Salvatore.”

Rồi đấy. Tôi đã nói hết những điều tôi muốn nói mà không cần phải thực sự dùng đến cái cụm từ *làm ơn ở lại đi*.

“Nâng ly của cậu lên nào,” Norah bảo tôi.

Tôi làm theo.

Cô cụng ly với tôi.

“Cụng nào,” cô nói.

“*Chúc mừng*,” tôi đáp lại.

“Chúc may mắn.”

“Chúc cậu buổi sáng tốt lành.”

“Chúc mọi sự tốt đẹp.”

“Cầu mọi nẻo đường đều chào đón cậu.”

... và chúng tôi cứ thế mãi cho tới khi Tony/Toni/Toné xuất hiện trên sân khấu để gầm gừ bài “Do Re Mi” theo kiểu thô tục nhất mà Manhattan từng được nghe.

Thỉnh thoảng mọi người lại nhìn chúng tôi. Tôi đoán một số biết Norah, hay ít nhất cũng biết cô là ai. Tôi thì là một bí ẩn. Hay có lẽ tôi chả là ai cả. Tôi không quan tâm. Nếu tôi chỉ là Thăng Đi Cùng Với Norah, thế đã tuyệt lắm rồi. Ngay lúc này, đó là mọi thứ tôi mong muốn.

Tất cả những thứ khác định nghĩa tôi, chúng quá phức tạp. Tôi có thể cảm thấy chúng đang nằm đợi, bàn tính kế hoạch quay về.

8. Norah

“VẬY GIẢ SỬ CHÚNG TA ĐANG Ở NHÀ NGHỈ SỐ 6 BÊN KIA ĐƯỜNG HÀM LINCOLN và đang tay ba với người ngoài hành tinh. Ai sẽ trên và ai sẽ dưới đây?”

Câu hỏi này thực sự đã thoát khỏi miệng tôi. Có lẽ không phải tôi là người lạnh lùng - mà là một khi tôi đã quyết định rằng mình thích một cậu nào đó, tôi sẽ trở thành một con ngổ vĩ đại, không thích hợp cho bất kỳ sự hiện diện nào nơi công cộng. Tôi ước giờ Caroline có thể ở đây, trốn sau một góc nào đó nhắc bài cho tôi, từ những câu như trong kịch thể kỷ mười chín cho tới thoại kiểu phim tình cảm cuối thập niên tám mươi. Dù những lời Caroline gợi ý sẽ rất dễ dàng thả tôi thẳng vào phòng tắm, quỳ xuống đất mà không phải để cầu nguyện. Về cơ bản thì việc đó cũng không có gì đáng phàn nàn, nhưng giờ khi tôi đang cố hòa nhịp cùng thời gian, để hâm nóng mình lên cho bằng nhiệt độ phòng với một cậu trai thì tôi cần nhiều hơn thế, nhiều hơn mức Caroline thường cần.

Nick trả lời, “DỄ ỢT. Người ngoài hành tinh không thể chịu nổi cảnh nóng nên đã phải chuồn ra ngoài tới máy bán hàng tự động của nhà nghỉ để mua mấy gói kẹo Reese’s Pieces, hy vọng không bị dính vào vụ lộn xộn nào ngoài đó. Tôi muốn nói là, thật tình, Norah ạ, nhà nghỉ số 6 tận chỗ đường hầm á? Việc phá trình một người ngoài hành tinh chẳng lẽ không đáng được diễn ra tại Radisson hay ít nhất là Paramus sao?”

Tiết mục trên sân khấu đã kết thúc và các cô xơ đang chuyển cảnh sân khấu để chuẩn bị cho tiết mục tiếp theo. Chúng tôi may khủng khiếp, vì tiết mục không thông báo trước của nhóm Where’s Fluffy gần như chắc chắn sẽ diễn ra sau khi sân khấu được dàn dựng lại - rộng hơn, dựng rào chắn đầy đủ, sẵn sàng cho ngày tận thế gây ra bởi đám đông khán giả mặc đồ da, dây xích lưng lửng, xăm hình, khuyên lỗ chỗ đang ùn ùn kéo vào. Chỗ này bắt buộc phải đóng cửa vào lúc ba giờ sáng mất thôi, vì cả đám mê rock loại khủng đang đổ xô vào, được tiếp sức sau một đêm quây tưng bừng khắp các câu lạc bộ punk, sẵn sàng làm trận chung kết tại đây. Theo mọi logic,

giờ này lẽ ra tôi phải ở nhà rồi, ngồi trên giường mình và bật đủ mọi kênh trong bóng tối trong lúc Caroline ngáy trong cơn say trên cái giường cạnh tôi. Tôi nhận ra vài người vừa ở câu lạc bộ của Lou Điên khi này, và tôi biết tất cả chúng tôi đều đi theo cùng một con đường tới đây: trông chờ ban nhạc tuyệt vời này, cái đêm tuyệt vời đáng nhớ này. Thậm chí cả Lou Điên cũng đến, tôi thấy bác ấy đứng nói chuyện với Toni chỗ quầy bar. Tôi chỉ có thể cầu trời rằng quyền lực tối thượng của Toni sẽ giúp chặn không cho Tal vào nếu anh ta theo chân Lou đến đây đêm nay, hoặc rằng Tal sẽ bị say máy bay quá mà không đủ sức chơi đêm Manhattan tới bến.

Hay có lẽ không cần thiết phải cầu trời, khoảnh khắc rõ ràng này của tôi là có thật và Tal cũng chẳng phải hiểm họa gì vì tôi đang mặc chiếc áo khoác có chữ Salvatore và tôi đang chìm trong đêm nay với cậu Nick này và tôi đang thỉnh thoảng thực sự nghĩ tới vài hình ảnh không lành mạnh về cậu ta. Tuy Tal vẫn chưa bị rơi vào góc xa nhất trong tiềm thức của tôi - tôi vẫn có thể cảm thấy cay đắng khi anh ta ở gần dù vẫn đang thưởng thức vị ngọt của ly Tina Colada đây - nhưng tôi đang ở đây, lúc này, tôi chẳng muốn đến nơi nào khác nữa hết, chỉ là Nick đi đâu mất rồi?

Cậu nói với tôi là tôi mặc jacket của cậu đẹp hơn chính cậu ấy hay bất cứ ai khác. Thế tại sao cậu không làm thêm một màn Johnny Castle nữa với tôi thay vì ngồi đối diện tôi và cư xử quá đối bình thường, đôi lúc còn hơi lơ đãng? Ít nhất cậu cũng có thể lịch sự lén nhìn ngực tôi một chút chứ, hoặc nếu không làm gì khác, thì ít ra cũng phải giả vờ rằng cậu muốn hiểu thêm về tôi như tôi đã muốn hiểu thêm về cậu chứ. *Tất cả mọi thứ.* BÂY GIỜ.

Nếu Caroline giờ đang ở đây, cô sẽ lại giảng cho tôi bài Kiên nhẫn, châu chấu ạ. Nhưng cô không ở đây và tôi bị bỏ mặc một mình với nỗi băn khoăn: Việc này phải làm thế nào: cố hiểu một cậu bạn mới mà không quá lộ ra rằng mình đang tuyệt vọng muốn thu hút sự chú ý của cậu ta?

Việc câu lạc bộ chuyển từ đây sang chật cứng cũng giúp ích đôi chút, vì sự sôi động và tiếng ồn giúp làm chìm đi cái thứ chẳng mấy chốc sẽ thành

con tàu chìm giữa Nick và tôi: sự gượng gạo xã giao của tôi và cuộc nói chuyện quá-gượng-ép này. Tôi quay lại từ nhà vệ sinh và chúng tôi dùng đồ uống không cồn và lách cách cụng ly với nhau, nhưng dường như tôi đã phạm phải một sai lầm cực kỳ khủng khiếp. Tôi cố tìm hiểu cậu (không phải bạn cũng đang làm thế sao?), cố đào sâu thêm một chút, và tôi đang bị hút chụt xuống cái xoáy nước của Buổi Hẹn Đầu Tiên Kỳ Cục.

“Vậy, cậu sống ở đâu?” tôi hỏi cậu, dù tôi biết quá rõ. Chỉ để có cớ nói gì đó thôi. Và vì chuyện về người ngoài hành tinh đã nhạt, còn *Cậu gia nhập ban nhạc được bao lâu? Và Các cậu thực sự muốn chơi nghiêm túc hay chỉ muốn quây chút thôi?* chỉ đem lại cho tôi những câu trả lời kiểu Từ thuở bình minh của đất trời và *Không, chúng tôi mới chỉ tập cùng nhau từ hồi năm nhất, dành mọi đồng đô kiếm được để chu cấp cho cái ban nhạc này, nhưng không, thực ra chúng tôi không quá nghiêm túc đâu.* Tôi cực kỳ thích nói mĩa nhưng thỉnh thoảng việc này khá chán, đặc biệt là khi đã gần sáng và tôi cứ nghĩ chúng tôi cuối cùng đã tới được điểm nào đó thế mà hóa ra cứ như tôi sắp ngủ gật đến nơi. Trước đây chỉ một lát thôi Nick còn rất vui vẻ bên tôi, nhưng giờ khi không còn màn trình diễn nào giúp phân tán chú ý, đồng thời cả hai đều đã thừa nhận (đấy là tôi nghĩ thế) về một... cái gì đó, có vẻ như con lắc đồng điệu giữa chúng tôi lại đu đưa lệch hướng đầy nguy hiểm, và tôi không biết liệu đó có phải là do có gì thay đổi không hay tôi lại nói điều gì đó ngu ngốc (đồ ngoài hành tinh khốn kiếp - ta GHÉT người!), hay vì tôi đã cả gan dám bay quá gần mặt trời với cái ước vọng được tan chảy của mình.

“Tôi sống ở Hoboken,” Nick lúng búng, và tôi nhớ lại mình đã ghen tị với cái bản mix toàn các ca khúc của Sinatra cậu làm cho Tris nhiều đến nỗi tôi đã không cho cô ta chép bài hôm kiểm tra môn tiếng La tinh.

“Định lên đại học chứ?” tôi hỏi cậu.

“Vẫn chưa tính đến.”

Gạch chân. Khốn kiếp. Cụng tường rồi.

Đây là lý do tại sao tôi đang cân nhắc cái việc có nên phá bỏ lời thề sống đúng mực không. Bia chắc chắn sẽ giúp ích trong những trường hợp kiểu thế này. Mà đằng nào bia cũng chẳng làm chuyện tệ hơn được nữa.

Màn đặt những câu hỏi căn bản không có tác dụng ở đây, thế là tôi lấy cảm hứng từ những thực thể thần thánh đã biểu diễn trên sân khấu ngày hôm nay. Tôi ngâm câu hỏi tiếp theo, theo đúng kiểu bắt chước Julie Andrews giả giọng nhạc kịch: “Có muốn kể vài thứ cậu thích không?”

Nụ cười nửa miệng của cậu lại trườn trở lại. “Kem hiệu Ben&Jerry’s Chubby Hubby, cửa kính nhiều màu kiểu cổ ở những ngôi nhà khu Weehawken, cái Ipod của tôi. Một buổi mát-xa dầu nóng ở Reba McIntyre.”

Tôi chết đây.

DJ Iron có ý định quay đĩa “Heaven Knows I’m Miserable Now” (Thiên Đường Biết Giờ Tôi Đang Rất Thảm Hại) của The Smiths từ trước để xoa dịu đám đông trong lúc dàn dựng lại sân khấu, hay đó chỉ là ngẫu nhiên?

Tôi đã lỡ cái gì nhỉ? Cái gì đã thay đổi nhỉ?

Tôi liều cú cuối cùng. Về với mẹ đi, Nick. Có thể làm được mà.

“Lần cuối cùng cậu thấy thực sự hạnh phúc?” tôi hỏi cậu.

“Một lúc nào đó trước đây ba tuần và ba ngày...”

Cậu lại thế rồi. Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii....

Không khí nóng dần lên do đám đông cứ càng lúc càng đổ xô vào, tôi thấy cậu nhìn cánh cửa và nhận ra cậu sợ Tris sẽ xuất hiện. Có thể thế lắm chứ. Một nhóm nhạc ngầm chuẩn bị biểu diễn tiết mục độc bí mật vào ngay nửa đêm, chắc chắn sẽ có một nghệ sĩ khá nổi tiếng chuẩn bị lên sân khấu để tìm vài nhóm nhạc Tris thích.

Tôi cảm thấy thương cho Nick. Cậu vẫn chưa biết mình hoàn toàn có thể ổn mà không cần cô ta. Một phần trong tôi bản khoăn không biết liệu có

nên lần khân gì ở đây nữa không. Phần khác lại muốn gào lên với cậu: *Cậu thấy cái gì ở cô ta chứ? Sao cậu lại cứ phí đời với cô ta chứ?*

Mỗi tội tôi đã biết câu trả lời cho những câu đố vui về Tris này rồi. Nếu tôi có thể ngậm bồ hòn đủ để nhìn qua những sự thật quá hiển nhiên - tóc vàng, chân dài, váy ngắn bó sát - tôi biết là có một Tris khác, cô gái có thể giúp một cậu con trai có chút thời gian vui vẻ mà không có màn say ngất ngưỡng kiểu Caroline, làm cậu ta cảm thấy mình cũng có giá trị và cũng thật đặc biệt cho tới khi sự quan tâm của cô ta rung rinh đi, cô gái sang năm sẽ nhập học tại Học viện thời trang FIT, cô gái sẽ luôn ủng hộ cậu ta mà không đòi giải thích.

Trong khi Nick chưa biết nói gì và vẫn đang giữ ánh nhìn trống rỗng đó, tôi nhớ lại vụ trong phòng tắm hồi trung học cơ sở, sau khi tôi vừa làm hỏng bài thi môn Sinh. Tôi đang lau tay bằng giấy vệ sinh thì Tris lên tới phía sau và giật tờ giấy khỏi tay tôi. “Cậu có nhận ra là cậu lau tay được ba phút rồi không? Cậu làm xước tay rồi đấy. Ổn không vậy?” Và thế là tôi buột ra: “Mình bị trĩ.” Chuyện này tôi đã kể với Caroline nhưng khi ấy cô chỉ nói, “Cậu bị hoang tưởng,” còn Tal thì bảo, “Đừng có quyết định cái gì mà không hỏi ý anh.” Chỉ có Tris là người đã giật lấy tay tôi và nói, “Bình tĩnh nào.” Tris là người biết cái xe buýt công cộng từ Jersey có thể đưa chúng tôi tới hiệu thuốc CVS chứ không phải vào thành phố, là người đứng ngoài nhà vệ sinh ở quán Starbucks đợi tôi trong khi tôi thử thai, Tris là người đập vào ngực tôi sau đó và nói, “Lần sau nhớ cẩn thận đấy, mẹ trẻ.” Tris là người sau đó đã xếp hàng mua cho tôi một cốc Frappuccino, quay lưng với tôi, biết rằng tôi không muốn cô ta thấy tôi đang khóc. Và tôi biết chúng tôi thực sự không ưa nhau, mỗi tội đã biết nhau từ thời tiểu học và có chung với nhau cả cái quá khứ và thời thơ ấu đó. Tôi biết Tris là một ả thích lừa dối vì nếu không thì sao cô ta có thể làm thế với cậu bạn này chứ?; nhưng tôi cũng biết rằng có cái gì đó kiểu như luật con gái mà tôi phải tuân theo và không nên vượt quá giới hạn nguy hiểm với những đồ cậu ta thải ra, có lẽ đó cũng là lý do tại sao Nick đột nhiên lại trở nên lãnh đạm?

Bài hát của nhóm The Smiths đã kết thúc, với những tràng pháo tay hồi hợt từ phía mấy nhà vệ sinh. Thỏ con phục vụ cocktail đã đáp lại tiếng gọi của tự nhiên của một hàng dài các chàng trai đang đứng đợi nhà cầu và mở khóa nhà tắm bằng cái chìa lủng lẳng trên sợi xích đeo cổ. Dù đèn chỉ nhập nhòa và phải nhìn qua cái rèm dính hạt ngăn cách khu phòng tắm khỏi câu lạc bộ, tôi vẫn thấy rõ Hunter đang nằm trọn trong vòng tay một cậu thuộc nhóm nhạc của Nick, hình như tên Dev thì phải. Họ đang đứng tựa vào cái tường đỏ, khóa môi nhau bằng những nụ hôn nồng cháy, mãnh liệt đến nỗi làm dấy lên trong lòng người đang chứng kiến đây một cảm giác ghen tị thấu tận tâm can.

Nick cuối cùng cũng cười lại, và tim tôi cố hết mức để không nhảy dựng lên. “Đó là Dev của chúng tôi!”

Khi miệng họ tách ra, Dev hất một lọn tóc khỏi mặt Hunter và cuộn nó quanh ngón tay. Bằng cái tay còn lại, cậu ta vẫy chào cả hàng dài những người đang xếp hàng chờ đi WC đang há hốc miệng.

Tôi đáp, “Hay thật, từ đây cũng có thể thấy cậu ta cười.”

“Dev là lý do tại sao nhóm chúng tôi lại không có tay trống đấy.”

“Sao lại thế?” Chúng tôi lại tiếp tục nói chuyện rồi. Cảm ơn cậu, Dev, cậu tuyệt lắm, cảm ơn.

“Chúng tôi đã từng có một tay trống rất xịn. Cậu ta đỉnh lắm, cậu tuyệt khủng khiếp. Rồi Dev ‘hút’ cậu ta. Cậu chàng trước đó thậm chí còn chẳng biết rằng mình thích con trai...”

“Ồ, cậu ta biết đấy.” Vì họ luôn biết, dù có thừa nhận hay không.

Nick nhún vai. “Có lẽ. Nhưng Dev đã làm cậu ta nhận ra. Và khi cánh cửa đã bật mở thì cậu ta muốn có bạn trai. Dev lúc ấy chỉ muốn đi chinh phục thôi. Đặc biệt là kẻ từng là siêu sao tại các trường trung học toàn nước Mỹ ấy.”

“Dev là một người sống buông thả?”

“Chính thế đấy.”

Dev giờ đang kéo Hunter cổ luôn qua đám đông. Màn trình diễn của họ đã giúp họ có được hai chiếc ghế đáng ngưỡng mộ chỗ quầy bar chật ních. Cặp đôi nóng bỏng ấy nhận phần thưởng rồi tìm đường đến chỗ bàn chúng tôi mà ngồi xuống.

“Diễn hay đấy,” tôi bảo Dev.

“Lại chẳng?” Dev cười. Cậu ta trông cứ như đứa con hoang của một ngôi sao điện ảnh Bollywood với một nhân vật nào đấy do Adam Brody thủ vai năm nay. Tôi không thể trách Hunter, hay tay trống trốn diễn kia. Dev trông siêu baby, người mà thậm chí cái áo phong tả tơi bạc màu “Lodi Track&Field” cũng chẳng trừ được điểm nào.

Sự sôi nổi của Dev trái ngược với vẻ hững hờ của Nick. “KHỐN KIẾP! Cậu nghe về buổi biểu diễn rồi chứ? Where’s Fluffy! TUYỆT BÀ CỔ, WHERE’S FLUFFY!” Cậu ta nghịch gõ trống lên bàn và Nick nhướng mày nhìn tôi, nở với tôi một nụ cười vẻ hiểu biết và trong giây lát tôi đột ngột nhận ra rằng thời gian nghỉ đã kết thúc và giờ là lúc chúng tôi quay trở lại cuộc chơi.

Và rồi vị trọng tài của chúng tôi bệ vệ tiến đến bên cái bàn đúng kiểu vai nữ hoàng sắc đẹp cô/anh ấy đang diễn và gọi Nick y như họ là chị em kết nghĩa lâu năm. “Cô gái ơi, làm một người đáng yêu và giúp tôi giải quyết mấy thứ dụng cụ sân khấu này, nhé?” Nick đứng bật lên khỏi ghế như thể này giờ cậu ta chỉ chờ Toni tới cứu rồi. Tốt - có lẽ Toni có thể chia sẻ vài viên thần dược chữa tính thất thường của Nick và đưa cậu bình thường trở lại.

“WHERE’S FLUFFY!” Dev gào lên. Cậu ta phẫn khích vỗ vào lưng tôi rồi giơ tay lên như thể cậu ta là Rocky. “TUYỆT BÀ CỔ, WHERE’S FLUFFY!”

Chuẩn luôn. Đây là phản ứng tôi nghĩ sẽ nhận được từ Nick khi tôi kể cho cậu nghe về buổi trình diễn. Tôi muốn nói là, tại đây, ngay lúc này thì Where’s Fluffy? (Bông Xù Đâu Rồi?) là nhóm nhạc punk tuyệt nhất, tự đặt cái tên đó vì sự thờ ơ khốn kiếp của một dân tộc khốn kiếp sợ hãi nước

ngoài và mù mờ trước những nỗi kinh hoàng khôn kiếp mà những kẻ lãnh đạo đang gieo rắc lên phần còn lại của thế giới chỉ vì họ còn bận lo lắng xem không biết con mèo của mình có bị mắc kẹt trên cây hay chỗ nào đó không. Where's Fluffy thực sự có thể chơi nhạc chứ không chỉ biết rên rỉ như những bọn thối thây nửa pop nửa punk khác. Họ hát lên sự thật về mọi thứ sai trái - họ sẽ hát về những kẻ ủng hộ súng ống, những kẻ phản đối quyền được phá thai của nữ giới, những kẻ kỳ thị người đồng tính - để nhắc người nghe nhớ tới những điều đáng để đấu tranh. Where's Fluffy là một ván bài thực sự, nếu có gì giữa tôi và Nick, nó sẽ được quyết định khi buổi trình diễn bắt đầu, nếu chúng tôi có thể cùng nhau chen lên phía trước, đứng giữa đám đông gào thét tán thưởng đến cháy họng, vung nắm đấm và thét "oi oi oi" vào tất cả những lúc thích hợp, cùng nhau. Cứ nói thế đi.

Tất cả sẽ hé lộ trong màn mosh pit⁽⁸⁾. Mosh pit không bao giờ nói dối.

9. Nick

Mọi việc diễn tiến quá tốt đẹp. Chúng tôi tung hứng với nhau đủ chuyện. Mọi thứ cô nói, tôi đều có chút gì đó để đáp lại. Chúng tôi đang tỏa sáng, và một phần trong tôi chỉ muốn được ngồi lại mà nhìn. Chúng tôi đang kết nối với nhau. Không phải vì một phần trong tôi hợp với một phần trong cô. Mà vì từ ngữ chúng tôi nói ra đang kết nối với nhau để tạo thành câu và những câu chúng tôi nói ra đang kết nối nhau để tạo thành một đoạn hội thoại và đoạn hội thoại của chúng tôi đang kết nối với nhau để tạo nên cảnh này, một cảnh trong bộ phim chưa có hồi kết và tự nhiên như không hề qua quay thử.

Tôi biết cô đang ngại một chút. Tôi biết cô cứ bắn cho tôi những câu hỏi này để tôi không hỏi thêm quá nhiều về những câu trả lời của cô. Tốt thôi. Cô thực ra là ai? Biết chết liền. Nhưng tôi quan tâm. Phải, tôi đang bắt đầu quan tâm.

Câu lạc bộ giờ thực sự đã chật như nêm, tràn ngập không khí hòa trộn giữa phấn khích và cực kỳ sốt ruột trước buổi diễn. Dev quá là Dev và nhào về phía chúng tôi để dẫn đầu tiếng gào FLUFFY KHỐN KIẾP GIỜ ĐANG Ở ĐÂU? Tony/i/é đi tới và nhờ tôi giúp đỡ mấy món đồ nghề. Tôi nhìn Norah và suýt nữa đã hỏi xem cô có nhớ tôi nếu tôi đi mất không. Nhưng tôi không muốn đốt cháy giai đoạn.

Được ở trong lãnh địa của Fluffy khá là tuyệt, dù tôi không thấy bất cứ thành viên nào và tất cả những gì tôi làm chỉ là đảm bảo rằng mấy cái mic hoạt động tốt. Nhưng chỉ được đứng trên sân khấu của họ thôi cũng khá hồi hộp rồi. Tôi đang thử nói 1-2-3, FUCK-SHIT-COCK và đám đông nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn nhất trí rằng tôi biến ngay khỏi sân khấu càng nhanh càng tốt, và nếu không vì sự hiện diện của một gã lực lưỡng mặc đồ Playboy Thỏ Con đang ở sau tôi thì chắc tôi đã có vài khoảnh khắc đầu-ăn-chai rồi. Nhưng cũng đáng. Được đổ máu vì một trong những ban nhạc yêu thích đâu phải một việc ta được làm thường xuyên.

Thật tuyệt diệu quá sức. Và đột nhiên tôi muốn kể chuyện này với Tris. Việc này quá sai lầm, nhưng đó không phải kiểu suy nghĩ có thể chọn nghĩ hay không. Where's Fluffy là buổi biểu diễn thứ hai chúng tôi đi cùng nhau, rồi thứ sáu, thứ mười một, thứ mười bốn. Cô chưa bao giờ nghe gì về bọn họ, thế là tôi kéo cô đi quá nửa đêm để xem họ ở câu lạc bộ Maxwell, thiếu tuổi nhưng không thiếu tham vọng. Cô quá sức hoài nghi về những ban nhạc chưa được nghe danh - như thể cô không thể thấy hay nếu người ta vẫn chưa ồn ào về nó vậy. Tuy thế, Where's Fluffy đã thuyết phục được cô. Cô thích nhóm đó ngay bài đầu tiên, và chẳng ngại gì bộc lộ. Cô cũng gào rú, rít lên, gập người và không ngừng tung tóc tứ phía theo nhịp đúng 110 cái một phút. Sau đó cô nói, "Ôi, mấy anh ấy thật nóng bỏng," và tôi đã cực kỳ ghen với họ, cho tới khi cô nói, "Nhưng không nóng bỏng bằng anh lúc này đâu" và tôi trở thành một cây pháo hoa chuẩn bị nổ đến nơi.

Nhưng đó không phải là tất cả. Tôi đang nghĩ về lần thứ sáu. Tôi đang nhảy, đang làm việc mình phải làm, thì cô dừng lại một thoáng, nhìn tôi. Tôi gào lên, "Gì thế?" và cô gào lại, "Anh phải dừng lại," và tôi gào "Việc gì?" và cô nói tôi nghe, "Anh vẫn cứ ở đây. Anh phải tiến xa hơn thế." Và lúc đầu tôi không hiểu cô muốn nói gì, nhưng rồi tôi nhận ra rằng cô đã đúng; tôi vẫn chưa hoàn toàn trao cả bản thân cho âm nhạc. Tôi vẫn đang nhìn những người xung quanh. Tôi vẫn đang ngượng trước mọi người. Tôi đang cân nhắc từng cử chỉ một. "Cứ thả lỏng ra," cô gào lên. Và lúc đầu tôi đã không làm được, vì tôi quá chú tâm vào việc cố gắng làm như cô nói. Nhưng rồi ban nhạc chuyển qua bài "Dead Voter" (Cử Tri Chết) và lần đầu tiên tôi giải phóng được mình khỏi mọi thứ ngoài những giai điệu đó. Tôi không hề nghĩ về Tris - cô đã giấu mình sau bài hát đó, điều khiển nó. Sau khi diễn xong, mồ hôi đầm đìa và thở hổn hển, chúng tôi chẳng phải nói thêm từ nào hết. Chúng tôi chỉ nhìn nhau và tôi đã nhận ra điều đó. Cô đã đẩy tôi đi và tôi đã tới được đích. Tôi cảm thấy cảm kích. Rất cảm kích.

Tôi thoáng nhìn vào đám đông, cố tìm cô lần nữa. Tôi biết cô ở nơi nào đó dưới kia, ngay cả khi cô không có ở trong phòng chẳng nữa. Ngay cả

khi giờ cô đang ôm ấp một anh chàng nào đó trong một câu lạc bộ nào khác và không mấy may suy nghĩ về tôi.

“Tĩnh lại cái nào!” ai đó sẵn lại gần sân khấu nói thế. Tôi nhận ra rằng hay tôi đã buông lỏng. Như kiểu tôi không thể vừa nghĩ về Tris vừa làm bất cứ việc gì khác được vậy. Làm hai việc một lúc như thế thật quá thiếu chân thành.

Tôi đã nổi xong mọi thứ. Những cái mic đã sẵn sàng cho cuộc tổng tấn công. Tony/i/é gạt đầu và đèn mờ đi, tôi rời sân khấu, nhưng vẫn kịp thoáng thấy cái gạt đầu của Evan E., tay trống của Fluffy. Tôi cười và gạt đầu chào lại, rồi luồn vào đám đông. Tôi đã mất dấu Norah, không thấy bóng dáng cái bàn của chúng tôi đâu cả. Tất cả bàn giờ đều đã bị đẩy sang một bên.

Kíp: chậm.

Kíp: cháy.

Sẵn sàng.

Chuẩn bị.

Nổ.

Tiếng ghi ta ầm ầm vang lên. Trống đập liên hồi. Owen O. gầm những lời bậy bạ tới cả thế giới. Như thế đó là điều kiện của phản xạ, đám đông lập tức lên cơn co giật dữ dội trên sàn nhảy. Vì tôi vẫn chưa là một phần của nó, tôi đứng quan sát nó: nhìn để biết một nhóm người có thể trở thành một trận bão tuyết ra sao, nhìn để biết toàn bộ chỗ thời gian bỏ ra sắm sửa và lựa chọn quần áo thích hợp giờ thành công cốc vì chẳng ai nhìn quần áo hay dáng điệu của ai cả. Những cú đẩy, ép đã giải phóng những lực khổng lồ. Tôi đang chen qua toàn da với đỉnh để đến chỗ Norah. Tôi đang lấn qua đám hỗn độn những người với người này để tìm bóng Tris. Tôi đang húc qua cái bóng tối rực rỡ, chói lọi này để tìm xem ai mới là người tôi đang đi tìm, và tại sao.

Norah. Cô cách tôi chừng ba mét. Chẳng tìm tôi hay tìm bất cứ cái gì khác. Cô đang ở giữa cái đám bát nháo ấy và trông cô thật cô độc.

Điều đó làm tôi sợ.

Tôi đã nhận ra.

Tôi đang nghe Lars L. chơi bass, tôi đang chìm vào tiếng nhạc, vào khoảng tăm tối của nó, vào bóng đêm của nó. Nó gào lên rằng thời gian là một cỗ máy hung dữ. Âm nhạc là một cỗ máy hung dữ. Tất cả chúng ta đều là những cỗ máy hung dữ.

Tôi mất thăng bằng. Tôi đang rơi sâu xuống. Và nó còn trở nên tệ hơn vì tôi biết phải đi lên.

Norah. Cố tìm đường đến chỗ Norah.

Dev đang đứng chặn đường. Tôi cố vòng qua cậu ta, nhưng cậu ta đập lại bằng một cú đẩy hơi thái quá. Tôi đẩy lại. Cậu ta đập vào vai tôi mạnh đến nỗi tôi văng ra. Tôi loạng choạng. Tôi húc vào Norah.

Cô không cười. Cô chỉ quăng ngay người vào tôi. Tấn công rồi rút lui. Rồi tôi tấn công và rút lui. Chúng tôi lẽ ra phải đang cười với nhau nhưng chúng tôi lại không làm thế. Tôi quăng người về phía cô, dồn toàn lực vào đòn tấn công trực diện. Cô kháng cự hết mình. Cô giữ vững thế đứng, và chúng tôi đã ở đó, giờ chẳng còn khoảng cách nữa, cô sát tôi đến mức mặt cô mờ cả đi.

“Quái gì vậy?” cô thét lên, và tôi không phải người cô đang nói đến.

Khuỷu tay của Dev đập vào lưng tôi làm tôi chúi về phía trước, cô đang đứng ngay đó và ngay lúc ấy dàn loa phát hết cỡ và âm nhạc đập rộn lên đến mức nó trở thành nhịp đập của trái tim tôi và cả tim cô và tôi biết điều đó và cô cũng biết điều đó và đây là điểm chúng tôi có thể tan ra và sẽ như thế, chắc chắn như thế. Nhưng tôi nhìn vào mắt cô và cô nhìn vào mắt tôi và chúng tôi đã nhận ra - sự phấn khích khi được ở đây, sự phấn khích khi được ở đây vào lúc này. Và có lẽ tôi đang dần nhận ra phần nào đó trong cô và cô đang nhận ra phần nào đó trong tôi, vì đột nhiên chúng tôi không huých vào nhau nhiều bằng cuốn lấy nhau. Những hợp âm cuộn quanh chúng tôi như một cơn lốc xoáy, xoắn lại xoắn lại xoắn lại xoắn lại và

chúng tôi đang ở giữa tâm nó, giữa tâm nhau. Cổ tay tôi chạm vào cổ tay cô ngay chỗ mạch đập, và tôi thề là tôi có thể cảm thấy nhịp đập. Cái tiếng đập thành thích đó. Chúng tôi đang chuyển động theo nhạc nhưng đồng thời vẫn bất động. Tôi không đánh mất mình trong sự hỗn độn này. Tôi đang tìm cô. Và cô - phải, cô cũng đang tìm tôi. Đám đông đang dồn về phía chúng tôi và tiếng đàn đang hé lộ tất cả và chúng tôi là hai người thuộc về một nhóm người lớn hơn nhiều, song cùng lúc đó chúng tôi lại chỉ thuộc về nhau. Không cô đơn một mình, chỉ có nỗi cô đơn hai người mãnh liệt này. Chỉ có một cách duy nhất để thử xem có đúng vậy không, và đó là bạo gan làm một việc, đẩy nó đi xa hơn và xem xem liệu cô có muốn cùng đi tới đó. Tôi tìm đến môi cô, hôn nụ hôn ấy và cô giật lấy tóc tôi và tôi nắm chặt lấy áo jacket của cô và nó chẳng giống việc trò chuyện chút nào, nó ở ngay đó, chúng tôi đang tận hưởng nó, tận hưởng nó và tận hưởng nó. Và mắt tôi nhắm lại rồi mở ra và tôi nhìn thấy mắt cô mở ra và một phần nào đó trong cô đang giật lùi lại dù chúng tôi vẫn đang ép sát vào nhau và đó là sự sợ hãi, dĩ nhiên là vẫn tồn tại sự sợ hãi, và tôi chỉ kéo cô lại gần hơn để nói với cô rằng tôi hiểu.

Lars L. tiến thẳng tới bài “Take Me Back, Bitch”, tôi giật mình, Norah thấy và tôi chẳng có cách nào để nói rằng đó không phải là cô, không phải lúc này, đó là mười nghìn lần lúc ấy và hoàn toàn chẳng dính líu gì đến cô. Tôi cúi về trước và lại hôn cô, đúng theo cái cách bạn chạy học tốc về phòng mình và bật nhạc to thật to trong khi ba mẹ bắt đầu quát mắng. Tôi biết sẽ chẳng có tác dụng gì và nó cũng thực sự chẳng có tác dụng gì vì có những âm thanh bạn không cần phải nghe thì mới thấy. Tâm trí có tai của chính nó và đôi khi ký ức là DJ khủng khiếp nhất còn sống trên đời.

Giờ Norah đang gào lên “Sao thế?” và đó là câu hỏi dành cho tôi. Và rồi cô hỏi câu hỏi khó nhằn nhất - câu hỏi cần phải quá nhiều đau đớn và can đảm mới có thể nói ra - ấy là “Sao cậu lại dừng lại?” và rồi tiếng ghi ta quá to và người tôi bị bầm giập từ tứ phía và một trong những ban nhạc ưa thích của tôi đã quay ra chống lại tôi bằng cách chơi cái bài đó và tôi đang gào lên “TÔI KHÔNG THỂ NÓI CHUYỆN VỚI CẬU Ở ĐÂY ĐƯỢC” và

cô thét lên “CÁI GÌ?” và tôi gi sát vào tai cô mà nói “KHÔNG PHẢI Ở ĐÂY” và rồi “TÔI KHÔNG THỂ NÓI CHUYỆN.”

Tay cô lần tới tay tôi và ngay lập tức tôi đã bị dẫn đi. Chúng tôi xuyên qua đám đông hỗn loạn lộn xộn và cánh tay của chúng tôi như một cây cầu quá đồi mong manh, nối lại với nhau bởi cái nắm tay duy nhất đang căng ra ấy. Tôi nghĩ, *Nếu cô ấy buông tay ra, tất cả sẽ kết thúc. Nếu tôi buông tay ra, tất cả cũng sẽ kết thúc.* Và vì cô đang nắm rất chặt, tôi cũng nắm lại thật chặt. Tôi đang bị huých lên huých xuống từ mọi phía - tôi biết ngày mai sẽ có nhiều vết bầm giập lấm - nhưng bằng cách nào đó cái nắm tay vẫn chẳng hề hấn gì. Bằng cách nào đó chúng tôi vẫn ở bên nhau. Chúng tôi đang nắm lấy nhau, và chúng tôi ở bên nhau, và cô đôi đang ca khúc chiến thắng cô đơn, hoài nghi và sợ hãi. Chúng tôi đang vượt qua mọi thứ. Cảm ơn cậu, âm nhạc. Đồ khốn nhà người, những ký ức. Cảm ơn cậu, hiện tại.

Cô nhìn quanh, rồi dẫn tôi vào trong một căn phòng nhỏ cạnh WC Nữ. Nó chỉ to cỡ cái tủ áo, và bị choán hết chỗ bởi cái trường kỷ màu xanh lá mạ đặt trước một tấm gương to đùng. Một chiếc áo kiểu thầy tu vạ vật vắt trên lưng ghế, cùng một đồng hồ trang điểm. Tôi đã nghĩ Norah sẽ nhìn mình với ánh mắt tinh nghịch, nhưng thay vì thế cô lại trông rất kiên định. Cô cứ giữ chặt lấy tay tôi và đổ người lên người tôi, ôm chặt, quàng chặt lấy tôi và hôn tôi dữ dội đến nỗi tôi gần như không thể hôn đáp lại.

“Cậu,” cô nói, một tay giữ tay tôi trượt trên ngực cô còn cái tay thành thơi còn lại đang lướt trên ngực tôi. Căn phòng này thật là nóng, cô thật cuồng nhiệt và cô đang hôn tôi, miệng tôi thì đang mở ra còn tay cô, lưỡi cô, hông cô đang thật khiêu khích. Nhưng mắt cô lại không phiêu lưu đến vậy. Và tôi không biết là cô đang kéo tôi lại hay đẩy tôi đi hay đơn giản là cứ kéo tôi thôi. Nếu đây là một loại ham muốn, tôi cũng chẳng rõ nó là ham muốn gì nữa. Tôi đang kích thích - cực kỳ kích thích, bởi sức nóng của nó, sự cuồng nhiệt của nó, sự tối tăm - phải, bóng tối - của nó. Nhưng tôi không thể để mình lạc trong nó vì tôi chẳng tìm thấy cô, bên ngoài tiếng nhạc, bên trong những cử chỉ này. Tay cô đang ấn tay tôi áp vào tường, tay còn lại đang luồn dưới áo tôi, chạy lên trên cổ tôi rồi bắt đầu đi lại xuống

dưới. Dưới nữa. Những ngón tay của cô cứ tự tìm đường đi và hai tay tôi gí chặt lên tường. Sức nóng nó mang lại, sự cuồng nhiệt nó mang lại... mắt cô không cười, tôi muốn điều đó, nhưng tôi không thể làm được, mà cô cứ xuống dần xuống dần cho tới khi cô chạm vào đó, tôi gần như muốn nổ tung và tôi muốn cô nói gì đó, tên tôi cũng được, nhưng cô không làm thế và đột nhiên tôi cũng không thể nói gì. Tôi muốn sự chắc chắn, nhưng tôi lại không chắc, và tôi bảo dừng, vì tôi muốn cô phải thật chắc chắn mà tôi đơn giản là không thể chắc được là cô có chắc không. Cô lại hôn tôi và nghịch thêm một chút và lần này tôi thực sự không muốn hôn lại và tôi phải dừng nó lại trước khi có chuyện gì xảy ra và tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây nữa, tôi thả tay cô ra và cái tay còn lại của cô cũng ngừng cử động, và dù tôi đang tựa sát vào tường, tôi vẫn đẩy giật ra.

Sao cậu lại dừng lại?

Tôi không muốn cô nói những lời đó. Nhưng nó hiện lên trên khuôn mặt của cô. Nếu cô có gì để chứng minh, giờ tôi đã bác bỏ nó. Thế là cái phương trình chết của những hành động luôn nằm giữa chúng tôi, và tôi chẳng biết mình có thể làm được cái quái gì nữa.

“Cậu có thấy cô ấy không?” cô hỏi. Và lúc đầu tôi đã muốn hỏi đó là ai. Nhưng rồi tôi biết và tôi nói không, và tôi hỏi, “Cậu có thấy anh ta không?”

Cô quay một góc mười độ khỏi tôi, về phía tiếng ồn, và trả lời có.

10. Norah

Màn mosh pit đó đã không nói dối. Tôi biết thế nhưng tôi vẫn lờ cái bằng chứng nó ném lại về phía mình. *Sao cậu lại dừng lại?* Một người thông thái có thể trả lời bằng một câu hỏi hay hơn: *Việc quái gì tôi lại tiếp tục chứ?*

Tôi nói với Nick, “Có.” Cậu nghĩ tôi muốn nói, Có, tôi có thấy Tal. Tôi đã không thấy Tal. Tôi thấy Tris. Sẽ dễ dàng cho Nick hơn, sau này, nếu cậu nghĩ người tôi nhìn thấy là Tal. Và cậu có thể đổ mọi lỗi lầm lên đầu tôi và cái tính thất thường của tôi. Nhưng có một lý do làm phụ nữ trở nên lãnh cảm và Nick hoàn toàn có thể nhìn vào gương nếu cậu muốn biết lý do ấy là gì.

SAO TÔI LẠI LUÔN LÀ MỘT KẺ THẤT BẠI KHỔN NẠN THẾ NÀY?

Tôi chạy ào ra khỏi phòng thay đồ, lấy chân đóng sập cửa lại sau lưng, hài lòng với tiếng làu bàu “ÁI, ĐAU QUÁ!” tôi nghe từ phía Nick. Tôi biết Nick cần vài phút ở một mình để xếp những phần tâm hồn của cậu lại đúng trật tự. Tôi cũng cần có chút thời gian để làm việc cần phải làm.

Nhưng việc tôi vừa làm lại không phải là việc cần làm. Tôi chẳng thu được sự ngạc nhiên nào. Tôi chỉ có biến thể của nó. Tôi đã tin vào sức mạnh của màn mosh pit, tin vào dấu hiệu lại-đây-nào khi Nick thửi FUCK-SHIT-COCK trên cái mic, nhìn thẳng vào tôi. Tôi biết chẳng có lý nào Tris lại xuất hiện ở câu lạc bộ này, và biết mình nên chớp lấy cơ hội trước khi nó nổ tung như Where’s Fluffy khi đang trình diễn. Tôi chưa bao giờ là cô gái chủ động trước cả, có lẽ đó là lý do tại sao tôi ra ngoài hàng đêm với Caroline và cơ hội luôn đến với Caroline mà không bao giờ đến với tôi. Và tôi đã không nghĩ gì đến việc Where’s Fluffy mở màn với bài “Take Me Back, Bitch” trong lúc tôi làm cái việc tôi đã làm ấy. Lúc ấy tôi còn bận nghĩ về bài hát thứ hai trong danh sách những bài hát Nick làm cho Tris, “Take a Chance on Me” của Abba. Chắc hẳn Dev đã lén bỏ cái gì đó vào ly

Tina Colada của tôi hoặc bài hát của nhóm nhạc Thụy Điển đó đã đem lại quá nhiều ký ức gợi cảm, bởi khi ấy tôi bỗng tham gia màn mosh pit với Dev và Hunter, tôi tin vào ban nhạc, tin vào thời gian, tin vào sự cuồng nhiệt quanh mình, thậm chí có khi còn tin vào cả Chúa và Nick. Ở giữa cái thiên đường-địa ngục này nóng như điên, và đó hẳn phải là dấu hiệu cho thấy tôi cần phải làm điều đó.

Cú đập bóng đầu tiên? Trượt. Hồng hét cả. Mắt tôi mở lớn chờ đợi hiệp hai của nụ hôn vĩ đại-khủng khiếp đó và đúng kế hoạch làm sao, tôi thấy Toni đang khám người Tris khi qua cửa và tôi biết cửa sổ cơ hội của mình đang chuẩn bị đóng sập lại, tôi muốn nói là sập lại. Tôi chỉ được cái quyết tâm, đồng thời cực kỳ ngu ngốc, vậy nên không phải hoóc môn giới tính đã khiến tôi dẫn Nick tới chỗ cái phòng thay đồ ấy trong dây lát, tôi muốn nói là giây lát; không, còn tệ hơn nữa kìa, sự ngu ngốc thuần túy đã dẫn dắt tôi, sự ngu ngốc độc quyền hiệu Norah (cái loại đi viết thư nói chuyện quay lại với bọn Bồ Cũ Xấu Xa) được lưu giữ trong óc tôi ở đẳng cấp đáng bị khinh thường nhiều hơn sự ngu dốt thường tình vì đó là nhãn hiệu đặc biệt của Norah, cái nhãn hiệu sẽ dẫn tôi đi xuống con đường tôi ghét nhất: hối hận.

Tôi thậm chí còn chẳng quan tâm tới việc vượt ve trước, tôi lao ngay vào y như làm với Tal sau khi đã nốc quá nhiều cocktail Manischewitz Passover. Tôi biết làm thế là quá sớm, Nick còn quá non, nhưng tôi đã quá sẵn sàng muốn được tan ra và muốn được chứng minh rằng tôi sẽ không để cậu lạnh lẽo thế mà đi được. Và có lẽ tôi thực sự đã chứng minh được điều đó, tôi muốn nói là tôi đã có cậu, ít nhất là tôi nghĩ tôi có. Tôi muốn nói là cậu có đáp lại, kiểu kiểu thế, hay ít nhất tôi cũng nghĩ thế, hoặc có lẽ thứ tôi tưởng là phản ứng đáp lại và hấp dẫn lẫn nhau ấy thực ra chỉ xuất phát từ việc cậu là con trai: nếu tình cờ một con búp bê Elmo cọ vào một cậu con trai thì cậu cũng sẽ phản ứng lại như thế. Nhưng khoảnh khắc ấy trôi qua quá nhanh chóng, và nếu tôi thành thật với chính mình, tôi sẽ biết đó chỉ là phản ứng nửa vời, thậm chí hầu như không phản ứng, có lẽ vì cậu nhỏ biết rằng đó là tiếng gọi của cô nàng Tủ Đá.

Tôi sẽ không tua ngay lại cảnh đó ngay đâu. Không bao giờ.

Tôi quá xấu hổ.

Tôi có thể cảm thấy sự xấu hổ cháy bùng trên mặt tôi, đóng dấu nung lên người tôi, làm tôi cảm thấy nóng bùng hơn mức sự lạnh cảm có bao giờ hình dung ra, nóng bùng lên vì căm ghét. Tôi ghét sự hối hận đang đập thành thạch trong mọi mạch máu tôi, thêm khát có được một cái bánh kẹp pho mát ngay lập tức. Tôi ghét thời gian và tôi ghét cái đêm này và nếu tôi có thật sự tin vào Chúa lần nào đó ngoài cái lần ngủ lúc này, thì tôi cũng ghét Người luôn.

Tôi thậm chí còn ghét cả Where's Fluffy. Từng là ban nhạc ưa thích của tôi, giờ sẽ được tôi nhớ cả đời là ban nhạc tôi nghe khi tôi đang chìm xuống như tàu *Titanic*, hừm. Tôi ghét Caroline vì đã bí tỉ khi tôi thực sự rất cần được nói chuyện với cô. Tôi ghét Tal vì suốt ngày cứ nói *Không đúng, chạm thế này này và Em làm sai hết cả rồi, Norah*, vì giờ Nick, cơ hội làm lại đầu tiên của tôi, cũng đã biết điều đó: Tôi mù tịt về mấy vụ tiếp xúc cơ thể này. Cứ như là cái vị Chúa trong truyền thuyết ấy đã tạo ra loài người chúng ta rồi chia thành những tập hợp con: Nhóm A có vẻ ngoài đẹp dễ, quyến rũ, và có thể thực hiện hàng loạt cử chỉ duyên dáng một cách dễ dàng (Caroline), Nhóm B là những nhân tài hóa trang triển vọng, thường suy tính kỹ lưỡng rồi cuối cùng mới hành động (Tris); và Nhóm C là những kẻ khờ còn lại (tôi) - những người Chúa đã định thế này, *Người tự đi mà làm lấy. Đừng trông chờ gì nhiều.*

Tôi lúc này cũng khá ghét Nick, nhưng có một người khác còn xếp cao hơn trong danh sách của tôi, một người tôi ghét hơn cả Saddam Hussein và tất cả những thằng khốn tên Bush cộng lại, ghét hơn cả cái gã đàn đã hủy series *My So-Called Life* (*Thứ Gọi Là Cuộc Sống Của Tôi*) và chỉ để lại cho tôi một bộ DVD quá nhỏ không nói rõ kết cục liệu Angela và Jordan Catalano có thể đến được với nhau, hoặc Patty và Graham có ly dị, hay giữa Rayanne và Sharon có chút đồng tính ngầm nào hay không. Tôi cần phải tìm cho ra cái người tôi ghét nhất, để tôi có thể hy vọng ít nhất cũng sẽ tiêu diệt được cái thứ đáng ghét kia, cái thứ gọi là hối hận ấy.

Đám đông đang đổ xô đến trước sân khấu. Ban nhạc đang chơi thì một sự tĩnh lặng không thể giải thích nổi hiện lên trên sân khấu giữa lúc Lars L. vào nhịp và chỉnh lại cái mic mà có lẽ Nick đã làm trục trặc khi cố giúp Toni lúc dàn dựng sân khấu. Lars L. biết đám đông nhiều khả năng sẽ quay lưng lại với ban nhạc nếu phải chịu chỉ một giây yên lặng, anh ta chắc chắn đã nhận thấy đám đông đang rộ lên vì anh ta hướng về phía họ mà hét, “Chúng ta sẽ chơi quái gì tiếp theo nhỉ?” và một đám punk thổ dân da đỏ đứng hàng đầu gào lên, “Chơi cái gì cũng được!” Cái đám punk ấy thậm chí còn chưa nói hết câu thì Evans E. đã vừa gào lên MỘT-HAI-BA-BỐN vừa đập trống ầm ầm, và trong một khoảnh khắc lâng lâng ảo giác, Owen O. bỗng gào lên hát chế lại một bài thánh ca thành “I’m Living on God’s LSD⁽⁹⁾” (Tôi sống nhờ vào LSD của Chúa). Trong giây lát tôi đã quên đi cảm giác căm ghét vì cơ thể tôi phải lắc lư theo thứ âm thanh chen ngang thần thánh này. Trong vòng phút đầu tiên của bài hát hai phút ấy, tôi quên đi cảm giác căm ghét vì tôi đã quên mình vào Owen O. và Evan E. và Lars L. vì họ là những vị Chúa trong kinh Phúc Âm và tất cả mọi người ở đây đều biết điều đó, đều cảm nhận được điều đó, đều cùng chia sẻ điều đó.

Nhưng rồi tôi nhìn thấy những nắm đấm huơ lên khắp xung quanh, nghe tiếng hò reo, thấy một người sống được những cánh tay giương lên trong đám đông chuyển quanh, và ngay cả trong ánh sáng mờ nhạt này tôi cũng không thể lầm được những màu sắc bạo hung trên người con ông chúa ấy. Tris là người đang được đám đông công kênh, chuyển về phía trước sân khấu và tràn trề hy vọng được chọn đưa ra hậu đài.

Thế là tôi lại quay lại với cảm giác căm ghét.

Tôi rẽ đám đông đi như cái lão Moses đó, tôi thực sự nghĩ thế đấy, tôi giống như một vị tướng năm sao, Tổng tư lệnh Con Khốn Bực Tức trên xe tăng chiến đấu riêng, rít lên phóng qua sa mạc và không ai nên kém khôn ngoan đến mức ngáng đường. Chỉ trong vài giây tôi đã ở giữa đám đông và khi đến lượt tôi đẩy Tris về phía sân khấu, thay vì ngửa tay ra nâng chân cô ta, tôi tóm lấy nó khiến cô ta ngã ra sàn nhưng đám đông cũng chẳng thèm

quan tâm, họ đã chuyển sang công kênh người khác, Lars L. chỉ tay vào nạn nhân mới và gật đầu ĐÚNG tới đám bảo vệ.

Tris đứng dậy, rồi giơ tay lên xoa đầu. “ĐAU QUÁ ĐI MẮT!” cô ta gào lên với tôi và nếu cô ta cũng rít lên “ỒI!” như Nick, tôi sẽ còn ghét cô ta hơn nữa. Tôi giật lấy cái tay đang xoa đầu của cô ta và dẫn cô ta qua đám đông, giờ tôi trở thành lính Stormtrooper đang bắt con tin. Tôi chẳng buồn nói “chào” với Dev và Hunter, hai kẻ chỉ nhìn chúng tôi đi từ khoe mắt he hé giữa nụ hôn kiểu Pháp của họ.

Khi chúng tôi đã ra ngoài và tôi lại có thể thở bình thường, có thể cảm nhận được cái lạnh của không khí buổi sáng đầu xuân, tôi bắt thấy cảm ghét nhưng càng mệt hơn. Giờ chỉ có tôi và Tris ngoài này, cùng những kẻ hút hít và chích choác đứng tựa cạnh bức tường gần đấy, không gian khá yên tĩnh ngoại trừ tiếng ghi ta của Lars âm âm xuyên bức tường và tiếng còi taxi trên phố. Cuối cùng tôi cũng đã có thể nghe thấy tiếng của chính mình, và tôi nói, “Tại sao?” với Tris, nhưng thực ra là tôi đang quát lên “TẠI SAO?” vì tai tôi vẫn chưa thích nghi ngay với tiếng động có tần số đề xi ben thấp. Nhưng ngay lập tức nhịp tim tôi tăng tốc, chậm dần, thoải mái dần, thoát khỏi sự ngột ngạt của câu lạc bộ đó, những tiếng ồn đó, quá nhiều người trong đó, những người chắc chắn biết sự xấu hổ và hối hận của tôi.

Cô ta là lý do tôi không thể tiến thẳng tới với Nick, và tôi muốn biết tại sao.

Tris tựa vào bức tường gần đó và dụi mắt. “Tôi mệt chết được,” cô ta nói. “Mà cậu không phải gào lên thế.” Caroline nói đúng, cô ta thực sự thích mặc đồ giả da vì chẳng đời nào Tris lại đi làm hồng đồ da thật bằng cách tựa mông vào tường mà tụt người ngồi phịch xuống đất cả. Tris dựa vào tòa nhà, xoa gối, mặt vùi vào đầu gối.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ta. Tôi hỏi cô ta lần nữa, “Tại sao?” và cô ta nói, “Nick à?” và tôi đáp, “Ừ.”

Cô ta trông cứ như sắp ngủ đến nơi. Mắt hấp háy, giờ khi thoát khỏi giới hạn câu lạc bộ, trông cô ta gần như đáng yêu. Cô ta là thế đấy. Cô ta sẽ đưa bạn đến phần tính cách khó chịu nhất của mình, rồi làm một cú lội ngược dòng ngoạn mục vào phút thứ chín mươi để trở thành một sự hiện diện khá là dễ chịu.

Caroline và tôi quen cô ta từ hồi tham gia nhóm Hướng đạo nữ, nhưng cô ta chưa bao giờ là cái gai siêu nhức cho tới tận thời trung học, sau khi cả những tín đồ Giáo Hữu cũng không thể chịu nổi Caroline và tôi đã theo Caroline chuyển từ trường Friends Country Day tới Sacred Heart để học năm thứ nhất và thứ hai trung học phổ thông. Tris đã nghĩ việc chúng tôi xuất hiện tại trường cô ta là sự xuất hiện của những người cùng sở thích tính tình với cô ta, và cô cứ lẻo đẻo theo chúng tôi khắp nơi như một con cún con, muốn được hòa vào thế giới âm nhạc Manhattan của chúng tôi. Cô ta thậm chí không hiểu được rằng tôi và Caroline luôn là Nhóm hai người, luôn nghiêm ngặt như thế. Tris nghĩ cô ta là người trong nhóm vì cô thích cùng loại nhạc và chẳng ai ở trường chịu dây với cô ta, một đứa cũng lập dị như tôi và Caroline. Chúng tôi thỉnh thoảng cũng chấp nhận một nửa cô ta; radar cảm thụ âm nhạc của cô ta quả cũng khá tử tế, dù nhiều lúc hay tự biến mình thành con ngốc - nhảy như con điên, hát theo sai nhạc - bất cứ khi nào chúng tôi dẫn cô ta tới một câu lạc bộ âm nhạc nào đó. Nhưng nếu gặp Tris một mình trong quán Starbucks nào đó, cô ta sẽ rất bình thường, ít nhất cũng chịu được - cô ta không cười quá to, không quá cố tỏ ra sành điệu. Cô ta còn là vị cứu tinh của tôi với cái que thử thai âm tính.

Tôi muốn - nhưng tôi không thể - ghét cô ta được.

Cô ta hé một mắt nhìn tôi. “Cậu hẹn hò với cậu ta hay thế nào đó à? Cậu thích cậu ta không?”

“Có,” tôi nói, vì tôi không muốn nói dối, và rồi, “Cũng không hẳn,” tôi sửa lại, cũng vì tôi không muốn nói dối, rồi cuối cùng là, “Không,” vì tôi không muốn nói dối. Nick là - đã là - cái thứ này, cái người này, tôi ngẫu nhiên phát hiện rồi nhận ra rằng tôi muốn - và khi tôi đã thử, tôi khao khát

được có - nhưng tôi biết tôi phải chấp nhận thất bại vì cả cái đêm này hoàn toàn chỉ là một việc ngẫu nhiên, rõ ràng là thế. Tim tôi đau theo đúng nghĩa đen luôn, cái thứ đó không phải là giả vờ; nó tự nhiên đau trong một khoảng dịch chuyển thời gian ngăn ngui những khao khát, mong đợi và tin tưởng, nhưng rồi chẳng có được. Tôi đang đùa với ai chứ. Thứ tuyệt nhất về Nick là những thứ cậu ta chẳng biết rằng tôi biết cậu ta có - những lời nhạc, danh sách các bài hát, sự chung thủy - và tất cả những thứ ấy, đều hiến dâng cho Tris.

“Cậu có kể với cậu ta về tôi không?” cô ta hỏi. Vì ở trường, trong căng tin, giữa tất cả những cô gái dễ thương theo Công giáo xếp hàng như những quân cờ domino tẻ nhạt bên mấy cái bàn, tôi, Caroline và Tris, với khuyên, và áo đồng phục lập dị siêu bó sát màu Gothic của C và T (tôi thì không), Tris ngồi khoác lác về tất cả những cậu con trai cô ta từng hẹn hò, những câu lạc bộ cô ta đến, những khoản sau sân khấu, vì cô ta muốn gây ấn tượng với Caroline. Nhưng khi chỉ có hai chúng tôi trong lớp, Tris sẽ cho tôi xem những bản nhạc Nick làm cho cô ta, những bài hát cậu viết cho cô ta, bài luận nhập học trường FIT cậu giúp cô ta viết.

“Không, tôi không nói gì với cậu ta hết,” tôi nói. Tôi thấy nhẹ cả người vì mình đã không nói. Tôi không muốn là cô gái cố tìm hiểu cậu ta, còn tất cả những gì cậu ta biết về tôi là tôi có biết về Tris. “Sao cậu lại làm thế?” Tôi không biết mình muốn có câu trả lời cho câu hỏi sao nào - sao cô lại lừa dối cậu ta, hay sao cô lại để cậu ta đi.

“Tôi đói,” Tris nói, và tôi phải đồng ý, “tôi cũng thế.” Cô ta đứng dậy, tôi nắm cái tay cô chìa ra để kéo tôi lên, và tôi không còn nghĩ đây là về việc bắt tay giữa các tù nhân nữa.

Chúng tôi đi bộ tới cửa hàng tạp hóa Hàn Quốc 24/24 phía bên kia đường, và như một bản năng tự nhiên cả hai chúng tôi cùng đi thẳng tới khu bán bánh quy và cô ta mở một gói Chips Ahoy còn tôi mở một gói Oreo rồi cùng nhai nhóp nhép ở giữa lối đi, và người chủ đứng ở quầy thu

ngân nói gì đó đại loại, “Các cô phải trả tiền đấy!” và Tris và tôi cùng nói kiểu như, “BIẾT RỒI!”

Cô ta tựa đầu vào một giá bày bánh Fig Newtons và nói, “Chuyện là thế này. Tôi gặp Nick. Và tôi muốn có cậu ta và tôi đã có cậu ta nhưng cậu ta không muốn từ bỏ, và cậu là một người tuyệt quá thể, tôi không thể bỏ cậu, dù đã có thêm những anh chàng khác đi chẳng nữa.” Cô ta cho ngón cái vào miệng, cạy một mẫu sô cô la dính giữa kẽ răng. “Nhưng rồi mọi chuyện tiến đến mức cậu chọn trường đại học vì tôi, vì nghĩ là chúng tôi có tương lai, tôi muốn nói là cậu ta sẵn sàng bỏ hết tất cả những trường tốt khác, chịu học ở Rutgers chỉ để được gần tôi, và tôi nghĩ thế này, việc này không thể xảy ra được, cậu ta không được làm thế. Cậu ta đã nói ‘Anh yêu em,’ và, cậu biết đấy, tôi đơn giản là không có cái cảm giác như thế. Tôi biết nói ra câu đó mà không được người kia đáp lại thì hẳn rất khổ, và tôi nghĩ đã đến lúc phải giải phóng cho cậu ta, để cậu ta có thể tìm một người khác, một người có thể nói lại cái câu đó cho cậu ta, vì một người nào đó nên nói thế với cậu ta. Tôi nghĩ sau này cậu ta sẽ còn đau đớn hơn nếu tôi cứ để cậu ta tin rằng cậu ta có thứ cậu ta không có, thế là tôi đã chọn cái cách tàn nhẫn đó. Tôi không đáp lại ‘Em yêu anh’ với cậu ta, mà tôi nói là ‘Hết rồi.’ Tôi mười tám tuổi, sắp chuyển lên thành phố để học tiếp, bắt đầu cuộc đời của mình. Tôi muốn có chút vui vẻ. Tôi không muốn bó buộc và ‘Em yêu anh.’ ”

Cô ta ngừng lại để ực thêm một miếng Chips Ahoy nữa. Khi đã nuốt trôi nó, cô nói, “Tôi suy nghĩ có sâu xa quá hay đại loại thế không?”

Nietzsche Tris khốn có lẽ cũng có lý. Tal đã nói với tôi là anh ta yêu tôi, và nói đi nói lại như thế, nhưng người ta không nói điều ấy với một ai đó rồi nói với người đó rằng người đó chưa đủ kinh nghiệm giường chiếu và nên đọc một cuốn sách hay cái gì đó để học thêm đi, hay người đó nên thử bôi son màu đỏ đậm và mặc váy thật bó để trông nóng bỏng như bạn thân nhất của họ một lần xem sao. Nếu Tal không dối tôi khi anh ta nói rằng anh ta yêu tôi, có lẽ tôi đã không thành người chẳng có tương lai như giờ đây, một con ngố quá gà đến nỗi tự cho phép bản thân tin vào một giấc mơ hảo

huyền từ một vị thánh hảo huyền. Tôi cũng chẳng chắc tôi đã bao giờ thực sự thích Tal nữa, nói gì đến yêu anh ta, và tiện đây, Tal, tôi tin là người Palestine nên có chính phủ của riêng mình.

Đúng một lần trong đời, tôi chẳng nói được gì. Tôi vừa ăn cái bánh Oreos thứ mười ba liên tiếp trong vòng chưa tới năm phút. Khi mồm nói lại được, tôi nhìn vào cái gương chống trộm treo sau lưng Tris và trước mặt tôi và biết tôi đang nói với cái miệng đen kịt vì bánh Oreos. “Cậu phải nói cho cậu ta biết lý do, Tris. Cậu ta cần được biết. Phải biết lý do thực sự thì cậu ta mới thôi suy sụp thế này.”

Thế là Nick sẽ không phải trải qua chương trình hồi sức của tôi nữa rồi. Không sao. Cậu sẽ kiếm được một cô nào đó, cô ta dành cho cậu, trở thành một cậu bạn trai tuyệt vời vào một ngày nào đó. Cậu sẽ là tình yêu cả đời của một cô gái may mắn nào đó, và có lẽ sau khi tôi đã ngủ được một chút sau cái đêm hoành tráng này, tôi sẽ vui với niềm vui của cậu và cái tương lai cậu muốn nắm lấy, một khi Tris đã thực sự giải phóng cho cậu. Thế là tôi sẽ chẳng là phần nào trong đời cậu cả trừ một dấu chú thích “đã từng hẹn hò”. Vậy là tôi sẽ có cả một cuộc đời cô đơn đang chờ đón phía trước. Thế cũng ổn luôn. Có rất nhiều nghề dành cho những cô gái lãnh cảm. Tôi có thể cống hiến đời mình cho những việc làm có ý nghĩa. Tôi sẽ trở thành một nhà nhân đạo của Liên Hợp Quốc (này, Tal, tôi cũng rất tin vào Liên Hợp Quốc đấy nhé, đồ đáng ghét). Tôi đã có hai năm theo học trường Công giáo. Tôi có thể làm một bà xơ dù tôi chẳng phải tín đồ gì. Tôi sẽ học cách giả vờ có đức tin như Nick vừa vờ vệt với tôi. Tôi sẽ coi sóc kinh Phúc Âm của đam mê, lòng tốt và khoái lạc, luôn luôn dùng bao cao su, từ những quốc gia bị nạn đói hoành hành cho tới những vùng chiến sự chết chóc. Có lẽ tôi sẽ thành một bà xơ đi hôn những bà xơ khác - ôi, tôi có thể tìm Becca Weiner hồi ở trại mùa hè và hỏi xem liệu cô ta có muốn làm cùng hay không - nhưng tôi biết là vài trăm năm tới đây khi vị giáo hoàng thời hậu tận thế quyết định có nên phong thánh cho tôi hay không, bà/ông ta sẽ nhìn những hành động bốc đồng đó theo cách khác và nghĩ bụng, Ồi, hồi đó Thánh Norah đang tuyệt vọng thôi mà - chuyện đó xảy ra với tất cả chúng

ta. Thế rồi tôi sẽ bay lơ lửng trên cái không gian thiên đường-địa ngục của mình, có lẽ khá gần với Vòng Bắc Cực ở nhà tôi, biết rằng mình trở thành nữ thánh được đều là nhờ cái đêm này. Thế nên tôi phải cảm ơn Nick, chứ không nên ghét cậu.

“Cậu đang mặc áo jacket của cậu ta,” Tris nói. “Cậu ta chưa bao giờ để tôi mặc áo jacket của cậu ta.”

Toàn bộ những hành động của Tris đã gây ra cho tôi cái đêm thiên đường lai địa ngục này, nên tôi cũng chẳng phiền gì cái việc để cô ta trả tiền bánh Oreo cho tôi cả. Tôi mặc kệ cô ta tại quầy thanh toán, lục tìm ví. Tôi đã sẵn sàng về nhà. Tôi đã sẵn sàng về ngủ trên cái giường của chính mình, để thức dậy vào buổi sáng hôm sau và soạn ra một bản kế hoạch cuộc đời, và có lẽ sẽ nói chuyện với ba mẹ về việc cả nhà chúng tôi nên khuyên Caroline đi kiếm sự giúp đỡ đâu đó đi vì nếu đã tới nước ai cũng thấy giao du với Tris dễ chịu và ít đáng sợ hơn với Caroline thì hiển nhiên ở đây có một vấn đề rất lớn cần được giải quyết.

Tôi tiến thẳng ra chỗ cửa, nhưng vẫn kịp chưa vài câu thông thái kiểu nữ thánh với Tris, “Lần sau nhớ cẩn thận hơn đấy, mẹ trẻ,” tôi nói với cô ta.

Cô ta chẳng thèm ngẩng lên khỏi cái ví đang lộn tung hết cả lên của mình, cô ta chỉ chìa cái ngón giữa có móng sơn đen-vàng-pha-màu-thạch-anh-đúng-kiểu-con-gái-vùng-Jersey về phía tôi. “Được thôi, mẹ trẻ,” cô ta gọi với theo.

Tôi có đủ tiền để đi taxi thẳng về nhà và mọi tài xế có thể biến ngay nếu định lên lớp tôi về chuyện cước taxi tới Jersey. Tôi nhìn ra ngoài phố để tìm xe nhưng thay vì thế lại thấy Nick, tựa vào một cột điện thoại ngoài cửa hàng.

Tôi không định ghét nữa đâu, hay xấu hổ, hay hối hận nữa. Tôi quá mệt mỏi để làm mấy thứ ấy rồi, quá kiệt quệ và cũng quá được hồi sinh.

Tôi đi về phía cậu, làm dấu thánh từ trán xuống ngực rồi sang hai bên tim cậu, Nhân danh Cha, Con, và Thánh Thần Norah. Rồi tôi vuốt cái má

ấy của Nick lần cuối cùng, vì tôi muốn được chạm vào cậu lần cuối, tôi xứng đáng được thế. Tôi nói với cậu, “Cậu được tự do.”

Tôi bỏ đi, cho ngón út và ngón trỏ vào miệng để huýt sáo gọi taxi, hoàn toàn cô đơn trong lúc tảng sáng, lọt thỏm giữa Lower Manhattan rộng lớn xấu xa, nhưng được bảo vệ bởi tấm mạng thần thánh của Salvatore trên hai vai.

Tôi vẫn đang giữ cái áo jacket của Nick.

11. Nick

Cô thật đáng ghét.

Cô thật đáng ghét vì đã chui vào cái xe taxi đó. Cô thật đáng ghét vì đã làm đầu tôi loạn lên. Cô thật đáng ghét vì chẳng biết mình muốn cái gì. Cô thật đáng ghét vì đã lôi tôi vào. Cô thật đáng ghét vì là một người hôn quá giỏi. Cô thật đáng ghét vì đã phá hoại buổi diễn ban nhạc ưa thích của tôi. Cô thật đáng ghét vì gần như chẳng nói gì với tôi khi bỏ đi. Cô thật đáng ghét vì không chịu vẫy tay chào. Cô thật đáng ghét vì đã làm tôi hy vọng. Cô thật đáng ghét vì đã làm hy vọng của tôi trở thành vô vọng. Cô thật đáng ghét vì đã bỏ đi cùng với cái áo jacket đáng ghét của tôi.

Tôi thật đáng ghét.

Tôi thật đáng ghét vì cứ luôn bị rơi vào những tình huống kiểu này. Tôi thật đáng ghét vì cứ hay quan tâm. Tôi thật đáng ghét vì không biết nói ra những lời có thể làm cô ở lại. Tôi thật đáng ghét vì đã *không biết* tôi muốn gì. Tôi thật đáng ghét vì đã vẫy tay chào. Tôi thật đáng ghét vì đã không hôn lại cô ngay lập tức. Tôi thật đáng ghét vì đã đẩy lên hy vọng. Tôi thật đáng ghét vì đã không có nhiều hy vọng mang tính thực tế hơn. Tôi thật đáng ghét vì đã đưa cho cô cái áo jacket đáng ghét của tôi.

Ghét.

Giá như tôi đã không ở thêm hai phút trong cái phòng thay đồ ấy, nhìn chăm chăm vào gương, như thế mặt tôi sẽ đột nhiên nói cho tôi hay những câu trả lời mà đầu óc tôi không có. Giá như tôi đã có thể đâm xuyên qua đám đông thay vì bị kẹt trong cái mê cung người hỗn độn đó. Giá như tôi đã thấy cô trong cái cửa hàng tạp hóa đó trước khi cô đi ra chỗ cửa. Giá như tôi đã nói gì đó khi thấy cô tới. Giá như tôi có thể làm được bất cứ điều gì trong cái đồng giá như này - liệu tôi có thể ngăn cái kết thúc hồng bét không thể tránh khỏi này, cái cú đâm toàn lực khốn kiếp này không? Niềm kiêu hãnh của tôi đã đóng sập cửa cơ hội của tôi lại, sự đau đớn trong tôi đã

đóng sập tinh thần tôi xuống, và chúng cùng nhau đề lên hy vọng của tôi và để cô đi mất.

Quay lại câu lạc bộ một mình đồng nghĩa với thất bại. Đứng ngoài nhìn theo ánh đèn đỏ cuối xe taxi của cô đồng nghĩa với thất bại. Về nhà rồi nằm lăn ra đồng nghĩa với thất bại. Ngồi ngay xuống vỉa hè và nhìn chăm chăm vào lề đường đồng nghĩa với thất bại - nhưng đó là thất bại gần tôi nhất nên thế là tôi ngồi xuống và bắt đầu dỗi theo mép vỉa hè. Tôi cúi rạp người xuống ngang tầm bàn chân, cái nơi chính xác là dành cho tôi. Chân ngang miệng, bị người khác đạp lên, đá tôi đá tôi đá tôi. Đây là phố Ludlow nên những đôi giày đi ngang qua tôi đều mang phong cách nửa bụi phỉ nửa gợi tình. Những đôi giày thể thao màu chói, giày cao gót lênh khênh, bốt gót nhọn cho cả đàn ông lẫn phụ nữ. Nếu có cây ghi ta của mình ở đây, tôi có thể kiếm chút tiền lẻ. Nhưng thay vào đó tất cả những gì tôi hiện có là những bài hát vang lên loạn xạ trong đầu. Tất cả đều buồn. Tất cả đều đầy cay đắng. Và đó là tất cả những gì tôi có.

Tôi đã không để cô đi. Cô tự đi. Đó không phải là lỗi của tôi.

Cô tự làm thế.

Cô có thể không làm thế mà.

Cái thứ cảm giác này mới quen thuộc làm sao.

Sao chúng ta cứ phải bận tâm làm gì chứ? Sao chúng ta cứ dễ dàng để bản thân phải chịu những tổn thương như thế cơ chứ? Đó có phải vì cô độc? Đó có phải vì sợ hãi không? Hay chỉ để trải nghiệm những giây phút lâng lâng khi được thuộc về một người khác? Norah, cậu có biết nó đơn giản chỉ là cái cách cậu kéo tôi khỏi sàn nhảy không? Cậu chẳng cần phải hôn tôi để đưa tôi đến đó. Và giờ tôi đã biết thế. Và giờ tôi có thể nói thế. Và giờ cậu đã đi mất.

Việc này là lỗi của tôi à?

Việc này thật đáng ghét.

Cái sự bắn khoăn này thật đáng ghét. Cái việc cứ cố mãi cố mãi này thật đáng ghét. Cái ý tưởng hai người có thể trở thành một đôi lý tưởng này thật đáng ghét. Sự vô dụng này thật đáng ghét. Việc trông chờ một điều gì đó xảy ra khi có lẽ nó chẳng bao giờ xảy ra thật đáng ghét.

“Ôi, Nick - cô ta đã làm gì anh vậy?”

Báo Hồng - giày hở mũi hồng. Tôi ngược nhìn lên, và mới hay ho làm sao. Vì tôi thề người đang đứng trước mặt tôi đây là Tris, nhìn đầy tôi đầy vẻ cảm thông. Giống như ở trên một chương trình truyền hình khi người mẹ đã chết thỉnh thoảng lại hiện về để nói chuyện. Một chuyện không thể, nhưng vẫn xảy ra đúng lúc bạn mong chờ bà ấy nhất.

“Tris,” tôi nói, vì tôi chẳng nghĩ ra từ nào khác để nói cả.

Cô lắc đầu, phúi phúi một chỗ trên vĩa hè rồi ngồi xuống cạnh tôi.

“Norah đâu rồi?” cô hỏi.

Tôi nhún vai. “Có lẽ được ba phần tư quãng đường qua đường hầm Lincoln rồi.”

“Cô ta chẳng bao giờ làm gì ra hồn,” Tris nói, lôi một điều thuốc lá ra, rồi giơ cái bật lửa về phía tôi để tôi châm. “Chẳng bao giờ. Đặt cô ta vào một chỗ rồi cô ta sẽ không chịu thừa nhận rằng chỗ đó có tồn tại. Có một lần bọn em rủ nhau đi bơi trần. Chẳng phải vấn đề lớn gì. Nhà ai chả có bể bơi. Ai chả biết việc đó là thế nào. Nhưng em có thể nói ngay rằng Norah sẽ không đời nào chịu làm thế. Cái gã cô ta thích - trời ạ, hình như hồi đó là Andy Biggs thì phải - ừm, cậu ta sẽ đến đó. Và cô không muốn gặp cậu ta trong tình trạng như thế. Nhưng cô ta có phản đối không? Không. Cô ta có tranh cãi không? Không. Cô ta vẫn đi cùng với bọn em, làm DJ một hồi, và khi đến lúc bọn em cởi đồ và nhảy xuống nước thì cô ta biến mất. Đi bộ hai dặm về nhà mà không thềm nói một lời nào. Hôm sau, cô ta còn chẳng thềm giả bộ ốm đau hay thế nào nữa. Thậm chí chẳng buồn giải thích nữa.”

Cô chưa bao giờ nói nhiều từ như thế này với tôi trong vòng bốn tuần qua - không, lâu hơn thế ấy chứ. Vì càng về cuối thì từ ngữ càng bay biến

hết. Trừ những từ phải chờ cho tới hết đêm mới được thốt ra.

Tôi không biết mình có thể chạm vào cô được không nữa. Tôi muốn nói là, với tay ra độ vài phân nữa và để tay tôi chạm vào cánh tay cô. Để lại xem cảm giác thế nào. Để thử xem nó có giống trong quá khứ không, hay giờ đã mang một cảm giác khác.

“Đừng,” cô nói, “đừng có mơ mộng hão huyền gì về em nữa, Nick. Vì nếu anh làm thế, em sẽ biến khỏi chỗ này còn nhanh hơn Norah đấy. Hiểu rồi chứ?”

Tôi gật đầu. Cố không nhìn vào làn da của cô.

“Tốt.” Tris nhả một làn khói thuốc. “Em không muốn nói về chuyện của chúng ta.”

Em đã bao giờ muốn nói đâu, tôi nghĩ.

Khi ai đó chia tay với bạn, vẻ đẹp của họ - thứ bạn đã từng rất thỏa mãn khi được sở hữu - đột nhiên trở nên thật chẳng công bằng chút nào. Với Tris bây giờ cũng vậy. Cô thậm chí còn xếp cho mình vào góc dưới ngọn đèn đường để bóng đổ xuống đúng chỗ. Nó như một lời khiển trách.

Chúng tôi ngồi trong yên lặng được độ một giây. Cô rít một hơi. Trông cô như trong xi nê còn tôi chẳng khác gì nhân vật hài kịch truyền hình. Sự yên lặng chẳng làm phiền gì cô, nhưng nó làm tôi phát khùng. Thế là tôi làm cái việc tôi vẫn luôn thề sẽ không bao giờ làm và rồi luôn thấy mình kiểu gì cũng làm: Tôi ném “Anh nhớ em” vào cái khoảng lặng ấy. Thậm chí cả tôi cũng thấy những lời ấy nghe thật trống rỗng. Như thế tôi đã không nói cho đúng người cần nghe.

“Đừng lại bắt đầu thế nữa.” Tris nói, nhưng không hề day dã như tôi dự tính. “Câu đó chẳng chứng tỏ điều gì trừ việc em không cảm thấy như thế.” Cô lại rít thuốc, dỏng một tai về phía câu lạc bộ. “Tối nay họ khủng thật nhỉ? Em đã nghĩ thành công lớn quá sẽ hủy hoại họ, nhưng có lẽ em đã lầm. Lẽ ra em nên ngủ với Owen O. khi có cơ hội. Rồi em sẽ để anh ta

thoải mái với bất cứ ngôi sao nhí nào đến với anh ta trước. Chỉ mong họ đừng có đặt tên con gái mình theo tên một loại quả ngổ ngẩn nào đó.”

“April,” tôi nói.

“Cái gì?”

“April. Em từng bảo muốn đặt tên cho con gái của chúng ta là April.”

Tris bắn cho tôi một cái nhìn tò mò. “Em đã nói thế à? Không biết nên thấy việc anh nhớ được cả chuyện đó là ngọt ngào hay thật đáng sợ đây.”

Tôi đã tìm được đủ can đảm để hỏi, “Không phải là với em thì ngọt ngào luôn đồng nghĩa với đáng sợ sao?”

Cô nhếch mép cười trước phân tích đầy của tôi và gật đầu. “Có lẽ vậy. Xin lỗi.”

“Xin lỗi gì?”

“Ừ. Xin lỗi.”

Cô lại kéo thêm tro thuốc về phía mình, không nhìn vào tôi mà vào những cô cậu punk đang đi ngang qua phố.

“Tris, anh...”

“Anh có thích cô ta không?”

“Cái gì cơ?”

“Norah. Anh có thích cô ta không?”

“Em có thể thích một người làm em phát khùng được không?”

“Mọi lúc luôn.”

“Anh có làm em phát khùng không?”

Nó thực sự chỉ là một câu hỏi, nhưng lần này Tris bực mình thực sự, vẩy điếu thuốc về phía tôi làm tàn thuốc vương vãi hết lên áo tôi.

“Im đi, được không?” cô nói. “Đủ rồi. ĐỦ RỒI. Đúng, anh làm tôi phát khùng. Vì không những không thể buông tay, anh thậm chí còn không nhận

ra rằng thứ mình đang cố níu kéo *thậm chí còn không tồn tại nữa*. Anh nghĩ tôi đã làm tổn thương anh?Ồ, tôi còn có thể làm tổn thương anh nhiều hơn nữa kia.”

“Bằng cách nào?” tôi hỏi.

“Bằng việc *nói sự thật*, Nick ạ. Tôi đã nghĩ anh có thể nhận ra. Tôi đã nghĩ anh có thể hiểu được. Tôi hoàn toàn chẳng hề hay biết là anh có thể làm bản thân trở nên mù quáng đến thế. Và phải, tôi hoàn toàn có thể bước ngay ra và nói thật to những lời đó lên. Nhưng anh dễ bị tổn thương đến nỗi tôi không bao giờ có thể làm được việc đó. Và rồi rốt cuộc tôi vẫn làm anh đau. Nhưng trời ạ, Nick - anh cần bị đau. Anh cần bị sự thật đá vào người.”

“Giống bị dao đâm hơn là bị đá đấy,” tôi nói với cô, chỉ để cô biết thế thôi.

“Với tôi thì là đá,” Tris trả lời. “Nhưng thế nào cũng được. Chuyện của chúng ta đã xong rồi. Nhưng chuyện của anh với Norah thì chưa. Để tôi cho anh vài lời khuyên miễn phí nhé. Cô ta thực sự là một vận động viên chạy đầy - cô ta sẽ chạy biến đi mọi lúc mọi nơi mà không thèm nói một lời nào đâu. Nhưng vấn đề nằm ở đây - anh không phải là một người thích chạy. Và tận sâu tâm hồn, tôi nghĩ Norah cũng không muốn chạy đâu. Chỉ đơn giản là cô ta nghĩ cô ta phải làm thế thôi. Một phần có lẽ là vì cô ta là một con bé học giỏi đáng ghét không có lấy một chút cảm nhận về thời trang. Và một phần là vì cô ta là một con người đáng ghét.”

Cô nói đúng, và nghe cô nói cũng giống như đang nghe khiển trách vậy. *Sao chúng tôi lại không có được những cuộc hội thoại như thế này khi chúng tôi còn bên nhau?* Và rồi tôi nhận ra việc mình đã làm - tôi đã biến khi chúng tôi còn bên nhau thành một cái nơi biệt lập, xa cách. Tôi vẫn cảm thấy bị tổn thương, nhưng tôi đã ít có cái cảm giác muốn dập tắt nó đi hơn.

“Tôi xong mọi chuyện với anh tối nay rồi,” Tris nói, đứng dậy. “Tìm cái người chết tiết ấy và cùng nhau có những đứa con chết tiết đi. Đừng có đặt tên chúng theo tên các loại quả hay các tháng. Sáng tạo một chút và cứ đặt tên chúng sao cho giống tên trẻ con ấy.”

“Nhưng cô ấy đi mất rồi,” tôi nói.

Tris khịt mũi. “Nick, Norah chưa *đi mất*. Cô ta hiển nhiên là vẫn đang ở *một nơi nào đó*. Tất cả những việc anh cần làm là tìm ra nơi đó là nơi nào thôi.”

“Có gợi ý gì không?” tôi hỏi.

“Không.” Tris trả lời, lại bước ra khỏi cuộc đời tôi một lần nữa. “Anh phải tự làm thôi.”

Tôi để cô đi. Tôi nhìn cô đi về phía tiếng nhạc âm âm dội ra từ cánh cửa mở toang của câu lạc bộ.

Rồi tôi nhìn lại về phía vỉa hè và cố ngời vạch ra những khả năng.

12. Norah

Tôi vẫn thấy đói.

Tôi cũng vẫn thấy mệt, và vẫn hơi hơi thích thú với cái tương lai làm nữ thánh của tôi nữa, hơi hơi nhưng vẫn có. Tôi gặm bánh. Cái bánh Oreo ỉu tôi đang nhâm nhi trong taxi đây, với phần bánh ẩm thay vì giòn, phần kem trắng đã gần như sền sệt - như một cái bánh sandwich kẹp kem giữ ở nhiệt độ phòng - ngon tuyệt, nhưng còn lâu mới giúp giảm cơn đói này. Tôi không biết tiếng rồn rột đang đến từ bụng tôi hay từ miền phụ cận Bắc Cực quanh đó, những vùng mà trước đó đã bị tan chảy một cách quái đản trước tác dụng của hiệu ứng nhà kính đến từ sự gần gũi với Nick.

“Chúng ta có định đi không vậy?” người lái xe taxi hỏi tôi. Chúng tôi đã ngồi qua năm lần đèn đỏ ở ngã tư Houston và West Broadway trong lúc chờ tôi quyết xem định đi về đâu. Người lái xe cố chịu sự trù trừ của tôi vì ông ta hy vọng tôi sẽ không làm theo lời đe dọa rằng một là muốn được chở về Jersey và hai là đệ đơn khiếu nại nếu ông ta còn dám nói vài câu ngu ngốc về chuyện chở tôi rời khỏi thành phố.

“Thế về đâu, thưa cô?”

TÔI BIẾT THẾ QUÁI NÀO ĐƯỢC!

Tôi chỉ có thể có hai dòng suy nghĩ có lý thế này. (1) Tôi muốn ăn thêm bánh Oreo ỉu từ cái cửa hàng tạp hóa Hàn Quốc đó, và (2) tôi không muốn vì một tên ngốc ngớ ngẩn nào đó mà tôi lại ngừng thích Where's Fluffy. Tôi cần phải xóa cái ký ức về bài hát của Fluffy mà tôi ưa thích, cái bản thánh ca tôn vinh quyền của người đồng tính “Lesbian Lap Dance”, xóa cái việc nó là ký ức cuối cùng của tôi về ban nhạc ấy, bài hát họ chơi khi cô thần đồng quyết định cầm tay Nick để nhảy điệu lap dance của chính chúng tôi. Tôi cần phải quay lại cái câu lạc bộ đáng ghét ấy.

“Quay lại Ludlow,” tôi nói với người tài xế.

Tôi đã đi quá xa với Nick, hay vẫn chưa xa đủ? Hay đơn giản chỉ là vì tôi không hấp dẫn? Tôi lẽ ra không nên xóa những cái thư rác quảng cáo vitamin giúp làm ngực tròn và đầy đặn hơn. Ngực tôi lớn hơn Caroline và Tris nhưng lại phát triển theo hướng không hợp lý - quá cỡ và chĩa sang hai bên thay vì cao và gọn gàng. Có lẽ đã đến lúc tôi cần tỉnh dậy và chấp nhận cái sự thật rằng tôi cần phải có một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ.

Người lái xe thở dài, lắc đầu, rồi làm một cú quay đầu xe trái lượt qua bốn làn đường từ nơi suốt này giờ chúng tôi đã ì ra bên vệ đường. Ông ta vặn to loa radio, có lẽ để mong sẽ không phải nghe tiếng tôi nếu tôi tự nhiên lại đổi ý định lần nữa. Làm sao mà một người từng chơi ở vị trí dự bị cho đội bóng đá Kazakhstan lại trở thành một người lái taxi ca đêm giữa Manhattan và ngồi nghe đài Z100 thay vì 1010 WINS (toàn tin tức, toàn tin đáng chán, lúc nào cũng thế), việc tôi đã luôn coi là một quy luật bất di bất dịch của nghệ thuật bắt đài trên các xe taxi, tôi cũng không biết nữa. Mỗi người đều có một câu chuyện riêng mình.

Britney cổ lỗ đang hát trên kênh nhạc pop; cô ta biết thế nào là chất độc⁽¹⁰⁾. Nick hẳn phải nghĩ tôi là chất độc, lao vào cậu ta trong phòng thay đồ ở một buổi biểu diễn của Fluffy. Cậu còn chẳng cố ngăn tôi lại khi tôi rời căn phòng đó, hay khi tôi rời cậu để đi về phía cái xe taxi. Cậu thậm chí còn chẳng thèm vẫy tay chào.

Cái xe đang phi xuống đường Bowery, rú còi khi tới gần cái cầu lạc bộ nơi đầu tối Nick đã hỏi xem liệu tôi có muốn làm bạn gái năm phút của cậu không, rồi làm tôi thích cậu, rồi nhìn thẳng vào tôi và phát biểu cho tất cả mọi người nghe những từ kỳ diệu ấy - “FUCK-SHIT-COCK” - những từ ngữ để tôi không còn sự lựa chọn nào khác là quấn lấy cậu. Tôi nhớ đã thấy Lou Điên ở buổi biểu diễn của Where’s Fluffy, một lúc lâu sau khi cái năm phút kia hết hạn. Lou sẽ chỉ rời khỏi cầu lạc bộ của mình để cho ai đó quản nếu như...

“DỪNG LẠI!” Tôi gào lên với người lái xe để át tiếng nhạc đi. Tôi đã tới nơi tôi cần phải đến rồi.

Người lái xe đạp phanh mạnh đến nỗi chỗ bánh quy của tôi văng đi - đúng thật ấy. Cú giật mạnh làm gói Oreo của tôi rơi xuống sàn xe. Cái xe dừng lại. Vua áp phích Kazakhstan quay lại và gào lại với tôi từ phía bên kia tấm ngăn bằng nhựa, “THẾ CÔ MUỐN GÌ HẢ, CÔ GÁI? CÔ SAO VẬY?”

Tal đang ở bên kia đường, xua những người còn sót lại trong câu lạc bộ ra, đóng cửa hàng của bác mình lại để nghỉ đêm. Việc bình thường sau các buổi diễn của anh ta, cởi áo sơ mi, đứng quét vĩa hè. Tôi nhớ ngực Tal, cơ nhỏ quá, gầy quá, ăn chay nhiều quá. Tôi nhớ khi tay tôi chạm lên ngực Nick. Tôi thích chạm vào Nick. Cậu có cái gì đó có thể bám vào được. Tôi muốn được chạm vào cậu nhiều hơn nữa.

Tôi cũng chẳng biết tôi bị làm sao nữa, ông lái xe ạ. Nhưng nếu tôi sắp phải sống một cuộc đời cô quạnh và đơn độc, chẳng phải vẫn có một điều luật con con cho phép tôi được hưởng thụ chút vinh quang cuối cùng? Một tiếng gọi vui vẻ cuối cùng?

Ba lần tôi cố ra khỏi cái xe để theo đuổi cái nghi lễ cuối cùng ấy. Tôi với lấy cái nắm cửa và đếm tiền trong ví. Ba lần tôi dừng lại và lại ngồi yên.

“Gì nữa đây? Cô định ra hay cô định vào?” người lái xe hỏi.

Gần đến đoạn cuối bài hát của Britney, tôi có thể nghe tiếng The Clash gào lên trong đầu, *Should I stay or should I go? Tôi nên ở lại hay tôi nên đi?*

Tôi không thể suy nghĩ được gì với ngân này giọng nói được! Tôi quát lại người lái xe, “Lighten Up, Motherfucker.” (Thoải mái tí đi. Đồ điên). Tôi cá là ngay chính giây phút này Where’s Fluffy đang chơi lại bài hát phản kháng dè dặt ấy. Nhờ mất nó mới tức làm sao. Lỗi của Nick.

Ngay lập tức, người lái xe quay lại đối mặt với tôi, “Cô muốn ngồi trong cái xe ngày để quyết định sẽ đi đâu cũng được, tôi chẳng quan tâm. Đàng nào cũng là tiền của cô.” Ông ta chỉ vào đồng hồ cườc, vẫn đang chạy. Thời gian luôn làm tôi điên lên. “Nhưng tôi sẽ nói với cô điều tôi vẫn

luôn nói với năm cô con gái của tôi khi chúng hỗn quá. Cô đang nói chuyện với một người đàn ông tử tế chứ không phải một đạo diễn tuyển diễn viên cho loạt phim *The Sopranos* (*Giọng nữ cao*) đâu. Cẩn thận cái miệng đấy không thì ra khỏi xe ngay.”

“Được thôi,” tôi nói. “Xin lỗi.” Tôi cá rằng ông ta là một ông bố rất tử tế. Tôi cá rằng các cô con gái của ông ta luôn làm những món ăn truyền thống của Kazakhstan cho ông ta và cầu nhàu nhắc ông ta nhớ thường xuyên đi kiểm tra tuyển tiền liệt. “Nhưng ít nhất ông cũng có thể đổi đài khác được không?”

“Được,” ông ta nói. Đài tiếp theo đang chơi bài “I Fall to Pieces” (Tôi vỡ thành trăm mảnh) của Patsy Cline. Tôi chẳng làm thế nào khác ngoài khóc nức lên. Người lái xe ngoái lại đưa cho tôi một hộp khăn giấy Kleenex. “Có muốn kể tôi nghe về chuyện đó không?”

“Con trai toàn là một lũ ngu,” tôi nói với ông ta, sụt sịt liên hồi. Nếu tôi có là một con ngốc đến từ hành tinh Thần Kinh thì đó là bởi bọn con trai đã biến tôi thành ra như thế. “Tôi hy vọng ông sẽ không để năm cô con gái của mình hẹn hò với họ.”

“Tôi sẽ cố,” ông ta cười. “Tôi sẽ cố.”

Tôi bảo người lái xe tắt đèn pha đi trong khi chúng tôi dừng bên một cái lề đường khác. Tôi muốn nghĩ trước khi quyết định có nên nói chuyện với Tal hay không và tôi không muốn Tal nhận thấy tôi trong cái xe này trước khi tôi có đủ thời gian để ra quyết định cuối.

Lần cuối cùng tôi gặp Tal cũng là ở câu lạc bộ của Lou, trước khi Tal đi tới *kibbutz*, ngay sau khi anh ta bỏ trường Columbia. Chúng tôi ở hành lang phụ sau khi một buổi diễn đã kết thúc, câu lạc bộ trống trải và tối không đèn, đầy mùi bia, chất thải và khói thuốc, vương vãi chai lọ và cốc, áo sơ mi và những thứ năng lượng cuồng nhiệt tích tụ rồi bị dùng đến cạn kiệt của màn mosh tối đầy. Tal đứng trước tôi - Tal quá cao, phải đến hơn một mét chín - và phải gấp người xuống mới chạm được tới môi tôi. Nụ hôn của anh ta thật ướt át và nhớp nháp. Tôi đã từng ngờ sự thật đúng là như thế,

nhưng trước kia, tôi chẳng có mấy cơ hội để so sánh. “Norah,” Tal thì thầm, và tôi chỉ nghe thấy phần pha giọng Israel, còn cái từ dùng đến phát mòn trong vốn từ tiếng Anh của anh ta - “cứng” - lại thường phát ra với phần Mỹ trong giọng phát âm của anh ta. Khi tôi mười sáu tuổi, giọng Israel nói từ “Norah” của anh ta thực sự nghe rất hay, rất hấp dẫn, nhưng khi mười tám tuổi thì tôi nghe nó với một cảm nhận khác: nó khàn, nó xấu xí, như tiếng đờm dồn lên từ cuống họng anh ta thay vì một tiếng gọi khao khát.

Hồi đó có hai anh chàng giành nhau Caroline ngoài cửa câu lạc bộ, và Tris hẳn lúc ấy đã cặp với Nick rồi. Tôi chỉ có một mình với Tal và chẳng có gì khác để làm. Đó là chẳng bao lâu sau lần chia tay thứ năm và được coi là cuối cùng của chúng tôi, và tất cả những gì tôi trông chờ ở Tal là mong anh ta im miệng lại để chúng tôi có thể bắt đầu luôn. Tal thường thích vừa xem tờ Forward vừa tự sướng trong phòng ký túc hơn là làm chuyện ấy với tôi, cho nên cái góc sau câu lạc bộ ấy hẳn phải là giấc mơ thành hiện thực của anh ta - tôi ở đó, làm việc đó giúp anh ta, chẳng cần được đáp lại. Anh ta cứ sung sướng mặc tôi làm, chẳng thèm nói chuyện hay chạm vào tôi lấy một lần.

Khi ấy hồn tôi đã chết, tay tôi tê cứng vì xóc anh ta. Tal chẳng thêm ý kiến khi tôi bỏ đi vào phòng làm việc của Lou. Anh ta biết tôi định đi đâu. Anh ta vẫn thích giữ được lâu trước khi phóng xuất. Tôi thấy chai bôi trơn Jergens trong văn phòng bác Lou. Tôi đã quyết sẽ kết thúc cái tôi bắt đầu, nhưng bước ra khỏi cái phút ấy, dù chỉ trong giây lát, cũng vẫn thay đổi toàn bộ suy nghĩ của tôi. Tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể kiêu hãnh vì sự chuẩn mực của mình: tôi chẳng rượu chè thuốc lá hay hút hít, nhưng điều đó thì quan trọng gì khi đem ra so với mức hạ giá mới mà tôi làm trước Tal? Anh ta làm tôi sờn gai ốc; anh ta thậm chí còn chẳng thích tôi. Tôi băn khoăn - có phải do tôi bị lãnh cảm hay đơn giản là vì giữa chúng tôi chẳng có chút xúc cảm nào?

Tôi đặt chai Jergens lại lên bàn và lén qua cánh cửa sau dẫn ra hẻm để tự giải thoát bản thân. Kể từ đó tôi không thấy hay nghe gì về Tal, cho tới tận đêm nay. *Cô ta giỏi nói lắm, nhưng khi cậu thực sự ra đến thực địa, cậu*

sẽ nhận ra rằng nó trống không. Có lẽ tôi không nên quá tức tối với lời nhận xét của Tal về tôi khi này. Đúng là lần cuối cùng tôi đã để lại anh ta giữa lúc sự vụ còn dang dở.

Tôi giờ đang tò mò không biết Tal đã quay lại thế giới của tôi như thế nào, nhưng ra khỏi xe để hỏi Tal *Sao anh lại quay về Manhattan?* có lẽ còn lãng phí hơn là ngồi đây suy nghĩ trong lúc đồng hồ cược vẫn đang chạy qua cả thời gian lẫn tiền bạc của tôi. Sao ai đó lại đến chốn này ư? Chỉ từ ngữ thôi thì không đủ để trả lời. Câu hỏi quá lớn.

Tal có về đây vì lý do gì đi nữa, tôi cũng chắc chắn rằng anh ta không về đây vì tôi. Nếu anh ta về vì tôi thì anh ta thậm chí còn ngu ngốc hơn cả tôi nữa kìa. Sao lại có chuyện hai người đạt điểm SAT gần như tuyệt đối lại có thể có ít trí thông minh đến thế khi giải quyết chuyện của nhau chứ?

Patsy đã tan nát xong, và giờ đến lượt Merle Haggard giễu cợt tôi qua cái radio. Bài hát là “Always Wanting You” (Luôn muốn có em), một bài ưa thích của bố, nơi kẻ bi quan, thất tình Merle than thở về việc luôn mong muốn nhưng không bao giờ có được tình yêu, và về việc đối mặt với ngày mai thì khó khăn đến thế nào vì ông ta biết mình chỉ muốn được có lại người ấy. Chán!

Nếu tôi ở lại trong cái phòng ấy với Nick, có lẽ tôi đã nhận ra những mức độ mới của sự khao khát, thử những cách mới, những thứ Tal chưa bao giờ khiến tôi có hứng làm. Với tôi và Tal, nó chỉ là Lên/Xuống hoặc Vào/Ra. Nếu Nick ghì tôi vào tường ngay lúc này, tôi sẽ sáng tạo hơn nhiều lúc tôi ở với Tal, vuốt thay vì giật, vò và lùa tay vào tóc, mơn trớn cùng với vuốt ve, hai tay thay vì một, thêm cả đầu móng tay cào nhẹ nữa. Có lẽ tôi sẽ giúp Nick có thêm sức sáng tạo cùng tôi luôn. Khi Tris bỏ Nick, cô ta có nói cô ta biết đã làm tan nát trái tim cậu, nhưng cũng đã giúp cậu một việc. Cô ta đã gửi trả Nick lại cho thế giới với những kỹ năng mà những người phụ nữ tương lai của cậu sẽ rất sốt sắng cảm ơn, vì cậu chắc chắn không có chúng khi mới được cô ta khai quật. Quý tha ma bắt Tris và cái kiến thức Tantra của cô ta.

Ngày mai đã đến rồi và tôi thực sự cảm nhận được sự cay đắng pha lẫn ngọt ngào trong bài hát của Merle. Tôi không nên thế, nhưng tôi cứ thế. Tôi vẫn muốn có Nick.

Lẽ ra tôi nên tin cậu.

Một dòng nước mắt chảy xuống má tôi đã thay thế cho tia sáng vừa được tạo ra nhờ bài hát của Patsy.

Cậu thật đáng ghét. Tôi thật đáng ghét.

Những kết thúc có hậu không bao giờ xảy ra. Merle Haggard biết điều đó, và giờ tôi cũng biết điều đó.

Tôi biết một thứ tôi muốn, một thứ tôi có thể có. Tôi muốn kết thúc trọn cái cảm giác cứ phải đau khổ vì Tal. Thế nên có lẽ tôi đã cố bám lấy Nick. Nhưng ít nhất thì giờ tôi cũng đã biết thêm một điều nữa. Ngoài kia có nhiều Nick lắm.

Tôi cũng rất muốn ăn thêm chút xúp cải. “Bác có thể bật đèn chỗ cháu lên được không?” tôi hỏi người tài xế. Tôi chỉ cho ông ta quay về phía quán ăn 24 giờ kiểu Ukraina ở East Village, cái nơi duy nhất cả Tris, Caroline và tôi cùng thích. Từ lần đầu tiên chúng tôi vào thành phố một mình để nghe nhạc - khi chúng tôi đã lần lượt vượt quá giới hạn bố mẹ cho phép cho tới khi họ chẳng những dỡ bỏ mà còn trục xuất vĩnh viễn hình phạt cấm túc và quy định về giới nghiêm ra khỏi nhà, vì giờ chúng tôi đã lớn rồi, chúng tôi có thể gây rắc rối nhưng rồi chúng tôi sẽ ổn cả thôi, kiểu gì chả thế - ba người chúng tôi thỉnh thoảng qua đêm ngoài đường luôn, ít nhất là những đêm không kết thúc bằng vài trận cãi vã hay hú hí hay say bí tỉ, ở quán ăn này với tô xúp cải to tướng và phòng vệ sinh sạch sẽ. Tôi băn khoăn không biết liệu có bao giờ ba chúng tôi lại cùng nhau tới đây lần nữa, hay cái thời ấy cũng đã qua, như chuyện của tôi và Tal, của Nick và Tris.

“Lựa chọn tốt đấy,” ông lái xe nói với tôi. Ông ta này giờ đã chăm chú nhìn Tal quét sân qua ô cửa kính.

Tôi đang định chớp mắt một chút khi xe chạy tới East Village nhưng ngực tôi lại kêu reng reng. Quái gì thế? Tôi quên mất là mình đang mặc áo của Nick - tôi muốn nói là áo của tôi. Tôi lục trong túi áo ngực lấy ra một tờ mười đô nhàu nhĩ cùng một cái di động loại gập có dán ảnh Tris phía trên. Tôi không nghĩ Nick lại là loại thích dùng di động, nhưng rồi tôi nhớ ra, Tris đã tặng cậu một cái vào dịp Giáng sinh. Khi cô ta muốn dán nhãn sở hữu lên một cậu nào đó, khi cô ta thấy vui ở bên cậu ta, cô ta sẽ làm thế. Tôi bóc ảnh Tris ra khỏi chiếc điện thoại và dán nó lên cái bản đồ thành phố bên dưới mặt sau vách ngăn bằng nhựa, phía trên tòa nhà Empire State, sao cho tòa nhà trông như đang giơ ngón tay giữa ra với Tris.

Tôi không biết mình có nên trả lời điện thoại của Nick không. Cái tên lóe sáng là “tHom.”

Tôi là một người thật xấu xa. Tôi để hai kẻ lạ mặt mang cô bạn chị em nổi khố của mình đi. Tôi bắt đầu tưởng tượng, Thom và Scot là một đôi giết người hàng loạt không ghê tay, Ted Bundy và Aileen Wournos của một nhóm punk-rock nghiệp dư đến từ New Jersey. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Caroline tỉnh dậy và tìm tôi, như hồi sau khi mẹ cô mất và bố cô ra ngoài kiếm một ả chân dài trẻ trung hơn, và Caroline sẽ tỉnh dậy lúc nửa đêm, hoảng sợ và cô đơn, trèo qua hàng rào để đến nhà tôi? Không, tôi không nên lo lắng làm gì. Bản năng mách bảo tôi rằng việc tôi thích Nick có thể là sai, nhưng chuyện bạn cậu ta là người tốt thì không thể sai được. Họ sẽ chờ cô về nhà.

Tôi trả lời. “Thom? Caroline ổn không vậy?”

“Cuối cùng cũng nghe máy hả!” cậu ta nói. “Ừ, cô ấy vẫn đang ngủ. Có vẻ rất hạnh phúc. Cứ lúng búng gì đó về hoạt hình và Krispy Kremes lúc sáng. Nhưng tôi đã cố gọi Nick suốt cả tiếng qua. Các cô cậu không nghe thấy tiếng chuông à? Scot và tôi đi nhầm đường và rồi, ừm, chúng tôi hơi mất tập trung lúc dừng lại một chút và mấy cái sơ đồ cậu vẽ chỉ đường trên tay tôi có bị nhòe đi. Chúng tôi đang đỗ ở bãi đậu xe một cửa hàng 7-

Eleven. Tôi chẳng biết chúng tôi đang ở đâu và làm thế nào để đến được nhà cậu nữa.”

Tôi cố nói với Thom, cố đoán xem cậu ta đang ở đâu, nhưng cậu ta càng làm tôi rối thêm, và tôi lại chẳng biết đâu vào với đâu nữa. Người lái xe taxi bỗng phanh kít lại. Tôi nghĩ chúng tôi giờ đang ở gần St. Marks Place. “Đưa tôi cái đó,” người lái xe nói, chỉ vào cái điện thoại. Tôi thích việc ông ta là một người rất tuân thủ luật pháp và không cố dùng điện thoại của Nick khi xe vẫn đang chạy.

Tôi đưa ông ta cái di động và ông nói chuyện với Thom, tìm xem cậu ta đang ở đâu và chỉ đường cho cậu ta về nhà tôi Engelwood Cliffs, rồi trả lại tôi cái điện thoại. “Này, Thom lại muốn nói chuyện với cháu đấy.”

“Chào lại lần nữa,” tôi nói vào điện thoại.

Tôi nghe tiếng Thom cười khúc khích. “VẬY mọi chuyện thế nào rồi? Hẹn hò với Nick ra làm sao? Cậu yêu cậu ta chứ hả?”

“Tuyệt lắm. Chúng tôi sắp cưới rồi.”

“Thật á? Tôi nói chuyện với cậu ta chút được không?”

“Không.”

“Sao không?”

“Tôi chả biết cậu ta ở đâu cả.” Tôi dập máy.

Chúng tôi đã tới cửa hàng ăn. “Bác có vào không?” tôi hỏi người lái xe. “Xúp cải và bánh rán nhồi bơ cháu đấy.”

Ông ấy cười với tôi. Các con gái của ông ấy hẳn phải có mấy bức ảnh chụp chân dung gia đình cực kỳ đẹp ở hiệu Sears treo trong phòng. “Cám ơn. Nhưng tôi đang làm việc. Phải tiếp tục làm việc thôi. Nhưng cháu cứ giữ chỗ Kleenex đi.”

Tôi lấy hộp khăn giấy Kleenex ra khỏi xe và đưa cho người lái xe tờ một trăm đô la, toàn bộ chỗ tiền phòng trường hợp khẩn cấp bố đã giấu ở góc kín trong ví của tôi. Tôi chỉ còn đủ tiền để ăn chút gì đó và đi xe buýt

về Englewood Cliffs, nên tôi sẽ phải luẩn quẩn ở nhà hàng đó vài tiếng cho tới khi xe buýt hoạt động trở lại.

Một bà điên khùng nào đó đứng trước cửa nhà hàng, cầm một lon hạt dẻ Chock Full o' Nuts rỗng, y như Phù Thủy Ác xứ Stank. Bà ta đảo mắt nhìn tôi, chòng chọc soi vào vùng ngực của tôi. Có lẽ bà ta biết chút ít về những thứ vitamin bổ dưỡng kia chẳng? Bà ta nói với tôi, “Salvatore đang đi tìm cô.”

Tôi cho lại tay vào cái túi áo jacket để lấy tờ mười đô nhàu nhĩ ra. Tôi bổ thí tiền kiếm được của Nick vào cái lon của mụ phù thủy.

“Không, ông ta không tìm tôi đâu,” tôi nói chắc như đinh đóng cột.

13. Nick

Đời thất bại. Nhưng bài hát thì không phải lúc nào cũng vậy.

Tôi đang đứng trên lề đường. Cảm nhận tất cả mọi thứ, kể cả thứ không là gì. Nơi tôi tồn tại, cách tôi tồn tại, tôi là ai, thứ gì không là tôi.

Nó bắt đầu hiện đến với tôi.

on Ludlow

the world goes so slow

all the things I don't know

closing in

on Ludlow

the sidewalk shadow

keeps pleading don't go

but you won't hear

(trên Ludlow/ thế giới trôi đi thật lâu/ tất cả những gì tôi không hiểu/
đang khép lại/ trên Ludlow/ bóng đổ lên lề đường/ cứ nài xin đừng đi/
nhưng em nào có nghe)

Được rồi, Nick. To hơn nào.

WHO WILL APOLOGIZE

FOR HOW WE ARE?

WHO WILL NAVIGATE WHEN WE'VE

GONE THIS FAR?

ANSWER ME

ANSWER THIS

ANSWER ALL THE QUESTION THAT

I AM TOO AFRAID TO ASK

*(AI SẼ PHẢI XIN LỖI/ KHI CHÚNG TA THÀNH THẾ NÀY?/ AI SẼ
CHỈ LỖI CHO CHÚNG TA KHI CHÚNG TA ĐÃ/ ĐI XA ĐẾN TẬN ĐÂY?/
TRẢ LỜI TÔI/ TRẢ LỜI ĐIỀU NÀY ĐI/ TRẢ LỜI TẤT CẢ NHỮNG CÂU
HỎI MÀ/ TÔI QUÁ SỢ ĐẾN KHÔNG DÁM HỎI)*

ON LUDLOW

YOU LET ME KNOW

AND I LET YOU GO

AND WE WERE WRONG WRONG

WRONG

*(TRÊN LUDLOW/ EM CHO TÔI BIẾT/ VÀ TÔI ĐỂ EM ĐI/ VÀ
CHÚNG TA ĐỀU ĐÃ SAI SAI/ SAI)*

ON LUDLOW

THERE'S A SHADOW

THAT LET THE TRUTH SHOW

AND WE WERE WRONG WRONG

WRONG

*(TRÊN LUDLOW/ CÓ MỘT CÁI BÓNG/ LÀM SỰ THẬT ĐƯỢC TIẾT
LỘ/ VÀ CHÚNG TA ĐỀU ĐÃ SAI SAI/ SAI)*

NEVER AGAIN

IS WHAT I ALWAYS SAY

NEVER AGAIN

IS WHAT I ALWAYS SAY

NEVER AGAIN

IS WHAT I ALWAYS SAY

(KHÔNG BAO GIỜ NỮA/LÀ ĐIỀU TÔI LUÔN NÓI

*KHÔNG BAO GIỜ NỮA/ LÀ ĐIỀU TÔI LUÔN NÓI
KHÔNG BAO GIỜ NỮA/ LÀ ĐIỀU TÔI LUÔN NÓI)*

Trở lại bình thường nào.

on Ludlow

it's just a stone's throw

from where we could go

to where we are

on Ludlow

find me on Ludlow

on Ludlow

find me here...

(trên Ludlow/ khoảng cách chỉ bằng một tầm ném/ từ nơi chúng ta có thể đi/ tới chỗ dành cho chúng ta/ trên Ludlow/ tìm tôi trên Ludlow/ trên Ludlow/ tìm tôi ở đây...)

“Này! Tuyệt phết đấy!”

Dev vỗ vào lưng tôi và ngồi xuống cạnh tôi, tóc vón cục lại vì mồ hôi do nhảy hăng quá, mồ hôi làm áo cậu ta dính vào người còn chặt hơn lúc đầu tối.

“Cậu không ở trong đó xem Where's Fluffy à?”

“Không. Cần nghỉ một chút. Cậu tưởng làm ca sĩ chính chưa đủ tuổi để thương nhất trong một ban nhạc đồng tính là dễ lắm à? Tôi không thể đối phó nổi việc đó suốt ngày được đâu, chàng trai ạ.”

“Randy đâu?”

“Ai cơ?”

“Randy.”

“Hà?”

“Ở nhóm Are You Randy ấy? Cậu đã, ờ, gặp cậu ta trước rồi còn gì?”

“Ồ! Cậu muốn nói đến Ted ấy hả! Mấy phút nữa cậu ta sẽ ra. Muốn nhảy cho đến bài cuối cùng. Máu không?”

Cái ánh tinh quái, nhu mì ấy lại hiện lên trong mắt Dev, thế là tôi gật đầu tán thành. Thịnh thoảng Dev chỉ có cái vẻ tinh quái, chứ không có chút nhu mì nào hết - đó là lúc tôi lo lắng cho trái tim của cậu ta. Nhưng khi Dev bị con bọ đam mê cắn, tôi biết cậu ta không chỉ theo đuổi mỗi sex không.

“Thế Tris đâu?” cậu ta hỏi.

“Trong đây. Sao?”

“Không biết nữa. Tưởng hai người ở cùng nhau chứ?”

“Dev... Bọn này chia tay được gần bốn tuần rồi.”

“Chết tiệt! Suýt thì quên bég. Xin lỗi chiến hữu.”

“Không sao.”

Dev nhìn tôi một lúc rồi vỗ trán.

“Từ từ đã! Tối nay còn có một em nữa phải không nhỉ? Tớ nhìn thấy hai người như kiểu... sờ soạng nhau.”

“Nói thế cũng được.”

“Nhìn thấy thật mà!”

“Cái gì?”

“Nói rồi đấy. Tớ có mù đâu, và tớ đã thấy.”

Với Dev thì việc đó thường được coi là nguồn cảm hứng.

Giờ cậu ta choàng tay qua tôi, xích lại gần. Cậu ta thích làm thế, và tôi cũng chẳng thấy phiền phức gì. Chẳng liên quan mấy đến giới tính, chỉ là để an ủi nhau.

“Khổ thân cậu bé bình thường đúng mực của tôi,” cậu ta nói. “Trong một đêm thế này chẳng ai lại nên ở một mình.”

“Nhưng tớ đã có cậu còn gì, Dev,” tôi đáp, cố gắng nói đùa.

“Sự thật đâu phải thế. Ted sẽ quay lại ngay thôi.”

“Tớ biết.”

“Cậu biết nó nghĩa là gì không?”

“Nó nào?”

“Nó, Nick ạ. Ý nghĩa của nó.”

“Không.”

“The Beatles.”

“The Beatles làm sao?”

“Họ đã tóm được nó.”

“Tóm được cái gì?”

“Mọi thứ.”

“Cậu có ý gì đấy?”

Dev giơ tay ra áp thẳng vào tay tôi, da chạm da, mồ hôi chạm mồ hôi, chạm và chạm. Rồi cậu ta luồn qua những kẽ ngón tay và đan tay vào với tôi.

“Cái này,” cậu ta nói, “đây là lý do vì sao The Beatles thành công.”

“Tớ sợ là chưa hiểu được đâu...”

“Những nhóm nhạc khác, toàn là về tình dục. Hoặc đau đớn. Hoặc những thứ hão huyền nào đó. Nhưng The Beatles, họ biết mình đang làm cái gì. Cậu biết lý do vì sao The Beatles lại có thể nổi tiếng đến thế không?”

“Sao?”

“ ‘I Wanna Hold Your Hand.’ (Tôi muốn nắm tay em). Đĩa đơn đầu tiên. Tuyệt vời khủng khiếp. Có lẽ là bài hát tuyệt vời khủng khiếp nhất từng được viết ra. Vì họ đã tóm được nó. Tóm được điều người ta cần. Không

phải tình dục cuồng nhiệt 24/7. Không phải một cuộc hôn nhân kéo dài một trăm năm. Không phải một cái xe Porsche, một màn blow job hay túp lều tranh một triệu đô la. Không. Họ chỉ muốn nắm tay người yêu. Họ có cảm xúc mạnh mẽ đến nỗi *họ không thể che giấu được*. Tất cả những đĩa đơn thành công trong vòng năm mươi năm trở lại đây đều bước trên con đường của ‘I Wanna Hold Your Hand’. Và mọi đĩa đơn hát về tình yêu thành công đều có những giây phút tuyệt không chịu được và đẹp không chịu được về những lần nắm tay đấy. Tin tớ đi. Tớ đã nghĩ về điều này nhiều lắm rồi.”

“ ‘I Wanna Hold Your Hand.’ ” tôi lặp lại.

“Và cậu cũng vậy, bạn tôi. Cậu cũng vậy.”

Cậu ta giờ nhắm mắt lại, ngón tay vẫn đan chặt lấy tay tôi. Cả cách thở của Dev cũng đặc chất rock ‘n’ roll, đầy phấn khích và nghe rõ tiếng. Tôi ngả đầu vào đầu cậu ta. Chúng tôi ngồi đó vài giây, nhìn dòng người qua lại.

“Tớ nghĩ tớ làm hỏng chuyện rồi.”

“Với Tris?”

“Không. Với Norah. Với Tris, thậm chí tớ còn chẳng có lấy một cơ hội. Nhưng tối nay, với Norah - có lẽ tớ đã có một cơ hội.”

“Thế rồi thì?”

“Thế rồi thì gì?”

“Thế rồi thì cậu định làm gì tiếp?”

“Tớ không biết nữa - hay là dối?”

Dev nhấc tay khỏi tôi và siết nhẹ vai tôi.

“Lúc giận dối cậu trông cực kỳ dễ thương,” cậu ta bảo tôi thế, “nhưng trong trường hợp này, tớ nghĩ một hành động mang tính chủ động có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Cậu lấy cái cụm từ dài ngoằng đấy ở đâu ra thế?” tôi phải hỏi.

“Cậu, đồ ngốc. ‘If you act courageous/ it could be advantageous/ to make me act outrageous/ all over your blank pages’ (Nếu can đảm hành động anh có thể, thì có lẽ đã tốt đẹp hơn/ Đã khiến em hành động cuồng nhiệt hơn/ Trước trang giấy không một lời anh viết.) - cậu tưởng tớ chỉ biết học vẹt từ những bài hát đấy à?”

“ ‘My love ain’t hypothetically/ or pronounced for you phonetically/ so it might just be heretical/ if you don’t love me back,’ (Tình yêu tôi không hề giả dối/ hay chỉ là chót lưỡi đầu môi/ nên nếu em chẳng đáp lại tình tôi/ thì có lẽ sẽ thật là không phải).” Tôi trích dẫn đáp lại.

Dev gật đầu. “Chính xác.”

“Chúng ta kiểm cái thứ này ở đâu ra thế?” tôi hỏi. “Tớ muốn nói là, những lời này từ đâu ra thế? Tớ ngồi đây trên cái vỉa hè này và chúng cứ thế xuất hiện trong đầu tớ.”

“Có lẽ chúng đã luôn ở đó và cậu chỉ cần phải sống đủ lâu để có thể hiểu được chúng thôi,” Dev nói.

Ai đó huýt sáo phía sau lưng chúng tôi. Dev và tôi cùng quay đầu lại, và Ted vừa bước ra khỏi câu lạc bộ đang đứng đó, tỏa sáng như một viên kim cương dưới ánh đèn sân khấu. Cậu giữ một khoảng cách rất ý tứ, nhưng tôi có thể biết chắc rằng cậu ta đang sốt ruột đợi đấy.

“Cậu có định cầm tay cậu ta không?” tôi trêu Dev.

“Trời, có chứ,” Dev nói, giờ đã chịu đứng dậy. “Đừng hiểu lầm tớ - chúng tớ hoàn toàn chỉ muốn làm quái vật hai lưng tối nay mà thôi. Nhưng nếu chúng tớ làm đúng cách, sẽ giống như là nắm tay đấy.”

Ted chẳng thể nào nghe được chúng tôi đang nói gì. Nhưng khi Dev đi về phía cậu ta, Ted chìa lòng bàn tay ra, tôi nhìn họ đi xuống phố, tay trong tay. Tôi không nghĩ họ nhận ra, nhưng bước chân họ nhịp với nhau thật hoàn hảo. Trước khi rẽ vào ngõ quặt, họ quay lại cùng lúc và vẫy tay tạm biệt tôi.

Tôi lại ở một mình. Tôi quyết định sẽ kiểm tra tin nhắn... và nhận ra rằng tôi không chỉ mất cái áo jacket của mình, tôi còn mất cả cái điện thoại đáng ghét nữa. Quá nhiều thứ bất cần và tôi bắt đầu thấy bức mình. Nhưng chẳng là gì so với việc cố tìm một chỗ gọi điện thoại trên phố Ludlow lúc ba bốn giờ sáng. Tôi phải đi ngược lại Houston mãi mới thấy một bộ điện thoại ở góc một quán ăn ngon. Cái ống nghe cầm vào có cảm giác y như được sơn bởi văng ao, còn tiếng quay số thì cứ như là đến từ North Dakota vậy. Ba lần quay đầu tiên chỉ tiếng tút tút. Tôi đã chuẩn bị diên đến nơi, thì hai lần sau đường dây nổi được và cái nút chỉnh âm đã cho phép phóng tiếng lên đủ to để tôi có thể nghe thấy tiếng kết nối.

Norah trả lời ở lần đổ chuông thứ tư.

“Ai thế?”

Tôi muốn nói là, tôi biết cô sẽ trả lời. Nhưng tôi cứ ngây ra.

“Nick có đó không?” cuối cùng tôi cũng hỏi.

“Không,” cô nói. “Cậu ta ra ngoài chiến đấu với một hiểm họa nho nhỏ rồi. Cậu có muốn gọi vào thư thoại của cậu ta không?”

Cứ như tôi không kìm được vậy. Tôi lại hoàn toàn chìm đắm trong việc trò chuyện cùng cô rồi.

“Cậu có thể nhắn lại giùm được không?” tôi hỏi.

“Tôi có cần phải lấy bút không? Vì nếu tôi phải lấy, cậu sẽ cực kỳ không may mắn đấy.”

“Không. Cậu có thể nói với cậu ta rằng cậu ta đã phá hỏng hết mọi thứ khi để Norah đi lên cái xe ấy không?”

Có một khoảng lặng. “Ai vậy?”

“Và cậu có thể nói cậu ta biết tôi thực sự rất tin tưởng rằng cậu ta cuối cùng đã tự giải phóng mình khỏi cái cô Tris ấy không?”

“Cậu đang đùa đấy hả?”

“Và cậu có thể chuyển lời nhắn rằng nếu không có gan để ít ra thử nói chuyện lại với một cô gái thì ngồi một mình trên vỉa hè viết bài hát cho cô ấy cũng là chưa đủ không?”

Lại một khoảng lặng nữa. “Cậu nghiêm túc đấy chứ?”

“Cậu đang ở đâu?”

“Veselka. Cậu đang ở đâu?”

“Không quan trọng,” tôi nói. “Tôi sẽ đến Veselka ngay. Trong khi ấy thì, liệu cậu có thể chuyển lời nhắn của tôi được không?”

Tôi dập máy trước khi cô có thể trả lời.

14. Norah

Thật bất lịch sự, đập máy vô duyên thế.

Tôi không muốn tin là cú điện thoại đó thực sự đã xảy ra. Tôi đang buồn ngủ đến bị ảo giác mất rồi.

Để đề phòng, tôi vào nhà vệ sinh, hắt ít nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo, lấy ngón tay chỉnh tóc sao cho trông rối một cách hấp dẫn nhưng không quá hấp dẫn đến mức trông như thể tôi có quan tâm đến việc trông nó thế nào, đồng thời thò tay vào trong áo để chỉnh lại áo ngực. Salvatore trông khác lắm rồi.

Khi tôi quay lại, bàn đã chất đầy thức ăn: bát xúp cải nóng hồi (ngon hơn món xúp của bà tôi, nhưng tôi sẽ không bao giờ nói điều đó ra trước mặt bà), nửa tá bánh pierogi, một ít xúc xích kielbasa. Bánh bột mì blintze sẽ ra ngay. Tôi có thể nói được gì, tôi rất, rất đói, và tôi thèm thịt cực. Tôi có thể giữ chỗ còn thừa cho bà phù thủy khi này hay một người sống lang thang ngoài đường nào đó.

Tôi ngụp lặn trong thức ăn như thể tôi vừa được ra tù. Tôi nghĩ mình đã để xúp cải rớt hết xuống cằm khi tôi cố vừa nhai nhồm nhoàm vừa ngược nhìn lên. Cậu đã đến. Ồi trời. Chân thành tưởng nhớ Merle Haggard: Những điều kỳ diệu thực sự có thể xảy ra.

Tôi vẫn ngồi ngượng chín cả người, nhưng tôi cũng vẫn nhớ ra, tôi đã tái sinh, đã quyết định chắc chắn sẽ dành cả tương lai của mình để làm một nhà nhân đạo của Liên Hợp Quốc. Tôi đã miễn nhiệm với việc buông mình rơi vào cậu rồi, trước mặt tôi giờ chỉ còn một cuộc đời cô đơn còm cõi mà thôi. Có lẽ cũng sẽ không quá đau buồn. Tôi sẽ không bao giờ bị bệnh lây nhiễm qua đường tình dục, tôi sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện bao cao su thủng giữa chừng nữa, và chuyện thiếu thốn tình dục, hay thậm chí cả việc phải nghĩ về nó, muốn có nó, cố gắng để có được nó, tất cả sẽ đưa tôi tới một cảnh giới hạnh phúc hơn nhiều, như Đạt lai Lạt ma ấy. Thế nên

mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp. Chẳng vướng nợ gì. Nick có thể cứ thư thả. Tôi sẽ không ngấu ngiến cậu đâu.

Lúc đầu Nick chẳng nói gì, cậu chỉ ngồi xuống phết bơ lên một miếng bánh mì challah rồi ngấu ngiến ăn ngay, dữ dội không kém gì tôi. Giữa những lần nhồm nhoàm, cậu hỏi, “Cậu đặt đồ ăn cho bao nhiêu người vậy?” Cậu uống một hớp Coca, ợ hơi, rồi lặp lại những từ cuối cùng tôi nói với cậu ấy, “ ‘Cậu đã được tự do’? Nghĩa là quái gì vậy?” Cậu nói nghe có vẻ thù hằn nhưng cái nụ cười nửa miệng ấy lại được thêu lại trên môi cậu rồi.

Tôi quyết phải dối, nhưng sự thật là, tôi muốn hôn cậu điên cuồng. Tôi không thể tin là cậu lại ở đây. Tôi muốn làm những trò thật hoành tráng với cậu. Với cậu.

Tôi cố thử nói với vẻ thờ ơ. “Có nghĩa là, chúng ta gặp nhau trong những hoàn cảnh thật kỳ lạ và trải qua vài giờ kỳ lạ bên nhau, nhưng thế không có nghĩa chỉ vì tôi tự biến mình thành con ngố mà cậu phải làm một Chàng Trai Tốt và cố thử đẩy cái tình trạng gọi-là-bất-cứ-cái-gì-cũng-được này tiến xa hơn. Gì thì gì, chúng ta thậm chí còn chẳng biết nhau và chúng ta chưa bao giờ được giới thiệu một cách tử tế...”

Nick ngắt lời tôi bằng việc chìa tay ra, dính đầy bơ. “Tôi là Nick,” cậu nói. “Tôi quê ở một vùng đất bé nhỏ sành điệu đáng yêu tên gọi Hoboken. Where’s Fluffly là ban nhạc ưa thích của tôi cho tới tối hôm nay. Tôi sáng tác bài hát. Tôi vừa bị một con linh dương châu Phi đá nhưng tôi đang cố gắng vượt qua. Còn cậu?”

Tôi bắt tay cậu và cố nén cười hết sức. Tôi chẳng nợ cậu nụ cười nào. “Tôi là Norah,” tôi nói. “Dân Englewood Cliffs không hề sành điệu. Tối tối qua thì Where’s Fluffy cũng là ban nhạc ưa thích của tôi. Tôi thích những bài hát tự sáng tác hơn là cover. Tôi đã đá một con linh dương châu Phi và cậu ta đá lại tôi và hiện tôi đang chìm trong một vòng xoáy khổ đau bất tận nhưng tôi cũng đang cố vượt qua.”

“Chào, Norah,” cậu nói.

“Chào, Nick,” tôi đáp lại.

“Tôi có thể lấy cái áo jacket khốn khổ của mình về được không?”

“Không.” Tôi xứng đáng có phần thưởng gì đó cho việc từ chối cuộc đời tương lai cô độc và đầy những việc làm tốt đẹp.

“Tại sao?”

“Vì Salvatore muốn tôi giữ nó.”

“Ông ta nói với cậu thế à?”

“Ông ta nói thế đấy.”

“Nhưng nếu cái áo jacket thực ra không phải của Salvatore? Nếu ông ta không có quyền đưa nó cho cậu? Nếu nó thực ra thuộc về người anh em sinh đôi xấu xa của ông ta, Salamander, hẳn ta chỉ thêm tên Salvatore lên áo để người khác lầm tưởng hẳn ta là người anh em sinh đôi tốt đẹp ấy, thế là Salamander sẽ được tự do thực hiện những trò bất chính của mình?”

“Trò bất chính đó có thể là gì?”

“Cậu biết đấy, thống trị thế giới, những thứ kiểu thế.”

“Thống trị thế giới là một việc làm rất mệt mỏi và cái khái niệm đấy đã sáo quá rồi. Người ta nên chỉ tập trung vào việc làm một công dân có trách nhiệm của trái đất thay vì trở thành bọn khốn là được. Và lần sau khi Salamander tới chỗ cậu đòi cái áo jacket, cậu có thể nói với ông ta như thế. Nói với ông ta là tôi và Salvatore đang bắt đầu lập trật tự thế giới mới của mình. Nó được gọi là phong trào mang tên Tổng Cổ Thẳng Khốn Đi và Hãy Để Cô Gái Được Giữ Chiếc Jacket.”

“Có thể có áo phong và huy hiệu cho phong trào mới này không?”

“Có thể lắm. Chúng tôi đang xem xét cả huy hiệu đính trên hành lý nữa, có lẽ cả vài hợp đồng quảng cáo với Nike hay IBM nữa.”

Tôi không nhận ra mình đang cười, hay thậm chí còn đang chuyển động, cho tới khi Nick gạt một lọn tóc rủ xuống mặt tôi và vén nó ra sau tai tôi, trong giây lát tôi có thể cảm nhận được hơi thở của mình trên cánh tay

của cậu. Vì giờ chúng tôi đang bốn mắt nhìn nhau, có lẽ có cả sự tha thứ trong đó, sự tha thứ đến từ hai phía, và trong cái giây phút ấy bụng tôi lóe lên chút hy vọng thoáng qua, giống với cảm giác sợ hãi, và vì tôi luôn là một kẻ thất bại và chẳng bao giờ ngộ ra được điều gì, tôi bật ra, “Thực ra tôi cũng có hơi biết biết cậu rồi.”

“Gì cơ?” cậu hỏi.

Cơ lữ thức ăn đã làm đầu tôi mụ đi, làm nó choáng váng, không thể phân biệt được giữa đong đưa và nói quá nhiều. “Tôi nghĩ là tôi cũng biết cậu một chút, qua Tris. Cô ấy và tôi thực ra cũng không thực sự là bạn, vấn đề là chúng tôi cũng không thực sự không phải là bạn của nhau. Cậu đã làm vài cái đĩa nhạc rất tuyệt cho cô ấy, viết vài lời nhạc rất hay. Tôi thường được xem những thứ cậu tặng cô ấy và lần nào cũng nghĩ, Này, tôi cũng chẳng phiền gì nếu được quen với cậu này đâu. Không phải là tôi muốn theo đuổi bạn trai của Tris hay gì đó, và tôi không phải là một kẻ bám đuôi, ít nhất tôi cũng không nghĩ mình như vậy, nhưng tôi đoán là...” Ôi, đáng ghét, sao không nói thật quách ra chứ? Cậu không phải là người được giải thoát - Tôi mới là thế. “... Tôi nghĩ tôi đã coi cậu là một người rất tuyệt trước cả khi tôi gặp cậu, dù chỉ dựa trên những bằng chứng mang tính tình huống. Vì thế cậu đừng nghĩ là tôi sẽ đổ vì bất cứ cậu con trai nào.”

Có một khoảng lặng, và trong cái khoảng lặng đó tôi ghét tất cả lũ con trai, vì họ chẳng bao giờ biết nói gì cho phải. “Sao cậu lại bỏ đi?” cậu hỏi. *Sao CẬU không ngăn tôi lại?*

“Tình huống khẩn cấp cấp quốc gia. Salvatore và tôi bị gọi đi. Hóa ra là báo động giả.” Sao cậu lại nghĩ là tôi bỏ đi, kẻ ngốc đáng yêu kia?

Thế là chúng tôi lâm vào bế tắc. Chúng tôi đành ngồi ăn.

“Các bạn cậu đâu?” Cuối cùng tôi cũng nói được sau vài cái bánh pierogi. Chỉ để nói gì đó. Lại thế nữa. Tôi chắc chắn mấy cậu bạn của cậu chẳng mấy chốc nữa sẽ lăn đến đây để nhận lại cậu, có lẽ để trộm vài cái bánh blintze của tôi nữa. Nick chắc chỉ tìm tôi để đòi lại di động.

Nick nói, “Dev đi với Ted rồi.”

“Ted?”

“Cậu biết mà, Ted của nhóm Are You Randy ấy?”

“Chẳng có Ted của nhóm Are You Randy nào cả! Có Randy và một đồng các cậu khác, nhưng không có ai tên Ted hết.”

“Thế ai là Randy?” Nick hỏi.

“Cái cậu đang cố ve vãn Caroline ấy.”

“Caroline là ai?”

“Vì Chúa, TED là ai?”

“Cái cậu Dev đi với ấy!”

“Đó là HUNTER. Của nhóm Hunter Does Hunter.”

“Ồ,” Nick nói. “Tôi hiểu rồi.” Cậu vẽ một cái biểu đồ lên cái kê chén trên mặt bàn. “Dev đi với Ted, người cũng là Hunter, nhưng cậu ta không phải là Randy, người muốn có Caroline, người tôi đoán là cô gái trên ghế sau của Thom và Scot?”

Tôi đặt tay lên bàn tay nắm chặt của cậu. “ĐÚNG!”

Gần như là tôi vừa cùng khiêu vũ thêm lần nữa với Johnny Castle, và tôi chắc chắn là đang nằm mơ vì điều này không thể có thực được, Nick không có thực, chuyện này không hề xảy ra. Tôi mong là tôi sẽ không tỉnh lại quá sớm. Tôi véo vào đùi cậu để kiểm tra, và cậu ngả người về phía tôi, rồi chúng tôi cùng cười dè dặt và mắt chúng tôi nhìn nhau và một điều gì đó tôi thấy rất tự nhiên và ngọt ngào sắp sửa xảy ra ở đây, ngoại trừ...

Một Con Quái Vật đứng trước bàn của chúng tôi. Nó chỉ vào tôi. “Tôi muốn nói chuyện với cậu. Đi vào văn phòng tôi ngay.” Tris lướt quanh và thẳng tiến tới nhà vệ sinh. Tôi sửng sốt khi thấy thậm chí với đám chân tóc đen dày cộp thấp thoáng lộ ra trên mái đầu vàng ánh kim, vệt chì kẻ mắt và son môi nhòe đi sau những cuộc phiêu lưu lúc tối, mắt vẫn máu vì mệt mỏi, cô ta vẫn trông rất nóng bỏng. Thật chẳng hợp lý chút nào.

Tôi đứng dậy, chỉ chỉ ngón trỏ về phía Nick. Cậu sẽ chẳng hiểu nổi đâu, nhưng tôi mượn câu này từ phim *Heathers* khi tôi bỏ cậu lại để đi theo Tris: “ ‘Nhiệm vụ của một người bạn thực sự thì không bao giờ xong được’, ” tôi ngân nga.

“ ‘Chúng cuồng ăn đã cổ lỗ lắm rồi, Heather,’ ⁽¹¹⁾ ” cậu đáp lại.

THÁNH THẦN OI bình phương. Tôi nghĩ tôi vừa mới có lần cực khoái đầu tiên.

Tris đang tè khi tôi đi vào. Cô ta chẳng phải là người hay quan tâm đến chuyện kín đáo gì. Nhưng tôi vẫn cứ đóng cửa lại và nói, “Cậu làm cái khi gì ở đây?” Cô ta cho tôi cái cửa bỏ đi tuyệt vời này, như một món quà từ trên trời rơi xuống, nhưng cô ta dường như vẫn cứ cương quyết không cho tôi mở nó ra hay thưởng thức nó.

“Tôi lạc mất bồ và tôi nghĩ có thể tìm cậu ở đây, cô xúp cái ạ. Tôi cần tiền đi xe về nhà. Tôi nghĩ là cậu có nợ tôi. Năm mươi đô để đi một cái xe cà tàng nào đấy về Jersey và một cốc Starbucks.” Cô ta lau, đứng dậy, mặt đỏ bừng. “Thế tôi có thể có chứ?”

Cô ta đẩy tôi sang một bên để ra bồn rửa tay.

“Sao cậu lại nghĩ là tôi nợ cậu nhỉ?”

“Cậu biết đấy, tôi tặng Nick cho cậu.”

“Có thật thế không vậy?” tôi hỏi. Vì chúng tôi cần phải làm chuyện này thật rõ một lần cho xong luôn.

“Thật sự đấy,” cô ta nói, quệt lại son môi. Tôi tin cô ta.

“Tôi nghĩ là tôi thực sự thích cậu ta đấy,” tôi nói.

“Cậu ta cũng thích cậu nữa đấy. Chỉ cần nhớ đừng đặt tên con theo tên tháng hay tên các loại hoa quả là được. Hứa với tôi đấy.”

“Cái gì cơ?” tôi hỏi.

Cô ta quay mặt về phía tôi. “Cậu có định đưa tôi năm mươi đô không đây?”

“Cậu không nghĩ là Nick đáng giá hơn thế à?”

“Ngốc quá, tôi không cố định giá một con người. Tôi chỉ cần về nhà. Và đừng than nghèo kể khổ vì tôi biết cậu có tiền kín phòng trường hợp khẩn cấp giấu trong cái ngăn nào đó.” Cô ta nhào người về phía tôi và, lạy thánh Allah con nói thật đấy, cô ta sờ tôi. “Jesus, cậu bị thật đấy! Sao cậu cứ giấu nó dưới mấy cái áo to thùng này suốt thế chứ?”

Tôi nghĩ mình đã lấy hết tiền khẩn cấp trong ngăn bí mật để đưa cho người lái xe đã chở tôi đến đây rồi, nhưng rồi tôi nhớ tới tờ năm mươi đô Thom đưa cho lúc trước để đưa Nick đi chơi giúp cậu chàng thoát khỏi cái bóng của Tris. Cái quỹ riêng ấy mới nhiều làm sao. Thom và Scot sẽ không thể nào nghĩ rằng chính cái cô linh dương kia lại là người hưởng lợi từ phần góp cho buổi đi chơi của Nick.

Tôi đẩy Tris ra và lặn vào trong cái túi áo vải flannel. Tôi đưa cho Tris tờ năm mươi đô rúm ró. “Cám ơn!” cô ta nói cộc lốc. Cô quay lưng định đi, nhưng tôi kéo cô ta lại.

“Tris?”

“Gì thế hả ngốc?”

“Có thật là tôi bị lãnh cảm không?”

Cô ta thở dài, “Dĩ nhiên là cậu không lãnh cảm. Đừng có tin tất mấy thứ tuyên truyền bậy bạ Caroline và Tal gieo rắc vào đầu cậu. Tôi đã thấy cậu hôn Nick lúc đầu tối nay rồi. Trông như hai người biết phải làm gì hết rồi ấy.”

“Nhưng tôi không,” tôi nói.

“Không cái gì?”

“Biết mình đang làm gì.”

Tris đảo mắt. Cô ta đi lại và chỉ ngón trỏ vào tôi. “Tôi sẽ cho cậu chút lời khuyên, nhưng đầu tiên cậu phải thề với tôi là cậu không biết Nick cho

tối tận tối nay và đây không phải là một - gọi nó là cái gì thì được nhỉ - một cái bẫy đèn đường để gài tôi...”

“Bẫy đèn đường?”

“Bạn biết đấy, để làm tôi nghĩ rằng mình thật sự bị điên trong khi thật ra cậu đã sắp đặt hết những trò này.”

“Đó là phim *Bẫy Đèn Khí (Gaslight)*, Tris. Không phải là đèn đường. Nhớ cái phim mẹ tôi bắt hai chúng ta xem vào lần sinh nhật thứ mười một siêu ảm đạm của tôi chứ? Và không, trước tối nay tôi chưa bao giờ gặp Nick.” Tôi giơ tay làm dấu thề của đội Nữ Hướng Đạo Sinh.

“Được rồi,” Tris nói. “Tôi tin cậu.”

Cô ta lấy bã kẹo cao su ra khỏi miệng dán lên bức tường phía sau tôi, dang tay đẩy tôi về phía đó. Rồi cô ta áp sát vào tôi, mắt tôi vẫn mở và chúng thấy cô ta tiến tới và THÁNH THẦN ƠI mũ ba, cô ta nói, “Hôn môi trên ấy.” Cô ta hôn môi trên của tôi, nhẹ nhàng, dịu dàng. “Đó là dương.” Môi cô ta trườn xuống. “Đó là âm.” Cô ta giật ra nhưng tay trái của cô giờ đã ra phía sau lưng áo tôi, ấn vào chỗ gần xương cụt. “Bắt đầu bằng việc mở các huyết đạo, như thế này này.”

Tôi chẳng nói gì hết. Môi tôi vẫn cứ tách ra, không biết liệu bài học đã kết thúc chưa.

“Hoặc là,” Tris nói, “cậu có thể thử cái này xem.” Dùng cả hai tay, cô ta kéo mặt tôi về phía mình. Cô ta cắn môi trên của tôi vào giữa hai môi, rồi đưa lưỡi vào trong miệng tôi, luồn vào phần giữa môi trên và lợi. Tôi chẳng bao giờ để ý rằng lại có cái vùng đấy. Phải, tôi khá là chắc rằng tôi không phải người bị lãnh cảm. “Đó là phần hãm,” cô ta nói khi đã xong. Cô ta hất tóc xuống. “Cái mô nổi nhỏ trong miệng cậu. Nó là một Điểm Nóng. Cậu có thể dùng nó với Nick, tôi cho phép cậu đấy. Tôi không nghĩ mình đã dùng nó với cậu ta nên cậu yên tâm là không lo bị coi là bắt chước tôi đâu.”

Tôi đang đứng tựa lưng vào tường, không biết phải nói gì hay làm gì cho phải. Giờ tôi chắc chắn là mình đang mơ rồi.

Tris nói, “Hoặc cậu có thể sáng tạo một chút. Nào nào. Thử với tôi đi.”

Quái gì đây? Tôi nghiêng đầu một góc và tựa sát vào mặt cô ta. Tôi đặt hai tay lên hông cô ta, ghì lấy cô. Thật chậm rãi, tôi hôn môi trên, dương, cắn vào môi dưới, âm, nhưng thay vì cho lưỡi vào cuộc, dường như là cái điều cô ta muốn, tôi lại quay trở lại môi trên và nhẹ cắn nó vài cái.

Cô ta giật ra. “Hôn cắn! Bản năng tốt đấy, Norah! Thấy chưa? Cậu không bị lãnh cảm đâu. Nhưng phải nhớ cẩn thận với cái đó. Chỉ làm thế với một người cậu tin tưởng. Cái răng đấy sẽ rất nguy hiểm với người không quen đấy.”

“Sao cậu biết nhiều thế?” tôi hỏi cô ta. Tôi muốn nói là, tôi biết cô ta chơi bởi thế nào rồi nhưng cô ta còn chưa đủ tuổi bầu cử - cô ta chưa có nhiều thời gian đến thế để học được nhiều tri thức thế chứ.

“Chào ngốc, tôi có thể Google các kỹ năng làm chuyện ấy hết như cậu nếu cậu muốn làm thôi. Chẳng có gì liên quan tới trí óc khoa học ở đây hết.” Cô ta quay ra với lấy cái nắm cửa, rồi dừng lại và quay đầu nhìn tôi.

“Nhưng Norah này?”

“Gì?” tôi thì thào.

“Hãy cố hiểu cậu ta trước đã. Cậu và cậu ta không phải loại tình một đêm. Các cậu toàn lũ nhạy cảm và đại loại thế. Đừng có đi nhanh quá.”

Và cô ta đi.

“Tạm biệt, Tris!” tôi thở hắt ra.

Từ cánh cửa mở, tôi có thể thấy cô ta lướt qua chỗ Nick trên lối ra cửa. Cô ta nói với cậu thế này, “Em đã nói với anh rằng anh sẽ thấy cô ta ở một nơi nào đó mà! Giỏi lắm! Và chúc may mắn với người đó. Anh sẽ cần may mắn đấy. Em gần như cảm thấy thương thay cho anh.”

Tôi giờ đã ít thấy thương thay cho Nick. Có lẽ cậu không phải một gã khờ tội nghiệp. Tôi giờ đã hoàn toàn hiểu vì sao cậu lại thảm hại thế.

15. Nick

Trong khi họ vào nhà vệ sinh cùng nhau, tôi đã thử cố làm mình mất tập trung bằng việc viết ra một dãy các thứ có thể tệ hơn việc bạn gái cũ cuồng nhiệt lôi cô gái hiện tại ôi-cô-mới-hay-ho-làm-sao đi để trò chuyện tình cảm bạn bè (hoặc cãi vã) trong phòng WC. Tôi nghĩ ra mấy thứ này:

- Tỉa vùng kín bằng kéo làm vườn.
- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc mười hai cốc Jgermeister tỉa vùng kín bằng kéo làm vườn.
- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc mười hai cốc Jgermeister trong trận động đất 8,6 độ rích-te tỉa vùng kín bằng kéo làm vườn.
- Nhờ một cậu sinh viên vừa nốc mười hai cốc Jgermeister trong trận động đất 8,6 độ rích-te *khi có một ban nhạc jazz đang chơi* tỉa vùng kín bằng kéo làm vườn.

Tôi phải dừng ở đây thôi. Khủng khiếp quá.

Thật đáng ngạc nhiên khi tôi lại tin tưởng Tris ít đến thế, trong khi tôi luôn nhai nhai những lời chót lưỡi đầu môi về chuyện tin tưởng là phần thiết yếu của tình yêu ra sao.

Viễn cảnh tốt đẹp nhất:

Tris nói, “Thật đấy, cậu ta quá tốt với tôi, và tôi luôn nghĩ là cậu ta có thể làm tốt hơn... như là với một cô gái như cậu. Và, trời ạ, cậu ta thật tuyệt trên giường.”

Cảnh tệ nhất:

Tris nói, “Đã từng có cái lần này, bọn tôi đang chuyển qua lại các kênh, và cậu ta dừng lại ở Pocahontas, và thứ kế tiếp tôi biết là cậu ta *hoàn toàn dừng lều*.” (Tris sẽ không đả động gì đến việc tay cô lúc đó đang đặt ở đâu). “Và này, cậu ta là một kẻ rắc rối lắm, rắc rối lắm ấy.”

Hít thật sâu. Tôi đang hít thật sâu.

Bình tĩnh. Cái điều, đối với tôi, có nghĩa là lại sáng tác.

Why the fuck does my fate get decided

in the ladies' room?

Sitting tounge-tied as I get derided

in the ladies' room

Employees must wash their hands of me

in the ladies' room

Lock the door and throw away the plea

in the ladies' room.

(Sao số phận tôi lại được định đoạt/ trong phòng vệ sinh nữ?/ Ngồi á khẩu khi bị mĩa mai/ trong phòng vệ sinh nữ/ Những người làm công phải rửa tay cho hết mùi tôi/ trong phòng vệ sinh nữ/ Khóa chặt cửa và ném những lời khàn cầu/ trong phòng vệ sinh nữ.)

Có lẽ đây là cách tôi dùng để tạo ảo giác rằng tôi có thể điều khiển được thứ tôi không thể điều khiển. Kiểu như, nếu nó chỉ là một câu chuyện tôi đang kể hay một bài ca tôi đang hát, thì tôi sẽ rất ổn vì tôi là kẻ đang tạo lời nhạc. Mà điều này không phải là cách cuộc sống luôn diễn ra. Hay ít nhất khi đời bất công thì không phải thế.

Tôi đoán điều nhẹ lòng ở đây là tôi thực sự đã không thấy vui khi Tris bước vào. Lần đầu tiên trong cả khoảng thời gian dường như là vô tận. Cô đi qua cánh cửa và tim tôi rơi thẳng xuống địa ngục.

Thật lạ là Norah biết về tôi trước cả tôi biết cô ấy. Cô đã luôn quay quanh Tris mà tôi lại không hề nhận ra. Nhưng tôi nghĩ là bạn chẳng thể nhìn thấy hành tinh khi bạn đang ngấm mặt trời. Bạn đã bị lóa mắt.

Việc cô biết tôi làm mọi thứ trở nên thật hơn. Tôi gây được ấn tượng đầu tiên mà không biết rằng mình đã gây ấn tượng đầu tiên. Ít nhất cô cũng đã biết chút ít về tôi, và gì thì gì cô cũng đang ở đây rồi. Hy vọng là sẽ lâu hơn hai phút nữa.

Người nữ phục vụ có lẽ nghĩ tôi thuộc dạng biến thái tồi tệ nhất, vì tôi cứ không ngừng nhìn vào cánh cửa phòng vệ sinh.

Cuối cùng nó cũng mở, và Tris đi ra một mình. Và ý nghĩ đầu tiên của tôi, thề với nhóm Godspeed You Black Emperor! (Chúc Bạn May Mắn Hoàng Đế Da Đen!), là *Cô đã làm gì Norah? Cô ấy ở đâu?*

Nhưng Tris chẳng ở lại đủ lâu để trả lời bất cứ câu hỏi nào. Cô chỉ lướt qua bàn, thét lên với tôi, “Em đã nói với anh rằng anh sẽ thấy cô ta ở một nơi nào đó mà! Giỏi lắm! Và chúc may mắn với người đó. Anh sẽ cần may mắn đấy. Em gần như cảm thấy thương thay cho anh.”

Và tất cả những gì tôi có thể thốt ra là:

“cám ơn.”

Nhưng tôi không nói thêm gì nữa. Tôi để cô đi. Tôi muốn nói là, tôi không muốn cô ở lại, và phải, điều đó biến đây thành lần đầu tiên tôi không ở bên cô mà không hề nghĩ ngợi gì thêm nữa về cô. Tôi tin là vài nền văn hóa đã gọi điều này là sự tiến bộ.

Norah trông khá căng thẳng khi cô quay lại bàn, mặt đỏ ửng lên, nhịp tim rõ ràng là tăng thêm một hay hai nấc. Đó chắc hẳn phải là một cuộc cãi lộn khủng khiếp.

“Cậu có ổn không vậy?” tôi hỏi.

Cô lơ đãng gật đầu. Rồi cô lại nhìn tôi và có vẻ như cuộc nói chuyện của chúng tôi lại được tiếp tục. Cô lại tiếp tục ở bên tôi.

“Ừ,” cô nói. “Cô ấy chỉ cần chút tiền thôi.”

“Và cậu đưa cho cô ấy thứ cô ấy muốn rồi chứ?”

“Tôi nghĩ chúng ta có khá nhiều điểm chung đấy nhỉ?”

“Cô ấy đúng là một thể lực tự nhiên hoành tráng,” tôi nói.

“Chắc chắn rồi.”

“Nhưng cô ấy cứ đi biến đi là hơn.”

Norah có vẻ hơi giật mình.

“Cái gì?” cô nói.

“Tôi không biết cô ấy nói gì với cậu, và có lẽ tôi cũng không muốn biết. Cũng như tôi không muốn biết tại sao cậu lại gọi chỗ thịt nhiều như thế này, hay cậu kiếm cái áo flannel ấy ở đâu - nói vậy không có nghĩa tôi thấy có gì không hay với chúng. Chỉ là tôi không muốn biết mấy chuyện đó thôi.”

Cô nghịch nghịch xiên một miếng kielbasa và, trước khi dứt nó vào miệng, hỏi tôi thế này, “Thế cậu muốn biết cái gì?”

Chúng ta đang làm cái quái gì ở đây vậy?

Việc này có phải cực kỳ điên rồ không?

Liệu tôi đã sẵn sàng cho cuộc nói chuyện này chưa?

“Điều tôi muốn biết,” tôi nói, “là cậu thích bài nào nhất trong số những bài tôi làm cho Tris.”

Cô cắn một cái. Nuốt chửng. Uống chút nước.

“Đó là điều cậu muốn biết à?”

“Nó có vẻ là một điểm khởi đầu tốt.”

“Nói thật đấy à?”

“Ừ.”

Cô thậm chí còn chẳng cần phải nghĩ. Cô nói luôn, “Cái bài có từ noticing ấy. Tôi chẳng biết tên nó là gì.”

Oa. Tôi muốn nói là, tôi nghĩ cô sẽ nói tên nào đó của Patti Smith hay Fugazi hay Jeff Buckley hay Where's Fluffy. Hay thậm chí một trong số những bài của Bee Gees tôi đã làm cho vui. Tôi không nghĩ cô lại chọn cái bài tôi viết lời và hát. Thậm chí tôi còn chẳng định cho nó vào danh sách. Nhưng một đêm tôi quá phấn khích khi được ở bên Tris đến nỗi tôi thức cho tới tận khi biến đêm thành bài hát. Tôi ghi nó vào máy tính, rồi cho nó vào đĩa nhạc tôi tặng cô vào hôm sau, không đề tên.

Tris chưa bao giờ nói gì về nó với tôi.

Chưa lần nào.

“ ‘March Eighteenth,’ ” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Tên bài hát ấy. Tôi muốn nói là, nó thực sự cũng chẳng có tên đâu. Tôi không thể tin rằng cậu lại nhớ nó.”

“Tôi rất thích bài đấy.”

“Thật à?” Tôi phải hỏi cho rõ.

“Thật đấy,” cô nói. Và qua giọng nói của cô, tôi có thể nói rằng đó thật sự là một cái “thật đấy” thật. Và, trước sự ngạc nhiên của tôi, cô cúi người về phía tôi và bắt đầu hát đoạn điệp khúc. Không hát to, để tránh mọi người trong nhà hàng nghe thấy. Nhưng nghe một cái loa stereo vắn nhỏ, hay một cái đài trên xe ô tô trong một đêm cô quạnh. Cô hát tâm hồn của tôi lại cho tôi nghe:

The way you are singing in your sleep

The way you look before you leap

The strange illusion that you keep

You don't know

But I'm noticing

The way your touch turns into acrs

The way you slide into the dark

The beating of my open heart

You don't know

But I'm noticing

*(Cách em hát trong giấc ngủ/ Nét mặt em nhìn trước khi em nhảy/ Mơ
mơ kỳ lạ em ấp ủ/ Em không biết/ Nhưng tôi vẫn hằng để ý/ Cách cái chạm*

*tay của em biến thành tia lửa điện/ Cách em lướt vào sâu thăm bóng đêm/
Nhịp đập của trái tim tôi đã mở/ Em không biết đâu/ Nhưng tôi vẫn hằng
để ý)*

Và tôi cảm thấy thật xúc động, thật đẹp. Không phải vì thứ tôi đã viết, mà vì nó được trao lại cho tôi theo cách này. Được cô nhớ lời nhạc và giai điệu. Được nghe nó ngân lên trong giọng hát của cô.

Mặt cô đỏ bừng hết cả, nên tôi chẳng vỗ tay hay làm gì đại loại thế. Thay vì thế tôi lắc đầu và hy vọng rằng nó sẽ truyền sự sống của mình đến với cô.

“Wow,” tôi nói.

“Ừ, đó là thứ tôi đang nghĩ đấy. Dù, nói thật nhé, lần đầu tôi nghe nó lại đúng vào một ngày chẳng hay ho gì.”

“Tôi không thể tin rằng cậu...”

“Tôi thề là tôi không phải kẻ hay bám đuôi hay cái gì đại loại thế. Tôi thề là tôi quên tất cả những bài hát khác.”

“Thật à?”

“Chúng ta đổi chủ đề được không?”

Và tôi thấy mình nói những lời này, “Nó thực sự cũng không hẳn là về Tris.” Và tôi nhận ra đó là sự thật.

“Cậu nói thế là có ý gì?” Norah hỏi.

“Đó là về cảm xúc, cậu biết chứ? Cô ấy làm dâng trào thứ cảm xúc đó trong tôi, cô ấy gợi lên những cảm xúc đó trong tôi, nhưng nó không viết về cô ấy. Mà về những phản ứng của tôi, những điều tôi muốn cảm thấy và rồi tự thuyết phục bản thân rằng tôi thực sự đã cảm thấy như thế, vì tôi cực kỳ mong muốn được cảm thấy như thế. Cái ảo giác ấy. Nó là tình yêu vì tôi tạo cho nó là tình yêu.”

Norah gật đầu. “Với Tal, đó là cái cách anh ta luôn nói chúc ngủ ngon. Nghe có ngu ngốc không? Đầu tiên là qua điện thoại, rồi khi anh ta chờ tôi

ngủ, rồi thậm chí sau đó khi chúng tôi ở bên nhau cùng chìm vào giấc ngủ. Anh ta luôn chúc tôi ngủ ngon và làm nó nghe giống như một lời chúc thật. Có lẽ đó chỉ là lời mẹ anh ta hay nói cho anh ta nghe lúc nhỏ. Một thói quen. Nhưng tôi đã nghĩ, *Đó là quan tâm. Đó là sự thật.* Nó có thể xóa đi rất nhiều thứ khác. Cái câu chúc ngủ ngon đơn giản ấy.”

“Tôi không nghĩ là Tris đã bao giờ chúc tôi ngủ ngon.”

“Ồ, còn tôi thì chắc chắn Tal không gợi cảm hứng sáng tác nhạc cho tôi.”

“Tệ quá,” tôi nói. “Tal vẫn với hầu như tất cả mọi thứ.”

Norah nghĩ một thoáng. “Cậu chưa bao giờ để tên Tris vào một bài hát nào à?”

Tôi điểm qua toàn bộ danh sách bài hát, rồi lắc đầu.

“Sao lại không?”

“Tôi nghĩ là tôi không nghĩ đến điều đó.”

Chuông điện thoại của Norah reo và cô lấy nó ra khỏi túi quần. Cô nhìn vào màn hình và lẩm bẩm, “Caroline.” Tôi thấy cô định trả lời, và thấy mình nói thế này, “Đừng.”

“Đừng?”

“Ừ.”

Lại tiếng reo nữa.

“Nếu là chuyện khẩn thì sao?”

“Cô ấy sẽ gọi lại. Nay, tôi muốn hai đứa mình đi dạo một chút.”

“Đi dạo?”

Chuông reo lần thứ ba.

“Ừ. Cậu, tôi và thành phố. Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu nghiêm túc đấy chứ?”

“Bình thường thì không, nhưng trong trường hợp này thì có.”

Chuông reo.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Bất cứ đâu. Mới chỉ có” - tôi nhìn vào đồng hồ - “bốn giờ sáng thôi.”

Ngừng.

Yên lặng.

Thư thoại.

Norah cắn môi dưới.

“Đang nghĩ có nên đi không à?” tôi dè dặt hỏi.

“Không. Chỉ là đang nghĩ sẽ đi đâu thôi. Tới nơi nào không ai tìm được chúng ta ấy.”

“Như là đại lộ Park?”

Và Norah hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn tôi rồi nói, “Ừ, như đại lộ Park.”

Và rồi cô thốt ra một từ mà cả tỷ tỷ năm nữa tôi cũng không nghĩ là cô sẽ thốt ra:

“Midtown.”

Thật kỳ cục, nhưng chúng tôi đã đi tàu điện ngầm. Còn kỳ cục hơn, chuyến tàu chúng tôi lên là chuyến tàu số 6, chuyến tàu chậm khét tiếng trong tất cả các chuyến tàu chậm ở Manhattan. Bốn giờ sáng, chúng tôi đứng trên sân ga đúng hai mươi phút - nếu đi bộ thì cũng mất gần ấy thời gian thôi - nhưng tôi cũng chẳng phiền gì chuyện chậm trễ đó vì chúng tôi nói chuyện suốt, từ sở thích phim *Heathers* tới bơ đậu phộng, những món đồ lót ưa thích, chuyện thỉnh thoảng Tris cũng bốc mùi, sự ám ảnh của Tal về lông tóc, số phận của chị em sinh đôi nhà Olsen, số lần chúng tôi thấy chuột chạy trong tàu điện ngầm và những chữ cùng hình graffiti ưa thích - những thứ dường như chỉ gói gọn trong một câu nhưng lại kéo dài tới tận hai mươi phút. Rồi chúng tôi đã ở trong ánh đèn huỳnh quang kỳ lạ của toa

xe, xô vào nhau mỗi khi đoàn tàu dừng lại rồi lại khởi hành, bình phẩm bằng mắt về những kẻ đầu đường xó chợ say xỉn, những sinh viên ăn mặc chỉnh tề như nhân viên môi giới chứng khoán, và những hành khách đi đêm mệt mỏi cùng chia sẻ không gian này với chúng tôi. Tôi đang có một khoảng thời gian thật tuyệt vời và điều hay ho ở đây là tôi có thể cảm nhận được ngay lúc nó thực sự đang diễn ra. Tôi nghĩ Norah cũng thế. Thỉnh thoảng khi va vào nhau, chúng tôi lại mất vài giây mới tách được nhau ra. Chúng tôi không cố ý đụng chạm, nhưng cũng chẳng có ý định bỏ lỡ một sự tình cờ.

Chúng tôi ra khỏi tàu điện ở Grand Central và đi theo hướng Bắc để ra Park. Nó vắng lặng như tờ, những tòa nhà chọc trời canh phòng dọc suốt đại lộ, những người lính gác say ngủ của thế giới quan trọng.

“Cứ như là chúng ta đang ở giữa hẻm núi ấy,” Norah nói.

“Điều làm tôi thấy lạ là sao lại có nhiều tòa nhà vẫn sáng đèn thế. Tôi muốn nói là, có tới hàng nghìn bóng đèn cứ sáng như thế trong những tòa nhà hàng đêm liền. Chẳng có ích chút nào.”

“Có lẽ vẫn còn người đang làm việc. Kiểm tra thư điện tử. Kiểm vài triệu nữa. Trêu kẻ khác trong lúc họ đang ngủ.”

“Hoặc có thể,” tôi nói, “họ chỉ nghĩ là để thế thì đẹp.”

Norah khịt mũi. “Cậu nói đúng. Chắc hẳn là thế.”

“Bố cậu có làm việc ở gần đây không?”

“Không. Ông ấy là trùm khu trung tâm. Bố cậu?”

Giờ tới lượt tôi khịt mũi. “Hiện tại thì không được ai thuê,” tôi nói. “Hoàn toàn là do lười cố gắng.”

“Tôi xin lỗi.”

“Đừng nghĩ làm gì.”

“Bố mẹ cậu vẫn ở cùng nhau chứ?”

“Theo cái nghĩa sống cùng một nhà thì có. Bố mẹ cậu?”

“Họ yêu nhau từ thời trung học. Cưới được hai mươi lăm năm rồi. Vẫn hạnh phúc và vẫn làm chuyện đó. Những kẻ đột biến của tự nhiên.”

Chúng tôi ngồi lên rìa một trong những đài phun nước gần đó, nhìn dòng xe cộ chiếu đèn qua lại.

“Thế cậu hay đến đây lắm à?” tôi đùa.

“Ừ. Tôi biết tôi nhà quê mà - từ hồi tôi mới biết bắt tàu, tôi đã lên vào thành phố để tới Midtown. Giao du với mấy người làm nhà băng, nhập hội và thâm tóm mấy gã chuyên lo sáp nhập, thâm tóm các công ty. Với tôi toàn bộ chuyện đó tỏa ra mùi tình dục và rock ‘n’ roll. Cậu có thể cảm thấy nó trong không khí không? Nhắm mắt lại. Cảm thấy không?”

Tôi nhắm mắt lại. Tôi nghe tiếng xe cộ qua lại, không chỉ trước mặt mà còn trên những tuyến đường ngang dọc. Tôi nghe tiếng những tòa nhà ngáp vào khoảng không. Tôi nghe nhịp đập trái tim mình. Tôi có cái ảo tưởng thoáng chốc là cô sẽ ngả về phía tôi và hôn tôi lần nữa. Nhưng thời gian trôi qua đủ lâu để tôi biết điều đó sẽ không xảy ra. Khi tôi mở mắt ra, tôi thấy cô đang nhìn mình.

“Cậu dễ thương lắm ấy. Cậu có biết thế không?” cô nói.

Tôi chẳng biết phải đáp lại thế nào. Thế là nó cứ treo lơ lửng trong không khí, cho tới khi cuối cùng tôi cũng nói ra, “Cậu nói thế chỉ để tôi cười đồ ra rồi nhảy múa trong đài phun nước thôi.”

“Tôi dễ bị nhìn ra thế cơ à? Ghét thật!” Nét mặt cô trông thật khó hiểu, nhưng tôi không nghĩ nó lại là một câu đố chút nào.

“Thay vì thế thì chúng ta có thể đột nhập vào nhà thờ Thánh Patrick,” tôi gợi ý.

“Cậu vẫn cười đồ chứ?”

“Tôi phải đi tất chứ. Cậu có biết loại người gì mới chạm chân vào nơi đó không?”

“Tôi sẽ phải nói không với vụ nhà thờ. Chưa gì tôi đã thấy cái tí báo thể này: ‘CON GÁI GIÁM ĐỐC ĐĨA HÁT BỊ PHÁT HIỆN CHƠI TRÒ HU’ HỒNG TRONG NHÀ THỜ THÁNH PATRICK. “*Chúng tôi đã nghĩ cô bé là một cô Do Thái dễ thương,*” hàng xóm nói.’ ”

“Bạn là người Do Thái à?” tôi hỏi.

Norah nhìn tôi như thể tôi vừa hỏi cô là có phải cô là con gái không vậy.

“*Dĩ nhiên* tôi là người Do Thái.”

“Thế là người Do Thái thì thế nào?” tôi hỏi.

“Bạn đang đùa tôi đấy à?”

Trông tôi giống đang đùa với cô không?

“Không,” tôi nói. “Thật đấy. Nó thế nào vậy?”

“Tôi không biết. Nó chỉ đơn giản là thế thôi. Khó mà nói rõ là thế nào.”

“Ừm, thế điều cậu thích nhất khi làm người Do Thái là gì?”

“Chẳng hạn như có tới tám ngày lễ Hanukkah?”

“Chắc chắn rồi, nếu chuyện đó có ý nghĩa gì đó với cậu.”

“Tất cả những chuyện thực sự có ý nghĩa với tôi là hồi bé tôi cũng chẳng mấy tuổi nếu không có cây thông Noel.”

“Thế những chuyện thực sự thích thì là gì?” tôi hỏi. Tôi thực sự muốn biết nhiều hơn nữa.

“Những chuyện thực sự thích?”

“Ừ. Thử xem nào.”

Cô nghĩ một thoáng. “Có một điểm ở đạo Do Thái khiến tôi cảm thấy thực sự thích thú. Về mặt quan điểm thôi, tôi muốn nói thế. Nó được gọi là *tikkun olam*.”

“*Tikkun olam*,” tôi lặp lại.

“Đúng rồi. Về cơ bản, nó nói là thế giới đã bị vỡ ra thành hàng trăm mảnh. Tất cả những thứ hỗn loạn, những thứ hỗn độn này. Và nhiệm vụ của chúng ta - nhiệm vụ của tất cả mọi người - là cố gắng ghép những mảnh vỡ đó lại với nhau. Để làm mọi thứ lại vẹn nguyên.”

“Và cậu tin điều đó à?” tôi hỏi. Không phải phản đối gì. Chỉ là một câu hỏi đơn thuần.

Cô nhún vai, rồi bác bỏ cái nhún vai ấy bằng sự đắm chiêu trong ánh mắt. “Tôi nghĩ là tôi có tin. Tôi muốn nói là, tôi không biết thế giới làm sao lại vỡ ra. Và tôi không biết liệu có Thượng đế nào có thể giúp chúng ta hàn gắn nó lại. Nhưng cái sự thực là thế giới giờ đã vỡ - tôi hoàn toàn tin đấy. Cứ nhìn quanh mà xem. Cứ hàng phút - cứ hàng giây, có hàng triệu thứ cậu có thể nghĩ tới. Có hàng triệu thứ có thể làm cậu thấy *lo lắng bất an*. Thế giới của chúng ta - cậu có thấy chúng ta ngày càng tan vỡ không? Tôi đã từng nghĩ rằng nếu tôi lớn hơn thì tôi sẽ thấy thế giới dễ hiểu hơn. Nhưng cậu có biết không? Tôi càng lớn hơn, thế giới càng thêm rắc rối. Càng thêm phức tạp. Càng thêm rối rắm. Cậu nghĩ rằng mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng chỉ có hỗn loạn là càng lúc càng nhiều. Những mảnh vỡ - chúng ở mọi nơi. Và không ai biết phải làm gì với chúng. Tôi thấy mình cứ đang cố níu giữ Nick ạ. Cậu có hiểu cảm giác đó không? Cái cảm giác khi cậu chỉ muốn đặt mọi thứ vào đúng chỗ của nó, không phải chỉ vì làm thế là đúng, mà còn vì điều đó có nghĩa là chúng ta vẫn còn có thể làm được những việc như vậy? Tôi muốn tin vào điều đó.”

“Thế cậu có thực sự nghĩ là mọi thứ đang ngày càng tồi tệ không?” tôi hỏi. “Tôi muốn nói là, chẳng phải chúng ta đang giàu có hơn hai mươi năm trước đây hay sao? Hay là một trăm năm trước ấy?”

“Chúng ta giàu có hơn. Nhưng tôi không biết thế giới có giàu có hơn không. Tôi không biết hai thứ đó có phải là một không.”

“Cậu nói đúng,” tôi nói.

“Gì cơ?”

“Tôi nói là, ‘Cậu nói đúng.’ ”

“Nhưng chẳng ai lại nói mỗi câu ‘Cậu nói đúng’ thế cả.”

“Thật à?”

“Thật đấy.”

Cô ngả vào tôi thêm một chút. Không phải do vô ý. Nhưng thế nào đó vẫn làm tôi có cảm giác là đó chỉ do vô ý - chúng tôi ở đây, trong đêm nay. Như thế đang đọc ý nghĩ của tôi, cô nói, “Tôi rất cảm kích.” Rồi đầu cô ngả vào vai tôi, và tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra là cô mới hợp với chỗ đấy làm sao. Tôi ngược nhìn lên, cố tìm bầu trời giữa những tòa nhà, cố tìm ít nhất một vệt sao sáng. Khi tôi thấy mình không thể, tôi nhắm mắt lại và cố tạo ra những thứ của chính tôi, thấy nhẹ người vì Norah giờ không đọc ý nghĩ của tôi, vì tôi chẳng biết mình sẽ phản ứng thế nào nếu lại có ai đó biết tôi đang làm những chuyện như thế. Khi chúng tôi ngồi giữa cái thành phố yên lặng này, chẳng yên lặng bằng tiếng ồn ánh sáng, tâm trí tôi trôi đi vài phút, nghĩ về những gì cô đã nói.

Rồi tôi chợt nghĩ.

“Có lẽ chúng ta là những mảnh vỡ,” tôi nói.

Đầu Norah không hề rời khỏi cánh tay tôi. “Gì cơ?” cô hỏi. Tôi có thể nghe giọng cô mà đoán được là mắt cô vẫn nhắm.

“Có lẽ là thế,” tôi nhẹ nhàng nói. “Về những chuyện cậu nói lúc nãy ấy. Thế giới bị vỡ. Có lẽ nhiệm vụ của chúng ta không phải là đi tìm các mảnh vỡ và xếp chúng lại cùng nhau. Có lẽ chúng ta là những mảnh vỡ.”

Cô không trả lời, nhưng tôi tin chắc là cô đang lắng nghe rất chăm chú. Tôi có cảm giác như mình lần đầu tiên hiểu được một điều gì đó, dù tôi vẫn còn chưa thực sự hiểu được nó là cái gì.

“Có lẽ,” tôi nói, “nhiệm vụ của chúng ta là đi cùng nhau. Đó là cách chúng ta ngăn việc đổ vỡ.”

Tikkun olam.

16. Norah

Nick và tôi lại yên lặng nhưng tôi không nghĩ đó là kiểu yên lặng làm người ta thấy không thoải mái. Tôi nghĩ bình minh đang đến và cảm giác buồn ngủ của chúng tôi cũng nhiều như cảm giác hưng phấn, và khi thứ Bảy chuyển dần sang Chủ nhật, nhìn bầu trời qua hẻm núi này mới tuyệt làm sao, màu xám ảm đạm cùng màu vàng nhợt nhạt hiện lên từ ánh đèn thành phố, trong khi ngoài kia những người làm ngân hàng hay thư ký đứng hút thuốc bên ngoài tòa nhà khi những chiếc xe công vụ Lincoln đỗ bên lề đường, chờ chờ những người làm việc qua đêm về nhà. Những con dòng cháu giống của thế giới tài chính này chẳng có vẻ gì là để ý hay quan tâm đến việc thời gian có thể dừng lại bất cứ lúc nào, sao họ không tuân theo lời dạy ‘vào ngày thứ Bảy các con nên nghỉ ngơi’? Ít nhất cũng nên đi ra đường mà tận hưởng cuộc sống chứ. Như tôi bây giờ, đang quan sát họ.

Nhưng tôi quá mong muốn được biết thêm về Nick đến nỗi tôi không thể chịu được sự yên lặng này, dù nó có là một sự yên lặng dễ chịu đi nữa. Có lẽ cách để biết thêm về cậu là cho cậu biết thêm về tôi. Thế là tôi nói với cậu, “Tôi kiếm cái áo flannel này trong cửa hàng quần áo nam ở Marshalls.”

“Mẹ tôi rất thích cửa hàng đó,” cậu nói.

“Mẹ cậu rất sành đấy.”

Tôi đợi. Liệu cậu có nói tôi biết thêm chút gì về mẹ mình không?

Trong khi tâm trí tôi tua lại những thông tin thu thập được từ cậu từ đêm qua tới giờ, miệng tôi lại nói ra những lời thật ngu ngốc về Marshalls vì đầu tôi vẫn còn đang luẩn quẩn với những từ Nick nói về *tikkun olam*: *Có lẽ nhiệm vụ của chúng ta không phải là đi tìm các mảnh vỡ và xếp chúng lại cùng nhau. Có lẽ chúng ta là những mảnh vỡ.*

Vì tôi đang cố sắp xếp lại các mảnh xếp hình tạo nên Nick. Thử điểm qua một chút nhé. Chàng trai punk đúng mực vừa sống sót sau cuộc tình

kéo dài sáu tháng với Tris. Tay bass trong một ban nhạc rất những thành viên đồng tính, một nhà soạn nhạc đầy triển vọng. Có thể có những suy nghĩ khá sâu sắc (ít nhất cũng là đối với một người không phải Do Thái) trong những vấn đề liên quan tới *tikkun olam*. Và cậu hôn mới giỏi làm sao. Đó là kẻ đã nói KHÔNG với một màn sex không-ràng-buộc được một cô gái ngu ngốc mời tham gia trong một cái phòng thay đồ giữa buổi diễn của Where's Fluffy vài tiếng trước, nhưng không hiểu sao lại xuất hiện ở tận Velseka để gặp cô ấy sau đó (một hành động mới tử tế làm sao); nhưng rồi cậu lại chẳng có ý gì với cô ta trên cái chuyến tàu số 6 nơi mà cả cơ hội lẫn tâm trạng đều rất hợp nhau khi ánh đèn thì mờ còn tàu thì lắc lư đẩy người họ lại gần với nhau. Tôi phải làm gì với cái cậu này đây?

Khi tôi tựa đầu vào tay Nick, tôi có thể ngửi mùi cậu thật gần và thật riêng, không bị ám mùi bia và khói thuốc trong câu lạc bộ: cậu có mùi thoang thoảng như nước hoa cạo râu, hoặc như vừa đi mát xa hương liệu trước khi buổi tối này bắt đầu - một mùi hương quá quý phái so với một cậu chàng punk. Mùi người cậu làm những mảnh ghép trong tâm trí tôi quay lại với nhau, để cuối cùng cũng dần hiểu cậu thêm một chút.

Tôi có lẽ sẽ phải trích lại lời của Randy của nhóm Are You Randy?

Cậu Nick này không thể nào là con trai một trăm phần trăm được.

Như thế để chứng tỏ sự ngờ vực của tôi, Nick lấy ít Chapstick từ túi quần bò và quẹt quẹt lên môi. Tôi là fan cuồng của Blistex, nên cái sáp dưỡng môi đó không làm tôi bất ngờ; mà là cái hương anh đào kia cơ.

Nếu cậu thực sự lại đồng tính, tôi sẽ tức điên mất. Tất cả những người tốt đều thế cả! Tôi sẽ không có cách nào khác ngoài việc coi chuyện đấy là nhằm thẳng vào mình. Việc mất Nick vào tay phe đồng tính hẳn sẽ là một cú sốc lớn, tương tự như việc mất vào tay họ Scottie “not-at-all” Gross (Scottie không-hề Thô Thiển), người tôi đã đầu tư năm năm chẵn tròn học trường Chủ nhật thầm thương trộm nhớ và có thể đã là người có được nụ hôn đầu tiên của tôi nếu cái gã Ethan Weiner ngu ngốc đáng ghét ấy không nhảy vào giành lấy Scottie trước, hay như mất đi anh chàng đáng yêu

quyển rũ George Michael, thần tượng Behind the Music từ-bi-kịch-tới-cứu-rồi tối thượng của tôi, người mà nếu ở trong một thế giới công bằng và tốt đẹp có lẽ đã là người đàn ông lớn của tôi - trải nghiệm Lolita bí mật của tôi. THẬT QUÁ BẤT CÔNG!

Nhưng mà. Có lẽ cái chẩn đoán đơn giản *đồng tính hay không đồng tính* là một sai lầm. Có lẽ chỉ có *bản năng giới tính* là có tồn tại, và nó rất linh hoạt và không thể đoán trước, như một diễn viên xiếc, người tôi từng muốn trở thành, và này, đó có thể là một khả năng đáng theo đuổi khi giờ đây tôi đã làm hỏng bát cơ hội nhập học đại học còn vụ *kibbutz* thì giờ chắc chắn sẽ chẳng xảy ra. Tôi thích mềm dẻo và linh hoạt như một diễn viên xiếc hơn. Có lẽ Tris lúc nào đó sẽ đến rạp xiếc xem tôi biểu diễn và tôi có thể hiểu thêm chút chút về những kỹ năng tán tỉnh các thành viên ban nhạc của cô ta.

Bản năng giới tính của Nick có nằm tại (nằm ở? - sao cũng được, thế cả), đâu cũng được, điều quan trọng là: Cậu Nick này quá tuyệt để có thể thực sự đang tồn tại. Cậu viết những bài hát tuyệt vời. Cậu cực kỳ dễ thương. Cậu quá sức thông minh. Và khủng khiếp nhạy cảm. Cậu cho tôi nhiều phiêu lưu và bối rối trong một đêm hơn cả đời tôi cộng lại. Tim tôi lại nhói lên, sợ, vì giờ tôi muốn biết TẤT CẢ MỌI THỨ về cậu. Cậu càng cho tôi nhiều, tôi càng muốn nhiều hơn. Tôi muốn biết về những dự định tương lai của cậu, về gia đình của cậu, về âm nhạc của cậu, ước mơ của cậu, nỗi buồn của cậu, tất cả những thứ tình cảm sướng sướng ấy.

Tôi băn khoăn không biết cậu có cùng chia sẻ với tôi rằng bài “Hideous Becomes You” của Fluffy là bản tình ca tuyệt vời nhất, và liệu cậu ta có khi nào hát bài hát ấy cho tôi nghe? Vì tôi đã hát bài hát cậu viết cho cậu nghe rồi mà, tôi còn kể cậu nghe về *tikkun olam* nữa, nghe thì có vẻ rất băng quơ nhưng nó thực sự thiêng liêng và rất có ý nghĩa đối với tôi, và tôi đang nghĩ hay là chúng tôi sẽ đặt tên con trai đầu lòng là Salvatore, đó không phải tên một loại quả hay một tháng trong năm, và rất nhiều người không phải 100% bình thường giới tính cũng đặt tên đó, đúng không?

Điều đáng quan tâm hơn: nếu tôi không nhanh chóng tắt nguồn não, trí tưởng tượng của tôi sẽ đi quá xa tới những việc có thể xảy ra giữa tôi với cái cậu này, chẳng có gì lại có thể cứ ở nguyên tại hiện thực cả.

Nick nói đúng, chị em sinh đôi nhà Olsen đúng là có một mối dây liên hệ cùng nường tựa vào nhau đáng lo ngại. Dù vậy tôi cũng hiểu và thông cảm với mấy chị gái đó, tôi thực sự hiểu. Tôi muốn hiểu về Nick thật nhiều, nhưng tôi cũng muốn dành chút thời gian nghỉ để nói với Caroline về cậu ta. Nếu Caroline có ở đây, chúng tôi có thể mổ xẻ Nick qua kịch bản *Thứ Được Gọi Là Đời Tôi*/ Những giây phút thật Jordan Catalano.

Rayanne: Tớ nghĩ là cậu ta cũng phần nào thích cậu đấy. Chắc chắn thế. Tớ muốn nói là, trong đầu cậu ta còn có nhiều thứ khác nữa, nhưng cậu ta có thích cậu.

Angela: Nhưng cái phần đó không công bằng chút nào. Tớ chẳng có cái gì trong đầu nữa hết. Sao lại có chuyện tớ thì ngồi một chỗ phân tích cậu ta từng li từng tí dưới kính hiển vi, còn cậu ta lại có những thứ khác nữa trong đầu.

Rickie: Thật là sâu sắc.

Tôi nghĩ mình có thể ngồi đây nơi cái Đại lộ Park này và nói chuyện với cậu cả đêm. Trong khi tôi ghét Midtown và đặc biệt ghét vùng East Side.

Lạy thánh thần, dù tôi có tìm hiểu thêm gì về cái cậu Nick này ở đâu đi nữa thì chắc chắn cũng không phải lại tiếp tục ở nơi này. Chúng tôi là hai đứa nhóc nhà quê đang theo đuổi một thú vui bình thường, nhưng hiển nhiên chúng tôi đã bị lầm tưởng là các phần tử khủng bố. Những nhân viên bảo vệ đã đi ra ngoài để lừa chúng tôi đi - tới bất cứ đâu trừ cái đài phun nước trước tòa nhà của họ.

Chúng tôi đứng dậy và đi - sang hướng Tây. Có khi Nick cũng đang cố tìm hiểu về các mảnh vỡ của tôi ấy nhỉ? Cậu nói, “Bố cậu làm giám đốc một hãng thu âm bao quát cả khu trung tâm. Có lý do nào làm cậu không nói tên ông ấy cho tôi biết không? Liệu tôi có được biết ông ấy là ai không?”

“Cậu sẽ biết,” tôi nói với cậu. Tôi cần phải xem xem thái độ của Nick thế nào trước khi tôi nhận ra rằng cậu làm quen với tôi chỉ để có thể gửi tuần vào một bản thu thử. Tôi lại chỉ đầu tư tình cảm quá mức mà thôi.

Cậu dừng chủ đề tên tuổi, cảm ơn nhiều lắm. “Chắc cậu được gặp nhiều người nổi tiếng lắm nhỉ.”

“Hồi tôi còn nhỏ thì có lẽ thế,” tôi nói. “Chúng tôi suốt ngày tới nhạc hội và các buổi biểu diễn âm nhạc. Cả đời tôi chỉ sống ở một ngôi nhà tại Englewood Cliffs, nhưng tôi cảm thấy mình như cũng lớn lên ở Nashville, Memphis, New Orleans, Chicago, Seattle - bất cứ nơi nào có điểm nóng âm nhạc, cậu hiểu chứ? Tôi khá may mắn, cả đời tôi đã cùng bố gặp rất nhiều nghệ sĩ vĩ đại, một vài người đã trở thành huyền thoại. Nhưng vài năm trước đây tôi đã nhận ra một điều: không biết họ thì tốt hơn. Vì nếu tôi không biết họ, tôi có thể vẫn thích nhạc của họ mà không biết tới những đòi hỏi quá quắt hay lối sống vô trách nhiệm của họ, tôi thích những bài hát đỉnh cao của họ cho tới khi tôi biết rằng ca sĩ chính của họ đã làm đời bố tôi trở nên khốn nạn và là lý do bố tôi bỏ lỡ cuộc thi đánh vần mà tôi tham gia, đại loại thế.

“Đó là lý do tại sao tôi lại thích Where’s Fluffy đến vậy. Họ không giống thế, không đi cái hành trình ngôi sao ấy.”

“Cũng có thể họ sẽ đi. Tôi hy vọng tôi không làm cậu vỡ mộng, Nick ạ, nhưng Lars L. là một kẻ hoàn toàn chẳng ra gì, Owen O. là một tên nghiện rượu khủng khiếp, và Evan E. chỉ là một thằng điên. Tôi biết - bố tôi đã cố ký hợp đồng với họ. Nhưng Fluffy sáng tác những bài hát tuyệt vời, soạn những bản nhạc tuyệt hay. Đó mới là điều quan trọng, đúng không?”

Nick nghịch ngợm đẩy vai tôi một cái. “Cậu không hề làm tôi vỡ mộng đâu. Cậu không thể nhìn vào một ban nhạc mà không biết điều đó. Tôi muốn nói là, cậu đã nghe lời bài hát của ‘High is Better than Low’ chưa? (Cao thì tốt hơn là thấp). Chắc chắn là nó không nói về tình yêu giày cao gót hiệu Manolos của Evan E.”

Trời, Nick biết cả tên giày hàng hiệu. Dấu hiệu không hay rồi.

Nick nói thêm, “Nhưng đó không phải là lý do làm tôi thích nhạc punk. Tự bản thân nó có sự hài hước riêng, nó không giả vờ làm thứ không phải là nó. Nó là sự nổi loạn hoành tráng có hơi hướng heavy metal, nhưng có trí tuệ.”

Hồi phục tốt đây.

“Có muốn biết khát khao thầm kín của tôi không?” tôi trêu.

Nick quay về phía tôi và nhướn một bên lông mày, như một ngôi sao điện ảnh thời xưa. Tôi khá chắc là cậu không tıra hay xăm lông mày, nhưng cậu thực sự có hàng lông mày đẹp đến đáng ngờ. Hay có lẽ là tôi chỉ nghĩ quá thôi. “Dĩ nhiên là tôi muốn biết chứ,” cậu nói.

“Tôi chẳng có tài viết nhạc hay cái gì đại loại thế, nhưng tôi muốn là người đặt tên cho các bài hát, đặc biệt là những bài nhạc đồng quê.”

“Tên hay nhất cậu nghĩ ra là gì?”

“ ‘You Stole My Heart and Left It for Roadkill,’ ” (Anh đánh cắp trái tim em và để đó cho xe cán nát) tôi nói với cậu. “Nào, thoải mái nghĩ ra lời nào đó đi.”

Tên bài hát ưa thích của tôi do một nhà đặt tên lời bài hát chính thống đặt cho là “Something About What Happens When We Talk (Điều gì đó về chuyện đã xảy ra khi ta nói chuyện),” của Lucinda Williams, bài hát bố và mẹ vẫn hay dặt khiêu vũ với nhau mỗi dịp kỷ niệm (buổi hẹn đầu, nư hôn đầu, lần dừng-nói-thăng-ra đầu, đính hôn, cưới, vân vân - vâng, họ kỷ niệm tất), dù họ đã quá già và nên chín chắn hơn. Tôi giờ đang nghĩ về bài hát đó, vì nói chuyện với Nick thật là dễ chịu. Tôi phải cố kìm nén mọi bản năng bám đuôi của mình để không hát cho Nick nghe như lời hát của Lucinda, *Conversation with you is like a drug (Trò chuyện với anh như một chất gây nghiện vậy.)* Với Tal, việc nói chuyện luôn được đặt trên hai chiến tuyến và chỉ có một bên thực sự nói thôi. Tôi thích việc Tal ít nhất cũng nói *chúc ngủ ngon*, và việc ngoài tiệc tùng ra anh ta cũng có quan tâm đến vài thứ khác, nhưng có gì đó trong những cuộc nói chuyện giữa Tal và tôi khiến tôi thấy giống như anh ta đang đọc tuyên ngôn còn tôi chỉ ngồi nghe.

Khi chúng tôi tới đại lộ Bảy, cả hai cùng đồng loạt quay sang hướng Nam, và tôi nhận ra Nick và tôi chưa bao giờ bàn xem chúng tôi sẽ đi đâu sau đại lộ Park. Giống y như lúc chúng tôi nắm chặt tay nhau trong câu lạc bộ và tôi dẫn cậu ta len qua đám đông tới chỗ phòng thay đồ. Thế nào đó chúng tôi đã lại ở cùng nhau. Quảng trường Thời Đại giờ đang mời gọi chúng tôi với toàn bộ sự huy hoàng của nó. Thế nào đó thế giới của chúng tôi lại tràn đầy những cơ hội và khả năng.

Điện thoại của tôi lại reo và hiện chữ Daddy-O và tôi phải nghe, đó là luật cho những lần chơi tối thâm đêm. “Cậu có phiền không?” tôi hỏi Nick. Lúc này khi không trả lời điện thoại của Caroline chỉ vì Nick bảo đừng làm thế tôi đã thấy khá tệ.

“Cứ tự nhiên,” lần này cậu nói, cứ như giờ cậu đã hiểu không cuộc gọi nào có thể kéo tôi ra khỏi cậu đêm nay. Tôi đứng dưới mái hiên một tòa nhà trong khi Nick lùi về phía vệ đường để tôi được tự nhiên, tôi thực sự chẳng cần cậu làm vậy, nhưng vẫn đánh giá rất cao cử chỉ đó, dù tôi không chắc được là những hành động đúng mực đặt cậu ở mức nào trên cái cán cân giới tính.

“Chào bố,” tôi nói vào trong cái điện thoại.

Giờ tôi đang đứng giữa ngã tư của thế giới, lấp lánh ánh đèn neon đỏ trắng và đèn taxi vàng, náo nhiệt với vô số hoạt động và đầy kích thích với tiếng nhạc và giọng nói con người, nguy hiểm và phấn khích, nhưng nghe giọng nói của bố, tôi lại thấy mình như hồi mới lên năm và làm cô công chúa nhỏ được ông đưa đi ngủ. “Con ổn chứ, con yêu? Bố vừa đón một đội tạp nham gồm hai cậu chơi nhạc cùng một cô Caroline say xỉn, nhưng không có Norah nào hết.”

“Con ổn, bố ạ. Có khi còn rất tuyệt nữa ấy chứ!”

“Con có định nói cho bố biết tên cậu ta không?”

“Không?”

“Con có định về nhà ngay không?”

“Không.”

“Con có định tiếp tục tuân theo một mệnh lệnh nào đó của bố nữa không?”

“Không.”

Ông thở dài. “Cẩn thận đấy nhé.” Tôi nghĩ bố không biết tôi đang đứng giữa quảng trường Thời Đại lúc tảng sáng với một cậu con trai tôi mới chỉ vừa biết được vài tiếng đồng hồ thì hơn. “Mẹ và bố sẽ chăm cho Caroline. Mẹ giờ đang làm trứng rán cho Thom và Scot. Những đứa trẻ đáng yêu.”

“Bố?”

“Gì cơ?”

“Con nghĩ con đã sai khi từ chối trường Brown.”

“Thật á.”

“Giờ con không biết mình phải làm gì nữa. Chuyện với Tal, bố mẹ và Caroline đã đúng, con sẽ không làm những chuyện như thế nữa. Nhưng giờ con không biết mình phải làm gì.”

“Bố sẽ nói cho con biết con có thể làm được gì. Vào trường Brown năm sau nhé. Sáng nay lúc con đi ông già của con đã lấy cái đơn bỏ trường Brown của con ra khỏi hòm thư rồi. Ông ta đã thay thế nó bằng một cái đơn đồng ý cùng chi phiếu đặt cọc nữa.”

Tôi nên biết ơn nhưng lại tỏ vẻ tức giận. “BỐ CHẴNG CÓ QUYỀN GÌ LÀM THẾ! ĐÓ GẦN NHƯ MỘT SỰ XÂM PHẠM QUYỀN RIÊNG TƯ! VÀ LỤC THƯ CỦA NGƯỜI KHÁC LÀ PHẠM LUẬT LIÊN BANG ĐẤY!”

Bố cười khúc khích. “Thật tệ quá nhỉ. Đừng về muộn quá đấy.”

Rồi bố gác máy.

Có lẽ bố tôi đúng là một gã hippy lai doanh nhân, nhưng tôi thực sự yêu ông lão ấy.

Tôi không thể nghĩ về những việc bố đã làm vì bầu trời đột nhiên mở ra và mưa như trút nước, nhưng Nick đang làm gì thế kia? Cậu đang nhảy cuồng lên chỗ lề đường, hai tay dang ra, mặt ngược lên để hứng mưa. Thật là vui.

Tôi không nói với Nick là cuộc gọi của tôi đã kết thúc. Tôi cứ đứng đó nhìn cậu. Từ lúc tôi nhìn Nick, tôi đã thấy tràn đầy cảm hứng của bài hát mà nhóm Smiths chơi lúc ở Camera Obscura, cái đoạn Morrissey hát về *what she asked of me/ at the end of the day/ Caligula would have blushed*, (điều cô ấy muốn ở tôi/ lúc cuối ngày/ Caligula hẳn phải đỏ mặt.) Tôi không quan tâm đến việc mình có quan tâm gì đến chuyện đào sâu xem Nick đồng tính hay không đồng tính hay giữa giữa. Tôi chỉ nghĩ là tôi muốn ra ngoài kia tắm mưa với cái người này. Tôi muốn nằm cạnh cậu trong bóng tối, ngắm cậu thở, ngắm cậu ngủ và bắn khoản không biết cậu mơ về điều gì nhưng cũng không cảm thấy tủi nếu cậu không mơ thấy mình.

Tôi không biết liệu Nick và tôi sẽ là bạn hay người yêu hay liệu cậu có bao giờ trở thành Will còn tôi trở thành Grace - một điều thật đáng thất vọng và buồn tẻ - nhưng dù Nick và tôi có trở thành cái gì của nhau đi nữa, nó không thể là - nó chắc chắn sẽ không là - thứ gì đó chỉ thoáng qua một đêm.

Tôi biết điều đó.

17. Nick

Hát trong mưa. Tôi đang hát trong mưa. Và đó là một cảm giác thật thú vị! Một cơn mưa rào bất chợt và tôi cứ thả mình vào nó. Vì bạn còn có thể làm được gì khác nữa? Chạy đi tìm chỗ trú? Ré lên hay chửi thề? Không - khi trời mưa bạn cứ để trời mưa đi, cứ cười như một người điên và khiêu vũ cùng nó, vì nếu bạn có thể làm bản thân mình được hạnh phúc trong mưa, thì bạn cũng có rất nhiều khả năng làm được thế trong đời thật. Khi giọt mưa đầu tiên rơi xuống, cô vẫn còn đang nói chuyện điện thoại và tôi cứ đứng nhìn cô nói, cô thực sự là một sinh vật phức tạp đến đáng ngạc nhiên, cùng một lúc có bao nhiêu là biểu hiện trên nét mặt - gào lên giận dữ trong khi rõ ràng đang rất vui, rồi giả vờ vẫn nghe trong khi thực sự đang nhìn tôi trong mưa. Rồi cô bỏ điện thoại lại vào túi áo Salvatore và đi về phía tôi. Tôi chẳng hiểu vì sao ta lại nói bầu trời mở ra khi đổ mưa nhỉ - cứ như là bầu trời đã kìm nén mãi cho tới tận giây phút này, và rồi giờ là lúc nó xả ra. Và tôi nhìn cô và cô nhìn tôi và cứ như là tất cả mọi thứ cùng mở ra hết thảy. Tôi cảm nhận được nước mưa đầm trên áo mình. Tôi cảm nhận được tóc rũ lòa xòa che hết mắt. Nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự thanh thản và vẻ đẹp của cô, cái cách cô hé miệng mà không chắc mình có nên mỉm cười. Chúng tôi đang ở bên rìa quảng trường Thời Đại với những ngọn đèn hiệu lấp lánh và chúng tôi đang đu đưa khi bầu trời mở ra và tôi kéo cô lại làm bạn nhảy của mình và cô đồng ý. Thế là chúng tôi lên vỉa hè, tay tôi quàng lấy người cô. Cô tựa sát vào - nhìn chăm chăm vào tôi - và dù tôi không biết câu hỏi là gì, tôi vẫn biết câu trả lời. Thế là tôi trả lời, “Đây,” và tôi nghiêng về trước và hôn cô ngay bên rìa quảng trường Thời Đại, theo kiểu mọi người hôn nhau tạm biệt trên phố, chỉ có điều nụ hôn này giống hơn với lời chào gặp mặt. Đây. Cái này.

Tôi mở miệng ra và cô mở miệng tôi ra và cứ như là cô đang thở xuyên vào trong tôi. Và người cô ướt, tựa sát vào tôi và tôi muốn, tôi muốn, tôi muốn. Cô giật ra để nhìn tôi và mắt cô lấp lánh nụ cười và mắt cô đầy vẻ

ngghiêm túc và tôi biết đích xác cô đang cảm thấy thế nào. Đó là một câu hỏi khác và tôi lại đưa ra một câu trả lời khác, lần này tay cô vòng qua sau gáy tôi, cô tựa sát hơn và người tôi tựa lại còn sát hơn nữa. Những người xung quanh chúng tôi - không nhiều lắm, và chắc chắn là không nhiều người tỉnh táo - đều đang nhìn chúng tôi, và tôi không thể không nhìn quanh một chút, và tôi nảy ra một ý tưởng. Tôi nói với cô là tôi vừa nảy ra một ý và tôi cầm lấy tay cô, và chúng tôi đan ngón tay vào nhau, nhà thờ là đây, tháp chuông là đây và tôi dẫn cô vào quảng trường Thời Đại, dưới ánh đèn, đi qua những mái hiên để tới khách sạn Marriott Marquis. Đột nhiên cô nhìn tôi với con mắt *Cái quái gì thế?*, vì một cô gái thì muốn gì ở cái khách sạn Marriott đầy nhóc khách du lịch giữa quảng trường Thời Đại này chứ? Nhưng tôi nói là “Cứ tin tôi” và lại hôn cô, trong thang máy vách kính cùng chúng tôi có hai người nữa, nhưng lên tới sảnh tầng tám thì họ đã ra rồi. Tôi hỏi Norah số may mắn của cô, cô nói cho tôi biết, thế là chúng tôi đi tới tầng đó. Hành lang vắng tanh và tuyệt nhất là chẳng có nhạc nhẽo gì đang chơi cả, tôi không thấy thứ tôi cần tìm và khi tôi thấy thì Norah đã không thể đợi hơn nữa: cô đang đặt tay xuống phía dưới cổ áo tôi, cảm nhận da tôi từ vai tới cổ và cảm giác đó nóng bỏng đến nỗi trong giây lát tôi đã quên mất là chúng tôi đang định đi đâu và cứ ôm hôn cô ngay giữa hành lang, chỗ khuất khỏi cửa hành lang và cái thang máy vách kính, cẩn thận không tựa vào bất cứ cánh cửa nào để tránh làm những du khách bên trong thức giấc. Thay vì thế chúng tôi tựa sát vào tường và cô lướt tay lên ngực tôi rồi xuống bụng rồi tiến thẳng lên trên, ngay dưới cái áo và cảm giác có tay cô đặt ở đó thật dễ chịu. Và những ngón tay của tôi chạm vào áo cô, ngực cô và chúng tôi cùng đắm mồ hôi và cùng đầy cuồng nhiệt. Chúng tôi hôn nhau thêm độ năm phút nữa, cô hôn thật tuyệt. Cô hôn môi trên rồi môi dưới của tôi và tôi đáp lại - hôn môi trên, hôn môi dưới của cô. Rồi cô dùng lưỡi một cách không hiệu quả lắm nhưng cũng không sao vì tay chúng tôi ngay lập tức đã ở khắp mọi nơi và tôi quá đắm chìm vào nó, và sau khi cô từ bỏ cái việc dùng lưỡi kia, tôi có thể thấy cô đã thoải mái hơn. Cô đang dần để bản thân trôi đi, và tôi càng thích hơn vì cô không hề cố gượng làm thế, cô cứ làm thế một cách rất tự nhiên thôi.

Thế là tôi dẫn cô đi dọc xuống hành lang một chút cho tới khi chúng tôi đứng trước căn phòng có đề chữ ICE (Phòng lạnh). Cô cười và tôi nói, “Nào,” vì chúng tôi còn chỗ nào để đi nữa? Và căn phòng đó cũng không lạnh quá thế đâu, chỉ có tiếng máy làm soda là hơi khó chịu chút thôi. Cô nói, “Cậu không thể nghiêm túc được nhỉ,” và tôi nhận là tôi không thể thật. Đúng thế. Tôi nói, “Tôi chỉ thực sự thích cậu thôi,” rồi tôi hôn cô và cô lần tìm công tắc đèn rồi tắt đi, và rồi chúng tôi chỉ lơ mơ thấy màu những lon Pepsi và cứ như thế chúng tôi cuối cùng cũng tìm được một kiểu nói chuyện khác, kiểu nói chuyện bằng cử chỉ và kéo và đẩy và thử và nắm và trêu chọc và cười tinh nghịch và cọ và chờ đợi trông mong. “Cậu ổn chứ?” tôi hỏi, và cô nói, “Cậu ổn không?” Và tôi nói, “Có, tôi ổn.” Tôi còn hơn cả ổn ấy chứ. Đây thực sự là một cuộc nói chuyện tuyệt vời.

Chúa ơi, tôi thích cô ấy quá.

“Cởi mấy đồ ướt sũng này ra khỏi người cậu nào,” cô nói, và giật áo tôi, loay hoay với mấy cái cúc và tôi chẳng biết tôi nghĩ gì nữa, tôi bắt đầu cù cô và việc đó thực sự làm cô tức điên, nhưng cô chỉ cười và hỗn hển ngăn tiếng cười lại, tôi nghĩ làm thế để du khách không nghe thấy. Rồi cô tháo cúc xong và kéo áo ra. Tôi cởi cái áo jacket của tôi khỏi vai cô và cô làm một hành động kỳ lạ nhất có thể - cô giật lại trong giây lát và gấp nó lại một cẩn thận, gần như đặt nó một cách tôn kính lên sàn nhà. Rồi tôi cởi cái áo flannel, cái áo phong bên dưới. Cô lướt tay lên phần lông trên ngực tôi, rồi lần xuống dưới bụng. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ có khao khát mạnh mẽ đến thế cả. Cô tháo thắt lưng ra, thả nó rơi xuống sàn. Rồi đến cái cúc trên cùng của quần jean tôi - chỉ cái cúc trên cùng thôi. Và tôi hỏi lại lần nữa - “Cậu có ổn không?” Và lần này cô nói có. Cô nói là còn hơn cả ổn ấy.

Chúng tôi hôn như khóa môi. Không giống lúc trong câu lạc bộ, khi cô dường như làm thế chỉ để chứng tỏ một điều gì đó. Chúng tôi giờ chẳng có gì để chứng minh nữa hết, chẳng có gì trừ việc chúng tôi không hề sợ hãi nữa. Rằng chúng tôi sẽ không nghĩ quá nhiều, hay ngập ngừng quá lâu, hay đi quá xa. Tay cô lướt xuống đường khóa quần và tôi nói, “Chậm thôi.” Vì

đây không phải thứ nên vội vàng. Đây không phải thứ chẳng có chút gì ý nghĩa. Đây là thật. Đây là việc đang xảy ra. Và đây là thời khắc của chúng tôi.

Tôi thật căng thẳng quá cỡ, yếu đuối quá cỡ. Tôi có thể cảm nhận được lồng ngực mình đang rung lên. Cô ôm tôi, nên giờ tay cô đang vòng ra sau lưng tôi, rồi chạy dần xuống, đi qua cái đường ấy, dưới quần jean của tôi, dưới quần đùi của tôi. Tôi vòng tay ôm lấy cô, lên dần trên lưng cô. Lên cổ cô. Lên tóc cô. Rồi một bàn tay trượt lại xuống dưới, chạy lên ngực cô, rồi vào giữa chúng, cứ trượt lên rồi trượt xuống thế. Chúng tôi quện vào nhau. Tiếng máy lạnh chạy ì ì, rồi đột ngột to lên, tiếng cạch mạnh làm chúng tôi phá lên cười, đưa chúng tôi ra khỏi khoảnh khắc của mình trong giây lát, làm chúng tôi nhìn vào nhau trong ánh sáng trần trụi. Cái ngập ngừng ấy. Cái ngưng đọng ấy.

“Chúng ta đang làm gì vậy?” cô nói.

“Tôi không biết?” tôi đáp lại.

Cô tựa lại vào tôi, cái quần ướt nhẹp của cô ép sát vào tôi, và cô nói, “Câu trả lời hay thật đấy.”

Tôi muốn hôn cô mà không cần đếm từng phút giây. Tôi muốn ôm cô thật lâu để tôi có thể hiểu được làn da của cô. Tôi muốn, tôi muốn, tôi muốn.

Tay cô lần xuống hông tôi. Hai ngón tay cái bấu chặt lấy thắt lưng tôi.

Xuống dần.

Xuống dần.

Tôi hỗn hển.

18. Norah

Đời tôi trở nên tuyệt thế này từ khi nào vậy? Có phải nó bắt đầu từ khi tôi đồng ý làm bạn gái năm phút của Nick, hay khi tôi nhận ra rằng lãnh cảm là một lựa chọn chứ không phải một sự thật hiển nhiên?

Căn phòng lạnh này thật sự lạnh quá.

Nick thật nóng bỏng.

Sức nóng của cậu - sức nóng của tôi - sức nóng của chúng tôi - gần như làm tôi quên mất mình đang ướt sũng vì cơn mưa trước đó, cơn mưa mà vì nó tôi đã phải kiếm chỗ trú trong căn phòng lạnh tối đen của cái khách sạn Marriott đáng ghét chỉ có bảng quảng cáo Pepsi còn sáng này, vậy không nghi ngờ gì nữa, tôi thực sự mê mẩn Nick vì tôi là fan của Coca, thậm chí tôi có thể tham gia vào cuộc thi Pepsi Challenge và nghĩ ngay ra sự khác biệt giữa chúng mà không cần nếm cho một. Mmmm, hương vị. Môi cậu thật thích, làn da ẩm ướt của cậu thật thích, mọi thứ của cậu thật hoàn hảo. Giờ cái áo ướt của cậu đã bị cởi ra và mặt tôi đang áp vào chỗ này trong khi tay tôi đang lang thang ở chỗ kia, tôi nhận ra rằng cậu không có mùi hương liệu hay nước hoa gì hết, ngoại trừ có lẽ chỉ có mùi của thứ nước hoa xịt phòng Toni ám vào tất cả mọi người từng vào cái WC đằng sau câu lạc bộ ấy. Cậu Nick này, cái người ngực trần này, cái người đang thở nặng nhọc này, cái người tốt bụng này, cái người hấp dẫn khủng khiếp này, cậu có mùi thật tuyệt và đáng yêu quá, mùi tắm trong mưa đêm. Tôi không thể chán cậu được.

Tôi hiểu rồi - cậu ta hoàn toàn bình thường. Tôi tin thế. Rạng danh Thiên Chúa! Và! Amen! J.C., tôi nợ Ngài một lần!

Tôi có cảm giác như mình có thể chìm luôn vào thời khắc này, vào cậu. Cậu sáng lên dưới ánh kim loại của cái máy cậu đang tựa vào, còn tôi đã chìm trong bóng tối, nhưng không phải cái bóng tối tức giận hay thất vọng, mà cái bóng tối hấp thụ mọi thứ, nơi tất cả những gì tôi có thể thấy, nghe,

nắm, cảm nhận, là miệng và tay của chúng tôi, sự ấm áp của cơ thể chúng tôi áp sát vào nhau, sự hồi thúc mãnh liệt của cậu, sự khao khát mãnh liệt của tôi. Như thể chẳng có gì tồn tại trên thế giới lúc này trừ cậu, tôi, chạm, khám phá, mong mỏi, khát khao, sẻ chia, sở hữu. Quá nhiều cho cái lời thề đúng mực của tôi, vì tôi đang chìm trong cơn say những *chuyện chúng tôi đang làm*. Nếu Nick là một phần của chúng, tôi muốn chúng, chúng là của tôi.

Cậu kéo tôi lại để môi chúng tôi lại được chạm vào nhau, và tôi lại chìm đi mất, chìm trong miệng cậu, cảm nhận hơi thở của cậu, cảm nhận nhịp tim đập lên bàn tay tôi đang áp vào ngực cậu. Tay tôi muốn chạy khắp trên người cậu, nhưng môi cậu đang lướt thật ngọt ngào trên người tôi, làm tay tôi không thể tập trung được. Độ tập trung của tay cậu thật tuyệt. Cậu thực sự là một người thích ngực hơn là đùi. Chỉ là tay cậu đi thật chậm, vuốt ve và đùa nghịch thay vì cuồng nhiệt như Tal (dạy vuốt ngực giỏi đấy, Tris), và tôi có thể cảm nhận được ngực mình căng lên đón nhận, khao khát, muốn nữa nữa nữa. Rồi tay Nick rời đi và tôi muốn thì thào, *Không không không, quay lại đi, tay ơi*, nhưng miệng tôi đang quá bận chiếm lấy miệng cậu rồi. Khi tay Nick lướt trên lưng tôi, rõ ràng là đang tìm chỗ tháo dây áo ngực, miệng tôi không nỡ dứt khỏi cậu mà nói rằng, *Anh yêu, là loại nịt ngực cài ở trước*.

Môi tôi đi xuống một con dốc nhỏ, từ môi cậu xuống cằm, xuống cổ, xuống phía Nam để đến ngực cậu. Tay cậu đã từ bỏ việc tháo dây nịt và chuyển lên lùa vào tóc tôi, và tôi lấy làm lạ là cậu biết đam mê của tôi sẽ tăng đến khó tin khi da đầu được mát xa tuyệt thế này.

Tôi rất muốn cậu, tôi cũng biết chuyện này phải đợi nhưng sự tò mò muốn thử cảm giác không-lãnh-cảm của tôi dường như đang thắng thế, cứ như tôi không thể ngăn lại. Miệng tôi tách khỏi người cậu khi tôi kiễng chân lên đặt miệng mình lên tai cậu để thì thầm vào đó điều tôi muốn làm, và thật lạ là tôi lại dùng từ ngữ trang trọng tử tế thay vì những từ nghịch ngợm, và cậu thì thầm, “Thật chứ?” như thể cậu cũng không nghĩ rằng chúng tôi nên đi xa đến thế, nhưng hơi thở càng lúc càng mạnh của cậu nói

với tôi rằng cậu ấy cũng tò mò muốn thử. Và tôi thì thầm đáp lại, “Thật đấy,” vì lần này cậu không trả lời là, “Chậm thôi.”

Nào tôi đã chính thức rời khỏi căn phòng lạnh, như thể muốn nói, *Tôi không thể nhìn cái cảnh ấy đâu. Cô biết rồi đấy.*

Tôi giữ cậu bằng cả hai tay - ôi chao, ai biết là tôi thuận cả hai tay chứ? - và tay tôi đang cảm nhận, cảm nhận, cảm nhận, và tôi có thể nghe thấy tiếng thở của cậu, nó nặng nhọc nhưng cũng thật nhẹ nhàng, như lời thì thầm mãnh liệt của riêng nó. Tay cậu nhẹ nhàng trôi trên mái đầu ướt nhẹp của tôi, khuyến khích những chuyển động của đôi bàn tay tôi, và tôi muốn có cậu nhiều như tôi muốn có bàn tay ấy vì nó và cậu là một, tôi thật tham lam, tôi muốn có tất cả mọi thứ thuộc về cậu.

“Norah.” Trong này thật lạnh nhưng nghe cậu thốt ra tên tôi trong tiếng thở hắt, tôi thấy như mình đang bùng cháy. Tất cả những cuốn tiểu thuyết Jackie Collins mà Caroline và tôi đã đọc hồi lớp bảy giờ đã hoàn toàn bắt đầu dễ hiểu.

Lưỡi tôi cháy trên người cậu, chuyển dần xuống nơi tay tôi đang chuyển động nhưng vẫn chưa đến đó; nhịp tim đập càng lúc càng nhanh của tôi làm tốc độ tay tôi bị chậm đi. Tôi muốn điều này, rất nhiều, nhưng ngay cả khi tôi hoàn toàn sẵn lòng chìm đi trong nó tôi vẫn thấy sợ. Tôi rất thoải mái làm chuyện này - không, tôi CỰC KỲ HẠNH PHÚC được làm chuyện này - nhưng tôi sợ sẽ làm nó không đúng cách. “Norah,” Nick lại thì thầm lần nữa, và tôi hy vọng rằng có lẽ nếu làm với cậu thì chắc chắn sẽ không thể sai được. Tôi hy vọng rằng cậu sẽ tin tưởng ở tôi. Tim tôi đập đập đập và miệng tôi muốn đi tới đó nhưng đầu tôi lại ngẩng lên trước, muốn mắt chạm mắt với Nick, nhưng trong ánh đèn huỳnh quang tôi thấy mắt cậu nhắm lại, thế là thay vì nhìn thì tôi nói, và tôi đã nói, “Nói tôi biết đi. Hướng dẫn tôi đi.” Vì tôi muốn bản năng của cả hai chúng tôi cùng làm việc này xảy ra. Và mắt cậu mở ra trong giây lát, chạm vào mắt tôi và qua ánh sáng lóe lên chỗ cái máy, tôi thấy sự hàm ơn trong đó, và cậu càng khẳng định thêm điều đó trong tay tôi, và được thôi, tôi đến đây.

Này, chào, Julio!

Nhưng một kẻ khốn kiếp nào đó đã bật đèn cái phòng này lên và tôi thậm chí còn chẳng chết vì xấu hổ. Tôi tưởng muốn chết vì mong chuyện với Nick này xảy ra, vậy mà kẻ thiếu suy nghĩ nào đã phá hỏng giây phút tuyệt vời của tôi vậy chứ?

Một đôi đứng tuổi đứng ở cửa vào phòng lạnh. Người phụ nữ mặc áo lông ngỗng, đi một đôi dép rẻ tiền và trông y chang bà cô Hildy sống ở Boca của tôi vậy, cái bà luôn ghét tôi vì cho rằng miệng tôi như cái bô và vì một lần tôi đã vạ miệng bảo món thịt sườn bà tôi làm ngon hơn bà ta làm. Người đàn ông thì mặc quần soóc cùng áo phông, và trời đất ạ, quanh bấp chân ông ta còn thắt cái nịt tất cổ lỗ mà tôi tin chắc đáng được trưng bày tại một viện bảo tàng thời trang nào đấy. Mặt ông ta nhăn nhoe và già lão, như thể ông là ông chú của người ngoài hành tinh E.T. vậy, và ông ta đang vác một cái thùng đựng đá. Những kẻ ngốc này cần đá vào giờ này làm gì cơ chứ?

Mái đầu bạc của họ cần vài giây để thích ứng với ánh sáng xanh nhạt nhạt.

“Ôi,” Bản Sao Bà Cô Hildy cuối cùng cũng thốt ra.

“Ôi, trời,” chồng bà ta nói.

Tôi đang tưởng tượng lúc này Nick và Norah trông như thế nào trước mặt Bà Cô Hildy và Ông Chú E.T. ngay lúc này, trong cái bức ảnh chớp nhoáng in trong bộ não mong-là-gần-đạt-đến-tình-trạng-mất-trí-do-tuổi-già của họ. Nick: không áo, quần vẫn còn nhưng khóa và quần đùi đang tuột, tay cậu áp chặt vào sau lưng cái máy Pepsi. Norah: tóc ướn rồi tung nhờ màn mát xa da đầu của Nick lúc trước, quần ướn nhẹp, cúc quần bật mở, và cũng không mặc áo trừ cái áo ngực ren đen, vừa mới chuyển sang tư thế quỳ. **BẮT-TẠI-TRẬN.**

Tôi hy vọng là bà cô Hildy sẽ nhận ra tôi đã gấp cái áo jacket của Salvatore cẩn thận đến thế nào. Nó cũng có chút ý nghĩa đấy.

Sự im lặng cú sốc mang lại dường như kéo dài bất tận cho tới khi Nick liếc về phía bà cô Hildy và nói, “Bác có thể tốt bụng tắt điện đi trên lối ra được không ạ?”

Giờ đến lượt bà ấy nói “Ôi, trời,” nhưng cảm tạ tấm lòng bà ấy, bà ấy cũng dập công tắc đèn đi, nhưng sau khi đã bắn cho tôi một cái nhìn đầy ngụ ý, và tôi thề rằng bà ấy đã nhận ra sự thèm khát của tôi vì bà ấy cũng đã cảm nhận được nó ở một thời khắc nào đó trong cuộc đời mình, và bà ấy nháy mắt với tôi trước khi hai người rời đi và tôi có chút tin tưởng rằng Bà Cô và Ông Chú này thực sự vừa được xem vài cảnh đáng đồng tiền bát gạo trong kỳ nghỉ ở New York của họ. Nick và tôi có thể trở thành hai vị đại sứ thiện chí cho thành phố khi giờ đây cái cửa hàng đồ người lớn trên phố 42 đã đóng cửa. Phải nhả vài lời với thị trưởng thôi.

Bóng tối đã quay lại với chúng tôi, nhưng khoảnh khắc, sự cuồng nhiệt, thì đã hết. Vì Nick đã trở lại với giọng bình thường chứ không phải tiếng thì thầm, và cậu nói là, “Có lẽ chúng ta vẫn chưa thực sự sẵn sàng cho chuyện này đâu nhỉ?” Cậu thực sự nghiêm túc - và đúng nữa - nhưng thế nào đó chúng tôi lại cùng cười trước cái tình cảnh trở trêu này, và có lẽ cười một cách thanh thản vì sự trở trêu đó đã làm tình huống này không đi quá xa.

Hẳn là lúc rời đi khỏi phòng cô Hildy đã gửi bộ não trở lại với tôi vì giờ tôi đang với lấy cái áo và Salvatore trong khi Nick mặc lại áo. Tôi không thể tưởng tượng mình đã cảm kích thế nào khi bị bắt quả tang. Tôi cực kỳ muốn có cậu, nhưng giờ là quá sớm. Tôi phải suy nghĩ cẩn thận, với ngần ấy rạp rình thì chắc chắn chuyến tàu này kiểu gì cũng sẽ rời ga thôi. Việc gì phải vội?

Chúng tôi mặc lại quần áo nhưng chúng vẫn còn ướt và chúng tôi cứ cười mãi nhưng chúng tôi đã lại tựa vào cái máy tạo đá và tiếp tục hôn nhau và cậu đâm vào tôi làm đá đổ hết xuống sàn, lên cả người chúng tôi, cứ như một trận tuyết lở vậy, và tất cả những gì chúng tôi có thể làm là cười to hơn và chạy trốn.

Chúng tôi lại hôn nhau chỗ hành lang, tựa lưng vào tường.

Chúng tôi lại hôn nhau trong cái thang máy vách kính. Chúng tôi đi lên rồi lại đi xuống, đi lên rồi lại đi xuống, vẫn cứ tiếp tục hôn nhau. Bên ngoài thang máy, thời gian cứ tiếp tục trôi, nhưng bên trong, nó đã dừng lại vì chúng tôi bởi vì chúng tôi có lịch trình của chính mình: hôn, cười, chạm, thở, chiêm lấy, khao khát, hy vọng. Thích.

Tôi không biết cô Norah này, cái kẻ liều lĩnh này, cái kẻ luôn tìm kiếm cảm giác mạnh này. Tôi là một cô gái Do Thái dễ thương đến từ Englewood Cliffs, New Jersey. Tôi có thể hay nói bậy, nhưng tôi không bị bắt quả tang đang làm chuyện bậy bạ ở khách sạn Marriott. Tôi nghĩ tôi có thể thoải mái nếu đó là khách sạn Ritz-Carlton hay Four Seasons, nhưng Marriott, không đời nào! Thế mà tôi lại ở đây đây. Và tôi chẳng muốn ở nơi nào khác nữa cả. Cậu thanh niên này đã bỏ bùa gì lên tôi vậy?

Tôi không biết cô Norah này, nhưng tôi quý cô ấy. Tôi mong là cô ấy sẽ ở quanh đây một thời gian, rồi xem xét ở luôn.

Thang máy mở ra trước tầng một và chúng tôi được đám nhân viên an ninh khách sạn đón chào rồi hộ tống ra ngoài; tôi phải cố kìm cái mong muốn bảo họ ngồi xuống cùng thảo luận tử tế về những nguyên tắc nền tảng về quyền tự do công dân của đất nước chúng tôi vì nó sẽ lấy mất thời gian tôi có thể dành cho Nick.

Thế là Nick và tôi đi thẳng ra ngoài, và nắm tay nhau và vẫn cứ cười rúc rích, và vẫn còn ướt do trận mưa lúc trước và mồ hôi do ầy ầy ầy của chúng tôi. Và chúng tôi đều hơi chệnh choáng vì giờ bình minh đã đến, chúng tôi đang ở giữa trung tâm của thế giới và chúng tôi đang ở giữa trung tâm vũ trụ riêng của hai chúng tôi, và mùa xuân đã đến đây, và không khí dậy lên mùi ẩm ướt và thật trong lành. Chúa phù hộ Manhattan, bạn biết đấy, vì chắc giờ mới là sáu giờ sáng một ngày Chủ nhật mà những xe thu rác đã chạy đầy đường và trên quảng trường Thời Đại công nhân vệ sinh đang dọn rác đêm trong bộ đồng phục vàng cam rực rỡ và cả hương mưa xuân trong lành cũng không hoàn toàn xóa sạch được mùi Nước hoa hương Nước

Tiểu/ Rác/ Nôn mưa hiệu Quảng trường Thời Đại, nhưng không hiểu sao ở đây, lúc này, mọi thứ thật hoàn hảo.

“Đi đâu đây?” Nick hỏi, và tôi nói, “Về nhà.”

Chúng tôi ra lấy chiếc Yugo và tìm đường ra khỏi đảo này.

Tôi có rất nhiều việc phải làm. Phải nói chuyện với Caroline. Phải lên kế hoạch vào đại học. Phải hiểu thêm về Nick. Phải Google các kỹ năng tình dục.

Phải lên danh sách những bài hát. Tôi đã nghĩ đến danh sách tôi sẽ làm cho Nick sau khi ngủ một chút. Tôi sẽ gọi nó là “(T)rainy/Dreamy” ((Tàu) Mưa/Mơ) và nó sẽ toàn những bài hát mơ mộng và thật lãng mạn với nhan đề có chứa từ mưa hoặc tàu vì cậu trong mưa thật đẹp và một ngày nào đó tôi muốn làm chuyện ấy với cậu ở trên tàu, miễn là không phải cái tàu Chicago El như một cảnh trong bộ phim hồi thập niên 80 *Risky Business* (*Chuyện liều lĩnh*) vì kiểu đó tuy nóng bỏng nhưng lại không vệ sinh cho lắm; không, chúng tôi sẽ lên một chuyến tàu xuyên Mỹ với khoang riêng và chăn đệm tử tế như trong một bộ phim đen trắng thời xưa, Nick và tôi sẽ gọi nhau là “anh yêu, em yêu” và đọc sách thật to cho nhau nghe vào buổi tối khi con tàu trườn qua vùng Đồng bằng. Phía trên đỉnh đầu, tôi đang nghĩ cái danh sách nhạc “(T)rainy/Dreamy” cho Nick sẽ có bài “I Wish It Would Rain” của The Temptations, “Train in Vain (Stand by Me)” của The Clash, “It’s Raining” của Irma Thomas, “Blue Train” của Johny Cash rồi “Runaway Train” của Rosanne Cash (ôi! Tôi thật thông minh làm sao!), “Come Rain or Come Shine” của Dinah Washington hoặc Ray Charles (khó nhằn đây-tôi sẽ quyết sau) và tôi sẽ chốt hạ bằng bài “Friendship Train” của Gladys Knight & The Pips vì cuối cùng luôn là thế đúng không?

Chúng tôi đang đi xuống đại lộ Bảy và tôi không biết chúng tôi sẽ đi ra chỗ tàu điện ngầm hay đi bộ về Lower East Side hay thế nào, mà tôi cũng chẳng quan tâm.

“Nick?” tôi nói.

Cậu nâng bàn tay tôi lên hôn nhẹ. Rồi, “Gì?” cậu nói.

Tôi bảo cậu ấy, “Chuyện gì vừa xảy ra ở đó vậy? Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Cậu dừng lại, không thả tay tôi ra mà chỉ nới ra một chút và tôi có thể nhìn thấy trong mắt cậu rằng cậu đang nghĩ, *Giờ cô ấy sẽ nói với mình rằng cô ấy bị mụn rộp, hay tệ hơn, Cô ấy sắp sửa phủ nhận toàn bộ chuyện này.* Tôi gần như có thể nhìn thấy những giọt lo lắng rịn ra trên trán cậu. “Gì cơ?” cậu thì thầm.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cậu. Tôi hít một hơi thật sâu, thật nghiêm túc, và phun ra: “Tôi có thai rồi. Tôi không biết đó là của cậu hay của E.T. nữa.”

Lần này tôi chẳng cố kìm mím cười nữa. Nó sẽ thoát ra dù tôi có muốn hay không. Nên tôi quyết định là tôi muốn.

Cậu cũng chẳng kìm nữa. Cậu kéo tôi về phía mình, ôm thật chặt. Cậu cười phá lên, nhưng một phần trong tôi muốn bảo cậu ngừng lại đi vì cái phần đó của tôi đang tựa sát vào ngực cậu và nghĩ, *Khốn thế, chẳng đáng cười chút nào, vì tôi có thể thực sự yêu cậu đây này.*

19. Nick

Khi nào thì một đêm kết thúc? Đó là lúc bình minh bắt đầu hay lúc nó kết thúc? Có phải đó là lúc cuối cùng bạn cũng đi ngủ hay đơn giản chỉ là khi bạn nhận ra rằng bạn phải đi ngủ? Khi câu lạc bộ đóng cửa hay khi tất cả mọi người đều đã ra về? Thông thường thì, tôi chỉ giữ những câu hỏi này cho riêng mình. Nhưng lần này, tôi hỏi Norah.

“Nó kết thúc khi cậu quyết định là nó đã kết thúc,” cô nói. “Khi cậu gọi nó là một đêm. Còn lại chỉ là vấn đề mặt trời ở đâu trên trời mà thôi. Việc đó chẳng liên quan gì đến chúng ta hết.”

Chúng tôi cứ đi dọc xuống đại lộ Bảy, qua thành phố rộng lớn vẫn đang say ngủ trong ánh bình minh. Những người lái xe làm ca đêm chậm lại khi nhìn thấy chúng tôi, rồi lại tăng tốc khi thấy cách chúng tôi nắm tay nhau, cái cách chúng tôi không có vẻ gì là vội đến bất cứ đâu trừ nơi đây.

Tôi kiệt sức rồi. Thậm chí cả việc chối rằng tôi đã kiệt sức cũng làm tôi cảm thấy thật kiệt sức, thế là tôi cứ để sức nặng ấy đổ lên các khớp xương và lên những suy nghĩ của mình. Tôi mệt muốn chết, và hầu hết sức lực của tôi chỉ đủ để ước gì mình không mệt.

“Tôi rất thích ánh sáng này,” Norah nói. Khi thức giấc thành phố hồng lên y như khi nó nhuộm vàng cam và xanh dương lúc chìm vào giấc ngủ.

Chúng tôi đều trông thật thảm hại. Tóc rối tung xù ra mọi hướng. Cái bóng ảm đạm sáu-giờ-sáng của tôi. Quần áo xộc xệch, trông vẫn giống hậu-chuyện-đó dù chúng tôi có cố vũ chúng ra thế nào đi nữa. (OK, thực ra chúng tôi không cố nhiều thế đâu. Chúng tôi tự hào về độ xộc xệch đó lắm).

“Norah,” tôi nói, “tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Ừ,” cô nói.

“Hơi riêng tư một chút. Có được không? Tôi muốn nói là cậu không cần phải nói nếu cậu không muốn.”

“Đừng lo. Nếu tôi không muốn nói, tôi sẽ không nói đâu.”

“Được rồi.” Tôi ngừng một giây, và có thể thấy cô nghĩ tôi rất nghiêm túc, điều này làm tôi thích thú vô bờ bến. “Thế này. Norah?” tôi lại ngừng tiếp.

“Gì, Nick?”

“Liệu tôi có thể... ừm...”

Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu. “Gì, Nick?”

“Cậu có thể... có thể... nói cho tôi biết họ của cậu được không?”

Không ngừng một nhịp, cô nói, “Hilton.”

“Không, họ thật ấy.”

“Hyatt?”

“Norah...”

“Marriott? Hay Olsen? Tôi là đứa sinh ra *chẳng bao giờ* được ai thừa nhận.”

“Tôi thấy có chỗ giống đấy.”

“Ghét. Là Silverberg.”

“Tuyệt thế.”

“ ‘Tuyệt thế’, là vì giờ cậu biết bố tôi là ai?”

Cái ý tưởng đó thậm chí còn chưa từng xẹt qua óc tôi.

“Nói thật chứ,” tôi nói, “dù có biết họ cậu, tôi cũng chẳng thể biết bố cậu là ai đâu. Tôi nghĩ là mình không theo dõi mấy chuyện đó lắm. Có được không vậy?”

“Cậu chẳng biết là nó được đến thế nào đâu,” Norah trả lời. “Giờ... tôi đã cho cậu biết họ của tôi, cậu phải cho tôi biết họ của cậu.”

“O’ Leary.”

“Cậu là người Ireland à?”

“Không hẳn, nhưng nói chung là thế. Chỉ là tình cờ ông nội tôi trúng được cái họ ấy thôi. Tôi thực ra là người Ireland-Anh-Pháp-Bỉ-Ý-Xlavơ-Nga-Đan Mạch. Về cơ bản, người ta nên in hình tôi lên đồng euro.”

“Có nghĩa cậu là một gã lai đủ các dòng máu châu Âu?”

“Có lẽ chỉ trừ Luxembourg.”

“Hay nhỉ.”

Chúng tôi quẹo sang phố Sáu, rồi đi về phía Broadway.

“Và liệu tôi có thể có số điện thoại của cậu được không?” tôi hỏi.

Norah giật tay khỏi tay tôi, luồn vào túi trong cái áo Salvatore rồi lấy ra cái điện thoại của tôi.

“Đây,” cô nói, đưa ra. “Nó đã được ghi vào đây rồi.”

Tôi biết làm thế là cực kỳ không hay ho gì, nhưng tôi cứ hỏi, “Cậu có muốn có số của tôi không?”

“Gọi cho tôi,” cô nói. Và rồi khi thấy tôi giờ chẳng làm gì, cô nói thêm, “Ngay bây giờ.”

Thế là tôi mở điện thoại của mình ra và kiểm tra danh bạ. Tôi thấy Norah đã thêm vài lời nhắn của riêng cô - số của Tris giờ được đặt là Á ngốc ấy. Số của Norah, tuy thế, cũng chẳng phải đặt là Norah. Nhưng khi tôi thấy tên Salvatore, tôi biết mình đang gọi cho ai.

Tôi ấn số. Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên.

“Chào?” cô trả lời, không cách tôi quá hai mét.

“Tôi có thể nói chuyện với Salvatore được không?” tôi hỏi.

“Tôi sợ là ông ta không ra nghe điện ngay lúc này được. Cậu có muốn để lời nhắn lại không?”

Giờ tôi đang nhìn cái áo Salvatore, và tôi nhận ra rằng mình đã từ bỏ nó từ lâu lắm, rằng trong tâm trí tôi nó đã thuộc về cô.

“Nói với ông ta rằng tôi hy vọng ông ta sẽ thích ngôi nhà mới,” tôi nói.

Norah nhìn tôi. “Cậu chắc chứ?”

“Ừ, chắc lắm.”

“Cám ơn.”

Chúng tôi cùng tắt máy và lại nắm tay nhau. Chúng tôi đi qua quảng trường Union, bước qua vương vãi rác rưởi của những người vừa thác loạn đêm thứ Bảy vừa qua. Chúng tôi đi qua tiệm đĩa nhạc Virgin Megastore, tiệm sách Strand, nhà thờ Trinity Church cổ kính. Chúng tôi đi xuống quảng trường Astor, đi qua khối lập phương nổi tiếng⁽¹²⁾ nơi dân trượt ván vẫn hay tụ tập, tới quảng trường St. Mark Place, nơi những kẻ vừa từ câu lạc bộ ra đang loạng choạng đi trong nắng mới. Cứ đi dọc đại lộ Hai cho tới khi chúng tôi tới Houston. Tôi có thể thấy là cô cũng rất mệt. Chúng tôi đang dùng hết năng lượng của mình cho cuộc đi bộ này, cho sự hai mình cận-im lặng này. Cho việc nhìn ngắm mọi thứ. Cho việc nhìn ngắm và bảo vệ lẫn nhau.

Khi chúng tôi về tới Ludlow, tôi nhớ bài hát mình đang bắt đầu viết, trong vòng một tiếng mà dường như là hàng tuần trước. Bài hát chưa bao giờ thực sự có đoạn kết - nhưng giờ thì đã có - tôi không biết lời cụ thể sẽ thế nào, nhưng nó sẽ gồm cả việc chúng tôi trở lại, nó sẽ bao hàm cả ánh bình minh màu hồng và sự tĩnh lặng của ban mai ngày Chủ nhật. Vì bài hát là chúng tôi, và bài hát là cô, và lần này tôi sẽ dùng tên cô. Norah Norah Norah - không vần điệu gì. Chỉ có sự thật.

Lẽ ra tôi không nên muốn bài hát có kết thúc. Tôi luôn luôn nghĩ mỗi đêm là một bài hát. Hay mỗi giây phút là một bài hát. Nhưng giờ tôi đang nhận ra rằng chúng ta không sống trong một bài hát duy nhất. Chúng ta đi từ bài hát này đến bài hát khác, từ lời nhạc này đến lời nhạc khác, từ giai

điệu này đến giai điệu khác. Chẳng có gì kết thúc ở đây. Đó là một danh sách những bài hát bất tận.

Tôi biết Norah sẽ rất muốn tôi hát cô nghe bài hát ấy, ngay tại nơi đây trên phố Ludlow này. Nhưng tôi sẽ đợi đến lần sau. Vì tôi biết sẽ có lần sau. Tôi sẽ đợi đến khi tôi được gặp cô lần nữa. Suốt trong đêm, tôi đã trông đợi cái lần sau ấy, và cái lần sau sau lần sau ấy, và cái lần sau sau lần sau ấy nữa. Tôi biết điều này có một ý nghĩa gì đó.

Tôi có thể thấy Jessie đang an tọa trên vỉa hè, sẵn sàng đưa chúng tôi về nhà.

“Chúng ta gần đến nơi rồi,” Norah nói.

Tôi dừng cả hai chúng tôi lại. Chúng tôi quay sang hôn nhau lần nữa. Ở nơi đây trên phố Ludlow này. Trong ngày mới.

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Tôi đang ở đây, trong hiện tại. Tôi cũng đang ở trong tương lai. Tôi đang ôm cô, đang khao khát, đang biết thêm và đang hy vọng cùng một lúc. Chúng tôi là những người giữ lấy thứ gọi là âm nhạc này và hòa nhịp nó vào thứ gọi là thời gian kia. Chúng tôi là những tiếng tích tắc, chúng tôi là những tiếng phách nhịp, chúng tôi đang luồn dưới mọi góc cạnh của giây phút này. Và bằng việc biến giây phút này thành của riêng, chúng tôi đang làm nó trở nên vô tận. Chẳng có khán giả nào. Chẳng có nhạc cụ nào. Chỉ có hai con người, hai dòng suy nghĩ, những tiếng thì thầm và những ánh mắt. Đó là bản giao hưởng dồn dập kết thúc tất cả những bản giao hưởng khác, vì đó mới là thứ quan trọng. Khi tim chạy đua thật nhanh, đây là nơi nó sẽ tới.

20. Norah

Tôi có thể giữ cái áo jacket, tôi có thể giữ cái áo jacket, lalalalalalalalala. Nick yêu tôi, hay ít nhất thì cậu cũng thực sự rất thích tôi, lalalalalalalala. Salvatore và tôi đang thật hạnh phúc, cái áo jacket này sẽ chỉ được phép giặt khô là hơi, không chất tẩy nào được phép chạm vào nó, lalalalalalalala.

Chúng tôi tới đây, về lại với Jessie. Yugo! Lalalalalalalalalalalala.

Tôi ngồi trên ghế phụ bên cạnh Nick và nó lại đúng như lúc trước đây chúng tôi ngồi cạnh nhau trong chiếc xe này, trừ một vài việc. Tôi không còn mơ hồ về việc tôi có muốn dành thời gian với người này hay không, trong cái “xe” này hay không, nhưng Jessie, như trước đây, vẫn nghi ngờ việc có nên cho tôi làm Cô gái của Jessie hay không. Jessie, một lần nữa, lại không chịu khởi động. Nick xoay chìa khóa và điên cuồng đạp ga và thậm chí còn cầu nguyện vài câu nữa, nhưng không, Jessie không chịu nhúc nhích.

Nick dừng xoay chìa khóa và quay sang nhìn tôi. “Ghét thật,” cậu nói.

Tôi không thể nhịn cười khi thấy cậu như thế, quần áo nhàu nhĩ, tóc dựng đứng lên vì mưa và những cú cào điên cuồng của tay tôi khi này, mắt đỏ lên vì mệt mỏi và khao khát, quai hàm bạnh ra vì tức giận với Jessie. Tôi nói với cậu, “Cậu trông giống bài hát của Where’s Fluffy, ‘You Have That Just Fucked Look, Yoko,’ ” (Em có cái vẻ mặt thật Ghét, Yoko) bài hát tôi tin là ở trên cái list nhạc chia tay cô đơn mà Nick làm cho Tris, và giờ theo tôi, đó là bài hát hay nhất của họ vào thời tiền Evan E., khi tay trống của Where’s Fluffy còn là một cậu tên là Guy G., kẻ đã dùng dùng giận dữ ra khỏi ban nhạc khi Lars L. sa thải tay quản lý, người hóa ra lại là bạn gái của Guy G.

“Ồ, bình tĩnh nào trái tim của tôi, Norah,” Nick nói. Rồi, một cách nghiêm túc, cậu ấy nói tiếp, “Dev tuyên bố rằng ‘I Wanna Hold Your Hand’

là bài hát tuyệt nhất vì nó bắt được linh hồn của mọi bài hát nhạc pop, của thứ tất cả chúng ta thực sự muốn - thật giản dị, Anh Muốn Nằm Tay Em.” Nick rút tay phải khỏi cái cần số và nắm lấy tay trái tôi. “Tôi nghĩ Dev cũng đang nghĩ tới cái gì đó.”

“Tôi ghét The Beatles,” tôi nói. “Trừ bài ‘Something’. Một bản tình ca thật tuyệt. Mà thậm chí còn chẳng phải do John hay Paul viết. George viết. George thật khủng. Còn cả nhóm The Beatles ư? Được thôi phòng quá mức rồi.”

Nick thả tay tôi ra. Cậu nhìn tôi như thể hoặc là tôi vừa bị khủng hoảng tinh thần, hoặc là cậu sắp bị vậy. “Tôi sẽ vờ như mình chưa nghe thấy điều đó.”

Những anh chàng nhạc sĩ và tình yêu họ dành cho The Beatles - ta làm được gì với điều đó đây? Tôi chúi về phía trước để hôn làm lạnh lên má cậu ấy. Rồi tôi hỏi, “Có thật là cậu đã viết một bài hát cho tôi không?”

“Ừ. Nhưng chưa xong. Và đừng nói về The Beatles với cái vẻ khinh khi ấy nếu không tôi sẽ không bao giờ hoàn thành đâu đấy.”

“Thế tôi có được nghe thử không, bản chưa hoàn chỉnh cũng được?”

“Không.”

“Không bao giờ? Hay chỉ là không phải lúc này?”

“Chỉ là không phải lúc này. Đừng tham quá thế.” Cậu đã biết tôi quá rõ rồi.

Cậu lại xoay chìa khóa lần nữa. Và lần nữa và lần nữa và lần nữa. “Mẹ kiếp,” cậu lặp lại.

“Chúng ta có những sự lựa chọn nào?” tôi hỏi.

“Ừm, chúng ta có thể cố kiểm người nào có thể giúp khởi động xe từ phía ngoài. Hoặc chúng ta cứ để cái xe ở đây và đi tàu về nhà và lo lắng cho Jessie sau khi đã chớp mắt được một lúc. Chiều nay tôi có thể cùng Thom và Scot quay lại đây nổ máy nó. Hoặc là, cậu biết đấy... tôi luôn có

thể nhận rằng đây sẽ là lần cuối Jessie làm tan nát trái tim tôi, và cho nó vào quỹ từ thiện luôn.”

Tội nghiệp Nick. Tris làm tan nát trái tim cậu. Jessie làm tan nát trái tim cậu.

Tôi thì thào vào tai cậu, “Tôi hứa sẽ không bao giờ làm tan nát trái tim cậu.” Vì không nghi ngờ gì, tôi có thể làm rối tinh rất nhiều thứ trong cái-tình-cảm-gọi-là-gì-cũng-được này, nhưng tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ làm tan nát trái tim cậu.

“Ừ, cảm ơn cậu?” Nick thì thào đáp lại.

Có lẽ tôi đang lại gần cái ranh giới bám đuôi quấy rối quá rồi, thế là tôi quyết định im miệng lại. Rồi cậu tựa lại gần, đặt tay lên gáy tôi kéo tôi về phía cậu để hôn tôi lần nữa. Thật kỳ lạ khi những kẻ bị bắt lại bắt đầu chơi với kẻ bắt mình. Và tôi lại thử trò với lưỡi lần nữa, âm, dương, hút, đẩy, và lần này cậu tự tìm được chỗ hăm của tôi, và xem này, chúng tôi đã bắt đầu tự tìm được nhịp điệu của riêng mình rồi. Mấy luân xa của tôi có vẻ đã mở rất, rất rộng, và những ô cửa sổ của Jessie thì bám rất, rất nhiều hơi nước.

Nhưng tôi giãy ra vì nếu không dừng lại lúc này, chúng tôi sẽ không bao giờ về được đến nhà. “Tôi bảo này, Nick,” tôi nói. “Cậu cứ cố dụ Jessie khởi động đi nhé, còn tôi sẽ vào cửa hàng tạp hóa Hàn Quốc xem có ai giúp được gì cho chúng ta không.”

Tôi ra khỏi xe và kẻ lang thang nào đó đang dựa tường ông ổng hát bài “Ride Like the Wind” và tôi đành đưa cho ông ta đồng đô cuối cùng để ông ta thôi đi. Tôi vào trong cửa hàng, nơi tôi nghĩ sẽ kiếm được ai đó cho chúng tôi nối cáp truyền điện từ xe họ sang để nổ máy, nhưng tôi thực sự đang đứng giữa việc có nên cứ gọi cho bố - hoặc tốt hơn, trợ lý của bố - và nhờ gọi điện thoại tới dịch vụ sửa xe nào đó giúp chúng tôi; cách đó đã giúp Caroline và tôi về nhà rất nhiều lần. Chỉ với một cú điện thoại, tôi có thể làm mọi việc dễ dàng cho Nick và tôi hơn rất nhiều. Và nếu tôi không thực hiện cuộc gọi đó trong lúc đang đứng đây giữa cái khu lạnh cóng này,

rằng đánh lập cập tôi cũng không chắc đó là vì tôi không muốn Nick nghĩ tôi quá công chúa hay vì tôi đang cố kiếm thêm thời gian được ở bên Nick.

Nick hỏi số điện thoại của tôi, nhưng cậu chẳng nói là *khi nào* sẽ gọi cho tôi cả. Chúng tôi mới chỉ biết nhau được có vài giờ, nhưng, ừm, chúng tôi đã biết về nhau được khá khá rồi, thế nên tôi cũng mong rằng ít nhất điều đó cũng hàm ý rằng chúng tôi sẽ sớm gặp nhau thôi, nhưng cậu chẳng nói là *khi nào* cả. Và tôi chẳng muốn đợi để tìm ra đáp án đâu.

Tôi rút điện thoại ra khỏi túi áo của Salvatore và xem danh sách cuộc gọi. Tôi thấy số của Nick. Tôi băn khoăn không biết có nên đặt tên cho số của cậu không. Nếu tôi làm thế, thì tim tôi thực sự sẽ nát tan nếu cậu không gọi lại; tim tôi sẽ quặn lên mỗi lần tôi mở cái điện thoại này ra và thấy tên cậu ở đó. Tôi sẽ phải ném cái điện thoại này vào thùng rác mất. Rồi tôi nghe bài hát trên radio chỗ quầy thu ngân và đó là cô Alanis Morissette đáng yêu của bố và tôi nghĩ về chuyện trong một đêm Nick đã gọi lên cái mà bố gọi là “Norah - những sự biến đổi tuổi vị thành niên của Alanis” ra sao, bố từng nói tôi có đủ khả năng chuyển phắt từ Alanis mèo hoang giận dữ trong bài “You Oughta Know” thành Alanis mèo con dịu dàng trong “Thank U”, và tôi quyết định lưu số Nick vào điện thoại mình dù thế nào đi nữa. Tôi định cho tên cậu là Không Ái, nhưng ngờ rằng việc đó sẽ làm cậu cực kỳ tức giận. Còn tên Bố nhỏ của Salvatore lại quá dài. Thế là tôi chỉ bấm có Nick. Thật giản dị. Thật ngọt ngào. Và tôi gọi cho cậu.

“Cậu có gặp ai trong đó cho nổi nhờ cáp điện không?” cậu hỏi đầy hy vọng.

“Vẫn chưa hỏi ai cả. Vậy thì, ừm, nếu cậu nói là cậu sẽ gọi cho tôi vào một lúc nào đó, thì lúc đó là lúc nào vậy?”

“Cậu chẳng để chỗ cho tôi tạo bất ngờ à?”

“Tôi ghét bất ngờ.”

“Tôi không tin.”

“Nghe này,” tôi nói, rất nghiêm túc, “Tris có làm cái việc là gọi điện cho cậu từ hàng ghế sau trong khi cậu đang lái xe chở cô ta không? Vì cô ta học cái đó từ tôi đấy. Cô đó không phải lúc nào cũng là giáo viên đâu, cậu biết đấy.”

“Tris nào cơ?” cậu nói, và đập máy. Tôi mừng là mình đã lưu tên cậu vào điện thoại.

Tôi mong là Nick còn tiền vì tôi thực sự đã tiêu đồng xu cuối cùng của mình rồi, những đồng xu cuối cùng đã dùng để mua một túi bánh Oreo iu, và khi tôi dốc xu ra trả cho người thu ngân, tôi gào lên cho tất cả mọi người trong cửa hàng nghe thấy, “CÓ AI Ở ĐÂY CÓ XE CHO NỖI NHỜ CẤP ẮC QUY HAY GÌ KHÔNG?”

Không lời đáp. Này, tôi đã cố hết mức rồi đấy nhé. Dù vậy, trước khi quay lại chỗ cái xe, tôi nghe cái thư thoại Caroline để lại hồi tối. Cô hẳn đã gọi lúc đang trong trạng thái hậu tháo cống ngay trước khi lên giường đi ngủ, vì giọng nghe thật đáng yêu và hạnh phúc. “Norah? Norah Norah Norah,” cô khê hát, như là ru vậy. “Thom và Scot nói cậu đang đi chơi với bạn họ! Cái cậu Nick đấy cũng dễ thương, dù đi giày hơi xấu. Và nếu không trả lời cuộc gọi này thì cậu phải thực sự rất thích cậu ta, vì tớ biết cậu, và tớ cũng biết cậu biết tớ đang gọi cho cậu. Và tớ đoán là tất cả những điều tớ muốn nói với cậu là, cậu đã luôn quan tâm chăm sóc tớ và cho dù có hơi kỳ khi tỉnh dậy trong một cái xe tải tối đen với hai cậu con trai lạ hoắc giữa bãi đậu xe của một cửa hàng tiện ích 7-Eleven nào đấy, tớ vẫn thấy vui vì cậu đã quan tâm đến bản thân mình thay vì tớ một lần trong đời. Và tớ mong là cậu sẽ có một quãng thời gian thật tuyệt, tớ thực sự mong đấy. Và trưa ngày mai khi tớ phải chịu đựng cơn vầng vất sau khi say và chửi cậu vì tội bỏ rơi tớ thì cậu cứ bật lại cho tớ nghe lại cái đoạn này nhé, được không? Yêu cậu.” Tôi mỉm cười. Và lưu tin nhắn lại.

Tôi quay lại chỗ Jessie. “Xin lỗi, anh bạn,” tôi nói với Nick trong lúc chui lại vào trong xe. Tôi mời cậu một cái bánh Oreo iu.

“Tôi ghét Oreo,” cậu nói, và giờ tới lượt tôi nói, “tôi sẽ vờ như mình chưa bao giờ nghe thấy điều đó.”

Nick bước ra khỏi Jessie để mở nắp xe. Trong khi cậu đang kiểm tra động cơ, tôi kiểm tra cái ví đĩa nhạc trên sàn xe. Vẫn những nghi phạm thường gặp, Green Day và The Clash và The Smiths, đúng, nhưng cũng có cả Ella Fitzgerald và Frank Sinatra, cả Dino, Curtis Mayfield và Minor Threat và Dusty Springfield và Belle&Sebastian, và khi tôi đang lật giở cái cuộc đời âm nhạc của cậu, cố hiểu cậu qua sở thích của cậu, tôi buộc phải thừa nhận rằng không những tôi không bị lãnh cảm, mà tôi còn có khả năng lên đỉnh nhiều lần nữa cơ. Có thể cái cậu Nick này sẽ không gọi điện cho tôi nữa, nhưng cậu thực sự là bạn âm nhạc chí cốt của tôi. Tôi lấy cái đài di động từ hàng ghế sau ra và chỉnh đến một bản hòa tấu ngẫu hứng sôi động.

Nick chui lại vào xe. “Thế đấy,” cậu nói. “Chúng ta phải lên kế hoạch khác để về nhà thôi. Jessie sẽ không chịu nhúc nhích đâu.” Cậu lòi ví ra. “Và dĩ nhiên là tôi chẳng còn tí tiền nào. Nhưng tôi vẫn có một cái thẻ đi tàu điện ngầm MetroCard! Tôi thành thật xin lỗi, Norah!”

Tôi chẳng thấy buồn gì, vì những lời cậu nói làm tôi nhớ tới bài hát của nhóm Le Tigre mà tôi yêu thích, và tôi mấp máy môi, “My! My MetroCard!” (Ôi! Cái thẻ MetroCard của tôi) và Nick nối tiếp bài hát bằng cách đáp lại rằng, “OH FUCK/ Giuliani,” (ÔI CHẾT TIỆT/ Giuliani) rồi chúng tôi cùng kết thúc bằng, “HE’S SUCH/ A fucking jerk!” (HẮN QUẢ THẬT LÀ/ Một thằng tồi khốn kiếp!)

“Giờ cứ để Jessie lại đây đến hết hôm nay đã. Tôi sẽ nghĩ xem làm gì với nó sau khi chợ mắt một chút. Nếu chúng ta nhảy tàu cao tốc tới Port Authority, tôi có quen một cậu chuyên lái xe tải chuyển lúc sáng sớm tới Hoboken. Cậu ấy trong nhóm Pretty Girls Named Jen (Cô Gái Dễ Thương Tên Jen), một ban screamo hạng nặng của Jersey - cậu biết họ không? Nhưng mà tôi biết cậu ấy sẽ cho chúng ta về miễn phí, và khi đã về tới Hoboken, tôi có thể lấy xe của chị tôi chở cậu về nhà. Tóm lại tất cả những

gì chúng ta cần làm là đi bắt tàu. Dù tôi không chắc là mình có còn đủ sức để đi tới chỗ bắt tàu nữa. Cậu thì sao?”

Lúc này chúng tôi đã chính thức mất toàn bộ giấc ngủ đêm nên đành chọn cách tỉnh táo như sáo và tận hưởng ngày mới tươi đẹp này. Tôi trả lời với một từ duy nhất, “KHÙNG!” Tôi bật đĩa nhạc lên, và cứ thế cứ thế, Nick và tôi cùng nhau hát theo, rú lên theo. “I like the party, not drink Barcadi” (Tôi thích tiệc tùng, không dùng Barcadi) và cứ thế tiến tới “Triple Trouble” (Thất Bại Gấp Ba) vì chúng tôi đã có giai điệu punk hàng khủng, cảm giác thật dễ chịu, nhạc càng lúc càng to trong khi chúng tôi nhún nhảy khiến Jessie giật đùng đùng. Nick lắc đầu điên cuồng và tôi cũng đang lắc đầu điên cuồng và chúng tôi cùng nhau là Johny Castle gặp Johnny Rotten qua DJ Norah. Và chúng tôi đang tỉnh, chúng tôi đang sống.

Chúng tôi đi bộ suốt tới tận phố Canal - làm được đấy nhé, thậm chí chúng tôi còn chạy loạn lên ở đấy cơ - và chúng tôi đang nắm tay nhau, cười với nhau và hôn nhau và vừa hát vừa gào, “Mommy’s just jealous it’s the BEASTIE BOYS,” và cứ thế cứ thế chúng tôi nhảy xuống những bậc thang về phía ga tàu. Vài dòng graffiti trên tường hỏi, *Hỡi mọi người đi qua, há chẳng lấy làm quan hệ sao? Sách Ai Ca, đoạn 1:12* và tôi nghĩ, *Không đâu, Chúa ạ, dù Người có là cái quái gì đi nữa, điều này không phải không có ý nghĩa gì với con. Nó có ý nghĩa lắm đấy.* Tôi có thể hình dung ra mình là một du khách tới khu phố Tàu và mua một cái áo phong có chữ, “Tôi Đã Sống Sót Qua Một Đêm Thức Trắng” hoặc “Nick&Norah Đã Tới Marriott Marquis và Tất Cả Những Gì Tôi Kiếm Được Là Cái Áo Nhàu Nhĩ Đây,” như thế trải nghiệm đó chưa hề xảy ra nếu không có chiếc áo ấy làm bằng cơ.

Khi Nick quẹt thẻ MetroCard cũng là lúc chúng tôi nghe tiếng một đoàn tàu chạy tới, giờ là sáng sớm Chủ nhật nên tốt hơn là tôi nên chạy nhanh vì ai biết phải đợi bao lâu nữa mới có một chuyến tàu nữa đến. Cậu đưa tôi cái thẻ nhưng khi tôi cố quẹt nó, cái máy hiện lên chữ Không Đủ Tiền, vì chắc hẳn Nick đã dùng hết giá trị cái thẻ rồi.

“Khốn!” tôi nói.

“Khốn!” cậu nói.

Nick đặt tay cậu lên tay tôi từ phía bên kia cái cửa xoay chỉ cho phép từng người vào. Cậu nói, “Đừng lo, cứ nhảy qua đây đi.”

Tôi lưỡng lự dù tôi biết việc tôi cứ chần chừ sẽ khiến chúng tôi lỡ mất chuyến tàu sắp đến. Nếu tôi nhảy, thì điều này sẽ trở thành sự thật, cậu sẽ là thật. Tôi sẽ phải phá luật vì cậu, và chuyện đó sẽ trói chúng tôi lại với nhau mãi mãi, ngoài vòng pháp luật, như Bonnie và Clyde. Và nhìn xem chuyện của họ đã thành công thế nào.

“Nào, Norah,” Nick nói. Tôi nghe thấy sự giục giã trong giọng nói của cậu, và một lần nữa, tôi lại nghĩ, *Ôi, tội nghiệp Nick*. Tôi muốn nói là về cơ bản thì tôi là một cô gái rất tuyệt nhưng tôi cũng là một con bé khá khó chịu. Tôi biết thế. Còn cậu thì có vẻ không biết mình đang dính vào cái gì. Lẽ ra tôi nên cứ tự gọi dịch vụ sửa xe và để Nick đi.

“Norah?”

Nếu tôi làm việc này, nó sẽ giống như là nhảy vào giữa một mosh pit vậy. Nguy hiểm. Dữ dội. Tuyệt vời. Đó chỉ là một cái cửa xoay chết tiệt, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không qua được bên kia? Có những người không bao giờ sống sót ra khỏi một màn mosh pit.

Tiếng phanh tàu rít lên điếc tai báo hiệu tàu đã vào ga.

Nick nói, “Mình có cùng làm việc này không đây?”

Việc sẵn sàng ném mình qua sự ngăn cách vĩ đại giữa chúng tôi sẽ là một bước nhảy của niềm tin.

Tôi nắm lấy bàn tay ấm áp của cậu. Thở sâu.

Chuẩn bị.

Sẵn sàng.

Nhảy.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers